

Jaume I (9 d'octubre de 1238, Ciutat de València): «quan vim nostra senyera sus en la torre, descavalgam del cavall e endreçam-nos vers Orient e ploram de nostres ulls e besam la terra per la gran mercè que Déu nos havia feita» després de la rendició de la ciutat».

1365: Els diputats mallorquins escriuen als Cerimoniós: «Com los mallorquins e poblars en aquella illa sien catalans naturals, e aquell regne sia part de Catalunya...»



L'ESTEL

Amb el suport de:



GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

paisoscatalans.org/estel
E MAIL focifum@teleline.es

ANY XX. NÚMERO 470

1^a DE NOVEMBRE DEL 2001

PREU: 300 PTS - 1,80 euros

PORRERES



Fa 22 anys que na Maria Melià va obrir la botiga B.M. Esport i Sabates al carrer de l'Almoina de Porreres. A la foto amb el seu net Baltasar. Tel. 971 168 276



Fa 15 anys que na Maribel Nicolau és la administrativa de l'agència d'Assurances Nicolau a Porreres. Representa Interur i altres agències. Tel. 971 647 348

Aznar contra la "Llei de Comerç"



herramienta imprescindible para ordenar todo el sector comercial en temas tan importantes como: los horarios, las modalidades de venta, las rebajas, las promociones, las ofertas, así como para definir los grandes establecimientos y limitar la ubicación en zonas donde hubiese un exceso de oferta, los festivos con apertura autorizada, la limitación de superficies máximas para construir nuevos establecimientos comerciales...

De esta forma y sin tiempo para celebrar que el sector disponía por fin de un marco legislativo propio, desde esta patronal se vive con profunda indignación que Madrid haya dado al traste con todos los esfuerzos desarrollados durante tantos años, obviando que esta ha sido una de las principales reivindicaciones históricas de todo el sector del comercio.



La decisión del Gobierno Central de interponer un recurso contra nuestra Llei de Comerç ha supuesto un auténtico jarro de agua fría para el sector y en consecuencia para PIMECO. Cuando aún no se cumplen tres meses desde la aprobación de la Llei del Comerç en el Parlament de les Illes Balears, el Consejo de Ministros presidido por José María Aznar ha fulminado de un solo plumazo una

Els botiguers de les Illes Balears i Pitiüses estan molt enfadats amb n'Asnar segons se desprèn de la portada de la revista de la PIMEN de la setmana passada que reproduïm també en portada

A JUDICI!



Felipe Domínguez,
l'agressor



Joan Lluís
Gamundí, l'agredit

El jutjat n°4 d'Instrucció de Palma, ha cregut, que hi ha motius més que suficients, per que hi hagi un judici per causa criminal, contra Felipe Domínguez (agressor), mogut per Joan Lluís Gamundí (agredit), per agressió despietada. A estat admès a tràmit, pendent de data.

Mes informació a la pàgina 7

A partir del
pròxim número
de

L'Estel,
EUROGRUP
GAMDI

treurà el
suplement
mensual

«**Construcció-
Art-Decoració**»
que sortirà tots
els dies quinze
de cada mes.
Això volem que
sia, el principi
d'un nou
impuls, per fer
d'aquesta

revista, una eina
d'informació,
cultura i servei
que donarà un
major impuls a
la difusió de la
nostra cultura,
arrels i llengua.

Especial
dedicat a
**FIRES DE
LLUCMAJOR**

Si vos ha
agradat,
telefonau al
971 26 50 05
i el vos
enviarem cada
quinze dies.

**LA
REVISTA
DELS
EMPRESARIS**



Foc i Fum

Per Mateu Marió de sant Joan

* Cada dia veig per televisió propaganda de Correos on ens diuen que donen bon servei, que el client és el primer i no se quantes coses més. Llavors vaig a descarregar les saques de l'Estel, prop de mitja tona, i me trob el cotxe de la cartera de ses Cadenes i del carter des Pil·larí damunt les ratlles grogues del càrrega i descàrrega. Ho dic a na Xisca que és la senyora administradora de l'oficina de s'Arenal que els faci llevar el cotxe però no li fan gens de cas. I això passa cada 15 dies tant en l'estiu com a l'hivern. Arriben els carters a la feina, aparquen damunt el càrrega i descàrrega i estan allà fins que acaben la jornada laboral. Mentrestant, centenars d'usuaris de Correos passen per recollir la correspondència o a fer les seves feines, moltes vegades amb paquets grossos per enviar o a recollir i han d'aparcar a la quinta força perquè els senyors carters i les senyores carteres ocupen un càrrega i descàrrega que segons la llei no poden ocupar. I quan no són els carters és en Fernando, l'amo del bar del costat on el personal de Correos hi passa les estones del berenar i les d'anar-hi a beure. I la policia que és la suposada encarregada de posar ordre, idò no en posa, és clar la policia nacional te va a l'oficina de Can Pastilla a l'igual que la policia municipal. I la Guàrdia Civil que si que hi va a recollir la correspondència, és un cos més be rural del terme de Llucmajor que no vol gaire problemes dins el terme de Ciutat. Moltes vegades no hi ha més remei que aturar el cotxe al mig del carrer per descarregar, mentre que els qui esperen toquen el clàxon impacients. El batle de Ciutat hauria de posar remei a aquesta situació. N'hi ha prou enviant la policia municipal a posar un parell de multes als incívics que provoquen el caos.

* Com els governants del PP que acostumats a parar la ma demanant comissions durant la dictadura, pensaven que podien seguir igual i demanaven comissions als empresaris de les carreteres, dels túnels, de la compra de cases o solars, etc. L'oposició, especialment la comunista s'encarregà de posar-los al seu lloc, la qual cosa va suposar la destitució del president del Govern Balear per part del president del seu partit que és i era n'Asnar. Ara, però els del PP que són oposició no poden denunciar res al govern del Pacte, perquè aquest govern te i suposam que tindrà les mans netes molts d'anys.

* En Climent Garau de Porreres que va

tenir la desgràcia de ser elegit batle del seu poble a principis de l'any 1936, va començar la construcció de les escoles públiques i altres obres necessàries pel poble. No va tenir molt de temps. El 18 de juliol del mateix any hi va haver l'aixecament d'una part del exercit ajudat pels rics i els bisbes. En Climent i el seu germà Joan s'amagaren uns mesos a Son Valls d'en Sastre. Seria ben hora que l'ajuntament democràtic i nacionalista de Porreres li dedicàs un carrer., el fessin fill il·lustre o les dues coses alhora. És de justícia tornar el bon nom a un batle bo i democràtic que tengué Porreres en uns temps no gens fàcils.

* Aquests dies passats molta gent ha anat a les Fires de Llucmajor. Jo hi he nat per la carretera vella passant per s'Aranjassa. El Consell o el Govern han arreglada aquesta carretera, dreta com un fus construïda en temps dels romans. Possiblement sia la carretera més dreta que hi ha a Mallorca i és d'amplària suficient avui que poca gent l'empra. S'han construït dues petites voravies centrals al seu pas per s'Aranjassa, s'ha senyalitzat i ha quedat molt be. No poden dir el mateix de la carretera de s'Arenal a Llucmajor que construïren en Canyelles i els seus directors generals en connivència amb els capitostes del PP llucmajorer, carretera que ja s'ha cobrat dotzenes de morts per la quantitat de curves que feren damunt un terreny pla, suposam que per no espatllar trossos de terra o per no passar per damunt cases dels "seus". I és que els romans feien les coses ben fetes mentre que els caciques mallorquins del PP, quan comanden, van més torts que la justícia. Seria hora que algú els demanàs responsabilitats per fer una carretera nova que avui ja és de les més perilloses de Mallorca.

* Normalització de l'SCHLECKER

Ja fa més de mig any que hi ha campanyes per la normalització de l'SCHLECKER. I la resposta és positiva, però no tant com esperàvem. Ara cal fer enviades massives de correus electrònics, com a consumidors dels seus productes, demanant la normalització lingüística, com a dret i deure de tot ciutadà/ana, d'aquesta cadena de supermercats. Cal adreçar-se a Manuel Carballa, com a responsable de publicitat i internet a l'Estat espanyol: m.carballa.es@sch-lecker.de

La colonització econòmica a la Catalunya Nord

A la Catalunya Nord, la situació econòmica és encara pitjor que al sud, amb una situació molt peculiar que la diferencia de la resta del país.

El govern francès mai no ha tingut la més mínima intenció de desenvolupar les terres catalanes que ocupa, sinó tot el contrari, sempre ha generat polítiques desastroses que portaven l'economia nord-catalana a la ruïna, tot encastat dintre d'un maquiavèlic pla de colonització francès sobre la Catalunya Nord.

El pla colonitzador portat a terme per l'Estat francès era (i és) el següent: engegar polítiques econòmiques discriminatòries sobre la Catalunya Nord que fessin d'aquest territori una zona subdesenvolupada, el subdesenvolupament generaria la manca de treball, i la manca de treball forçaria els més joves a abandonar la seva terra i agafar el camí de l'emigració, alhora, l'Estat francès ompliria la Catalunya Nord amb funcionaris, mestres, policies i jubilats provinents d'altres punts de l'Estat. I què cerquen els francesos amb tot això?, doncs molt senzill: la descatalanització i afrancesament de la Catalunya Nord. Si els catalans més joves han d'emigrar i el seu lloc a Catalunya és ocupat per francesos, occitans, bretons, corsos o magribins, aleshores Catalunya va perdent la seva identitat pròpia, sobretot en temes tan delicats com el cultural i lingüístic. Imaginem el següent exemple: una noia jove catalana, catalanoparlant, no troba feina a la Catalunya Nord, i decideix anar-se'n a París. Un cop aconseguix un treball a la capital francesa, s'hi queda a viure per sempre més. D'entrada, la seva llengua materna, la catalana, hi queda arraconada en benefici del francès, ja que el català no li serveix per a fer vida diària a París, mentre que el francès sí. Aquesta noia acabarà descatalanitzant-se i afrancesant-se. Si, a més, la noia s'acaba casant amb un francès, a casa parlaran francès i els fills, nascuts a França, se sentiran francesos. Una noia, que podria haver creat una família catalana i catalanoparlant a la Catalunya Nord, acaba formant una família francesa i francoparlant a França. Si, a més a més, l'Estat francès envia un funcionari parisenc a treballar a Perpinyà, i aquest funcionari (que no coneix ni té cap interès a conèixer la llengua catalana) s'enduu la seva família francesa a Catalunya, tots ells utilitzaran el francès com a llengua vehicular al carrer, a l'escola, al mercat,...; al temps que hi portaran el seu sentiment nacional francès. El resultat, llavors, és que acaben afrancesant la Catalunya Nord. Naturalment aquesta política de criminal colonització que practica el govern de París sobre la Catalunya Nord, és la mateixa que esmerça a Còrcega, Occitània, Euskadi Nord o Bretanya.

Les dades econòmiques a la Catalunya Nord parlen per elles mateixes. L'atur

s'hi ha incrementat força en els darrers anys, afecta més del 17% de la població activa, (índex que s'eleva entre els joves, hi arriba al 28%, casualitat?), índex aquest molt superior a la mitjana estatal, que hom situa en un 11%; un atur producte de les nombroses fallides empresarials que s'han produït a la regió. La crisi afecta tots els sectors econòmics nord-catalans: el comerç, l'hosteleria, o l'agricultura.

Existeix a la Catalunya Nord una enorme descompensació entre els diferents sectors, amb un dèbil sector secundari, que ocupa sols un 18% de la població activa (en els darrers anys han desaparegut els productes tèxtils, sabates i espadenyes de la contrada del Vallespir, les joguines de Perpinyà, al temps que s'ha produït l'enfonsament dels productes agroalimentaris rossellonesos), i un sector de serveis desmesurat, que dona feina, ni més ni menys, al 75% de la població activa (l'agricultura representa al voltant del 7% dels treballadors).

El cas és que la greu mancança d'equipaments industrials, així com la encaparrant inexistència d'infraestructures de qualitat, fan impossible de desplegar una forta indústria a la zona. Per fer-nos-en una idea, només diré que el 27 d'octubre de 1996 s'enlairà, de l'aeroport de Perpinyà l'últim avió d'Air Inter Europa (filial d'Air France), que cobria la línia Perpinyà-París; això suposava, com era d'esperar, la ruïna de les poques empreses existents a la Catalunya Nord, al temps que eliminava qual·sevol possibilitat que se n'hi instal·lessin de noves. Els nord-catalans hagueren de cercar una companyia que substituís la perduda, i en trobaren una en la privada TAT, filial de... British Airways. Gràcies Londres!

El producte interior brut a la Catalunya Nord, l'any 1991, era de 85.000 francs per càpita, mentre que la mitjana estatal hom situava en els 118.000 francs, però a la regió de París... s'enlaira fins als 181.000 francs per habitant! Davant aquesta flagrant discriminació econòmica de la que som objecte els catalans (i dic "som" perquè la Catalunya Nord és la terra de tots els catalans, i els del centre, sud i illes tenim el deure d'intervenir-hi sempre, per principi, ja que en tenim el dret i la responsabilitat de fer-ho) no és d'estranyar, doncs, que l'Ajuntament de Perpinyà inaugurés, el 8 d'octubre de 1993, una delegació a Barcelona. Cosa totalment lògica, ja que la capital nacional dels nord-catalans (i de tots els catalans) és Barcelona, i no París ni Madrid; per tant és normal que les relacions comercials, culturals i humanes més immediates dels nord-catalans siguin amb llur gent del sud. No debades, el nou lema de la capital del Rosselló és "Perpinyà la catalana", com no podia ser-ne un altre. Ω

Larreu



Eines per a la construcció • Estanteries industrials

C/. Antoni Torrandell, 94 - Tel. 971 50 00 44 - Fax 971 88 03 11
07300 INCA (Mallorca)

HI HA GENT
A QUI LI
MOLESTA QUE
ES PARLE,
ES PENSE I
S'ESCRIGA
EN CATALA

ÉS LA MATEIXA
GENT A QUI LI
MOLESTA
QUE ES
PARLE ES
PENSE I
S'ESCRIGA

JORNADES INDEPENDENTISTES D'ARENYS DE MAR 2001

Tema: Premsa i alliberament nacional

Dies: 16-17-18 de novembre

Lloc: Edifici del Calisay (Zona cèntrica de la riera d'Arenys de Mar)

Participants: Assumpa Maresme (Vilaweb), Grup de periodistes Ramon Barnils, Kale gorria, El Temps...



Antiterrorisme ONU

PER JOSEP SERRA.

No hi ha res com els grans superprojectes, que per les seves mateixes dimensions solen ser impossibles, per afavorir l'aparició de nous conceptes que es peguen ganivetades amb la realitat immediata i fins i tot amb les probabilitats d'èxit a curt i mitjà termini (el llarg termini el deixarem per a la ciència ficció).

Després del desastre de les torres bessones de N.Y. s'ha desencadenat la caça i captura dels integristes islàmics (l'episodi militar de l'Afganistan només serà la punta de l'iceberg del conjunt d'operacions contra un totalitarisme de base religiosa), una opció que sembla justa des del punt de vista del racionalisme occidental que la majoria dels humans d'aquesta latitud professam.

Ara bé, com que no pareix que hi pugui haver grans accions que no estiguin fonamentades en grans paraules, ha sorgit l'objectiu de castigar una cosa denominada "terrorisme internacional", un projecte molt ambiciós i lloable que només té l'inconvenient que no hi ha la més mínima possibilitat de dur-lo a la pràctica ni tan sols a partir del suport obtingut per part dels 189 estats que integren l'ONU.

Anem per punts:

- La perspectiva històrica ens indica que la majoria dels estats que actualment constitueixen l'ONU han assolit la independència i la corresponent caracterització d'Estat després d'episodis violents de caràcter terrorista contra la potència externa dominant: des d'Algèria als mateixos Estats Units de Nord-Amèrica, des d'Israel a Cuba, des del Vietnam a Irlanda, on el terrorisme de la darrera fornada esdevingueren els líders polítics de primera generació.
- La globalització tecnològica avança molt més ràpidament que la globalització ideològica, de manera que la informació i els transports traslladen idees i persones d'una banda a l'altra del món, uns desplaçaments que poden posar en perill les diferents identitats i els distanciats models culturals que coexisteixen aquí i allà.
- En aquest context plural, el posicionament dels individus respecte de la pròpia col·lectivitat i en relació a altres societats presenta més variables d'aquelles que hom pot imaginar: entre el racionalisme experimental dels països occidentals i la identificació entre les veritats de fe i les de raó que professen altres desenes de milions de persones a la terra hi ha cinc segles de pensament que cal assimilar i pair a poc a poc, no sigui que els progressos adaptatius no passin d'una simple aparença superficial, cosa de la qual n'han estat testimoni recent les involucions (en relació al món racionalista occidental) d'Iran o d'Algèria, posem per cas.
- Els talibans espanyolistes, molt ben representats en les altes esferes, pretenen obviar que l'actual odi tan estès internacional-

ment contra els USA, tenia les èlites castellanoandaluses en el punt de mira durant el segle XIX: des de Bolívia a Filipines, des del Rif a Cuba. Tal vegada haurien de recordar que foren les seves cries les que els tragueren els ulls, que Bolívar o Castro són més blancs que la majoria dels indígenes de les poblacions que alliberaren, talment com ara Bin Laden té un cervell molt més tallat a l'americana del que ens pretenen vendre els mercaders del monopoli de la violència legítima.

- El terrorisme internacional més recent, exemplificat pel desastre de les torres bessones de N.Y., posa en joc tota una sèrie de previsions que no fan cap gràcia als defensors dels drets personals, aquells que preferim assumir riscos en la seguretat abans que veure restringida la nostra llibertat. Per això mateix, el trencament de les regles del joc que fins ara s'havien respectat en els enfrontaments entre capitalisme i socialisme o bé entre expansionisme islamista i americanisme (Guerra del Golf), suposen una amenaça que cal resituar estratègicament: bons seran els bombardejos i l'assetjament dels panislamistes si aquests entenen que som tan poc cristians que celebrarem l'atac militar al poder del cristià país de Milosevic, però que també som tan defensors de la nostra civilització (ens ha costat massa sang i fetge desfer-nos del domini obscurantista de l'església catòlica) que la defensarem tan violentament que no els convé tornar a amenaçar-nos amb una guerra santa ni amb altres procediments fonamentats en creences islàmiques.

- Molt diferent, però, és el reconeixement racional que la intervenció dels estats occidentals en el món islàmic (internament molt complex: àrabs, perses..., xiïtes, sunnites...) justifica sobradament que se sentin perjudicats i perseguits per la voluntat de la potència hegemònica actual dels USA i les anteriors decisions dels aliats després de la segona guerra mundial: delimitació d'estats mitjançant regla i compàs, delegació del poder (representació de les metròpolis) en una sèrie de famílies que constituïrien les noves èlites locals (l'error es podria repetir amb la reposició de l'antic rei de l'Afganistan), etc.

Comptat i debatut, que qui no vulgui pols que no vagi a l'era, que els islamistes no ens vinguin a cercar les puces amb idees que ja no professam des del segle XIII i que els occidentals que somnien d'acabar amb el terrorisme deixin de fer volar coloms i revisin d'entrada i a fons tots els elements que de ben segur el generen i l'alimenten: del Caixmir a Txetxènia, des de Palestina al País Basc (segons interpretació d'un ministre espanyol considerada políticament incorrecta).

Al cap i a la fi, contra el terrorisme només hi valdria la intel·ligència, de manera que resta més que justificat el nostre escepticisme sobre la seva desitjada eradicació. Ω

Josep Serra, Sociòleg



Dels indis i de les causes justes

Andreu Salom i Mir

La colonització castellano-espanyola dels territoris coneguts com l'Amèrica Llatina ha constituït, segurament, l'exemple més esborrador del genocidi a gran escala que ha conegut la humanitat. És força significatiu, en aquest sentit, que Castella era, en aquells moments, el menys europeu dels estats que geogràficament formaven part de l'Europa occidental, malgrat la seva pujança econòmica i política, i l'Amèrica que caigué als seus peus ho patí de valent. De fet, al segle XVIII l'endarreriment polític-social s'accentuà notablement i la revolució industrial no es va conèixer. Castella romania, doncs, a la cua de la civilització europea.

D'antuvi, l'anomenat "Descobriments" fou més aviat una topada (mai no ha estat un "encontre", com diu eufemísticament la propaganda mediàtica espanyola), car els suposats descobridors cercaven una nova ruta de les espècies cap a la Índia (així, als aborígens d'això que en diuen el Nou Món els ha quedat el sobrenom d'indis). És clar que, com va dir un cervellet civilitzador, "les colònies d'Amèrica foren atorgades al rei d'Espanya per Jesucrist, en premi pels vuit segles que els espanyols lluitaren contra els musulmans". El mal fat ha marcat per sempre més -i de quina manera!- aquella bona gent, que des d'aleshores han anat arrossegant la creu del seu infortuni.

Els somnis imperials foren tan pregonament indissimulables que l'espòli i el genocidi abastaren ben aviat proporcions gegantines. Ja sia per "eliminació directa", ja per malalties contra les quals els indígenes no tenien defenses, els dos segles que seguiren la fatídica topada varen ser d'una mortaldat extraordinària (quan els castellans arribaren a Mèxic, hi trobaren una població indígena de 20 milions d'habitats. Setanta anys després, només 2'6 milions d'aquests indis americans malvivien a la seva pròpia terra).

Val a dir que les lluites de resistència i d'alliberament de les nacions i comunitats índies han estat in comptables, a desgrat de ser cruelment reprimides (algunes d'aquestes resistències varen durar vint, trenta i quaranta anys, i es convertiren en veritables apoques en que el sacrifici per defensar-se d'un invasor que disposava d'armes molt més destructives, va arribar fins a les últimes conseqüències). El gran genocidi, com ha quedat demostrat, no s'acabà arran de la independència de les colònies, sinó que continuà amb les noves repúbliques

criolles, hereves del colonialisme espanyol (el mateix s'esdevingué a les terres nord-americanes, sobretot als EUA, on la nova república unionista, hereva de la corona britànica, practicaria una guerra d'extermini del poc més del mig milió d'indígenes que habitaven aquelles latituds, tema suficientment popularitzat en els "westerns" cinematogràfics).

Tant els espanyols com els criolls ocuparen les millors terres i els imposaren, "manu militari", l'idioma de Castella, tot margintant les llengües dels naturals d'aquelles regions. Això no obstant, durant segles, la immensa majoria d'aquella gent continuà mantenint la seva pròpia societat, cultura i llengua, alhora que refusaren sempre el contacte regular amb els espanyols i, sobretot, llur llengua i cultura, que tostemps han considerat com a estrangera. En aquesta faïça, hom pot constatar que al gran altiplà andí hi són majoria els aimares i els quítxues sobre la població d'origen europeu, per la qual cosa no és gens il·lusori creure en la possibilitat de la reconstrucció d'un estat modern amb base ètnica precolombina, atès el dinàmic i progressiu despertar de la població aborigen que, paradoxalment -per be que tan sols aparentment- arriba a la conclusió, com sol passar en els assumptes humans, que per tenir pau cal combatre d'una o d'altra forma (el realitzador cinematogràfic Jorge Sanjinés ho ha reflectit admirablement en films tan contundents com La sang del cóndor o La nació clandestina, de la mateixa manera que líders indígenes com el comandant Marcos, de l'exèrcit Zapatista, o Rigoberta Menchú, premi Nobel de la Pau, ho han reafirmat des del seu propi caire reivindicatiu).

Per tot això, és absolutament necessari que l'indígena sigui protagonista del seu propi destí, tot desenvolupant els seus propis esquemes d'autogovern i de desenvolupament econòmic-social. Tant les intervencions dels estats nacionals llatinoamericans com les activitats missioneres "ad hoc" (estil Fra Ginebró Serra) no fan més que contribuir a l'etnocidi o a la connivència amb el genocidi. Cal rebutjar de pla, per tant, el paternalisme dels partits polítics d'inspiració occidental i llurs esquemes polític-socials, que res no tenen a veure amb les reclamacions o interpretacions indigenistes. En definitiva, i com ha palesat un historiador compromès, "l'indi considera els partits com una altra forma de colonialisme, per això prefereix formar un moviment propi, més d'acord amb la seva visió dels cosmos". Ω

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes
Balears, és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de
saber-la. Exigeix escoles catalanes al
teu poble o barriada



El Plaer de humiliar

Per Quim Gibert

En un article a la premsa madrilenya, Francisco Umbral feia befa del president Pujol. Deia que un dia no llunyà també exigiria el traspass a Catalunya del riu Manzanares. Demanar l'agilització del desplegament de les competències pendents de l'estatut català, votat afirmativament a casa nostra i aprovat a Madrid, és presentat pel premi Cervantes de 2001 com un atac d'egoisme fora de tota mida. Si del que parlem és d'egoisme, el millor exemple n'és l'ajornament reiterat d'unes transferències recollides a l'Estatut de Sau que mai arriben. És a dir la retenció d'allò que ens correspon per llei des de fa més de vint anys. Aznar tampoc ha tingut miraments quan, tractant de justificar aquestes no-cessions competencials, ha deixat dit que a Madrid no només s'hi pot anar a demanar. Tant Umbral com Aznar ridiculitzen les nostres ànsies d'autogovern perquè saben que parlant amb aquest to tan despectiu ens danyen l'amor propi. I, paral·lelament, s'escampa entre l'opinió pública espanyola una imatge negativa de Catalunya.

Per tal de frenar el nostre desenvolupament autònom, hi ha creadors d'estats d'opinió que gaudeixen humiliant públicament aquells que consideren els seus adversaris nacionals. És així com els darrers governs de Madrid s'han empescat que a Catalunya hi ha una reivindicació permanent. En d'altres paraules: que som uns insatsfets, uns acaparadors, uns insaciables...

El filòsof Axel Honneth escriu que humiliar perjudica la llibertat d'acció de les persones perquè la humiliació lesiona l'entesa positiva de si mateix. Un altre especialista, Gael Lindenfield, apunta que la humiliació no és més que una pregunta o observació que fa una altra persona i que viola un o més dels seus drets humans bàsics: «Hi ha observacions i preguntes ideades per fer que se senti petit o manipular-lo per tal que faci o digui alguna cosa que vostè no vol fer o dir». «Eres el típic català», em van engaltar

al cap de poc d'haver entrat a treballar, amb 18 anys acabats de fer, en una empresa estatal amb seu a Barcelona. El dia, però, que em van dir en aquesta mateixa empresa «los catalanes no tenéis sentido del humor», em van fer un favor: vaig descobrir que l'humor era un altre dels aspectes que em diferenciava dels espanyols.

Quan una col·lectivitat ha rebut, de manera sistemàtica i sostinguda, humiliacions, pot arribar a perdre els referents d'allò que és respectuós i irrespectuós, d'allò que és i no és humiliant. El fet que l'agressor no tingui escrúpols en la forma de tractar-te i no sigui qüestionat per ningú, desorienta i confon l'agredit. Al capdavant, allò que cerca l'humiliador és que la humiliació sembli fruit de la imaginació de l'humiliat. Víctor Alexandre recull a Despullant Espanya -un llibre molt recomanable- uns mots d'Imma Mayol a Els matins amb Josep Cuní (Ona Catalana, 14.2.2001), en els quals diu estar farta de la cultura de la queixa en què sembla viure instal·lada Catalunya. Les declaracions de la dirigent d'IC-Verds serveixen al periodista Alexandre per fer la següent reflexió: «Si la queixa fatiga i el silenci sotmet, què ens queda? No ens adonem del parany que suposa que siguem nosaltres mateixos -no pas Espanya- els qui diguem que vivim instal·lats en la cultura de la queixa? No és aquesta conclusió la que busca tot dominador entre els seus dominats?».

També hi ha humiliacions que fins i tot poden ser viscudes com un afalac personal. És el cas del «oye, pues no pareces catalán». I és que moltes de les humiliacions acostumen a deixar-se anar subrepticiament emmascarades.

Haver de suportar aquests avergonyiments és altament incordiant per a la dignitat de la persona. L'escriptor Pierre Desproges assenyalava que «una paraula oportuna pot matar o humiliar sense que ens embrutem les mans. Un dels grans plaers de la vida és humiliar als nostres consemblants». Ω

Quim Gibert, psicòleg

El PSM creu lògic que el PP deixi l'idea de tutelar les lleis autonòmiques, però lamenta la seva actitud d'amenaçar amb enviar al constitucional allò que “no ens agradi”

El PSM-Entesa Nacionalista creu lògic que el ministre de les Administracions Públiques, Jesús Posadas, hagi fet enrera quant a la seva intenció que el Govern Central hagi de donar el vist i plau a les iniciatives legislatives de les diferents Comunitats Autònomes. Aquesta proposta, ha estat rebutjada per la gran majoria de les CCAA demostrant que una vegada més el PP estava equivocat.

Així i tot hem de lamentar que aquesta reflexió no l'hagi feta el partit conservador, ja que al mateix temps que anuncia la marxa enrera d'aquesta proposta, amenaça amb continuar fent com fins ara, enviant aquelles iniciatives “que no ens agradin” al Tribunal Constitucional. Una actitud, que al marge de prepotent, comporta un handicap afegit, ja que a l'instant que impugna qualsevol iniciativa, aquesta queda suspesa, cosa que no passa si qui demana al Constitucional la validesa d'una llei és una Comunitat Autònoma.

Una actitud que demostra que l'única intenció del PP és la de no deixar a les Comunitats Autònomes exercir els seus drets constitucionals l'hora de regular legislativament el seu territori. Ω

Per l'etiquetatge en català

Vivim en una societat en que és evident que el català, la nostra llengua, es troba en clara recessió respecte a la llengua dels veïns del costat.

Està vist i revist que les nostres institucions no estan en absolut interessades a promoure aquesta llengua mil·lenària per no fer enfadar els seus amiguets de Madrid, ni les burgesies catalanes venudes a la bandera del capital.

Alguns exemples poden ajudar a comprendre la situació real de la nostra llengua:

- només el 3% dels productes que es comercialitzen s'etiqueten en català
- només el 2% del cinema es projecta en català
- només un 18% de la premsa que es distribueix als països catalans és en català
- només un 25% de les ràdios emeten en català
- als cursos de tercer cicle, la presència del català és només del 20%.

És per aquest motiu que diverses associacions estan fent una recollida de noms d'empreses que es neguen a produir o a etiquetar en català.

Cal el compromís ferm dels catalanoparlants per exigir els nostres drets lingüístics, superant les divisions partidistes. Així doncs us emeto una llista de centres comercials i productes que haurien de patir el nostre més enèrgic bloqueig.

En una societat tan competitiva com la nostra, l'actuació del consumidor pren una importància vital.

Cal que no ens deixem vèncer per la mandra

o el pessimisme i emprenguem tots plegats una campanya per la igualtat (com a mínim) de la nostra llengua respecte d'altres.

- * supermercats que etiqueten en català.
 - caprabo, condis, valvi, esclat, bon preu, kampio, gourmet, consum.
 - * supermercats feixistes
 - lidl, carrefour, ikea, decathlon, el corte inglés, mercadona.
 - * productes etiquetats en català.
 - aigües: aigua de ribes, aigua del montseny, arinsal, sant aniol.
 - llet: ato, letel, plana de vic.
 - altres: cacaolat, mantega cadí, oli borges, electrodomèstics taurus, empresa de transport urgent dit i fet.
 - caves: anna de codorniu, montferrant, sumarroca, raventós, blanc, canals i nubiola.
- Apel·le a la vostra consciència i també us record que la normalització dels Països Catalans no és el final de la lluita sinó que aquesta no pot acabar, ni acabarà, fins que tots els països catalans tinguin com a primer llengua d'ús social el català.
- Transmeteu aquest missatge a tots i totes les persones que estiguin al vostre abast per a iniciar una campanya el més generalitzada i massiva possible.
- Si coneixeu algun altre producte o centre comercial que etiqueti en català feu-ho saber a la resta.
- Salut i força! Ω

La justícia a Catalunya:

Volem viure plenament EN CATALÀ

PLATA FORMA PER LA LLENGUA

prou agressions dels estats espanyol i francès a la nostra llengua

Volem viure plenament EN CATALÀ

PLATA FORMA PER LA LLENGUA



Compareixença parlamentària del Sr. Rodrigo de Santos

Covardia i falsedat a l'INSALUD

Cecili Buele i Ramis

El grup parlamentari del PSM-Entesa Nacionalista havia demanat la compareixença del Director territorial de l'INSALUD davant del Parlament de les Illes Balears, perquè hi explicàs la problemàtica relativa al transport sanitari a les nostres illes.

Volia demanar-li explicacions, entre d'altres assumptes, sobre l'atenció que dispensa l'INSALUD a la situació desesperada que pateixen les famílies illenques que es veuen forçades a haver-se de traslladar a la península per una operació quirúrgica. Amb totes les molèsties i els maldecaps que aquest fet hi ocasiona.

Aquesta compareixença havia d'haver-se produït el passat dimarts, dia 2 d'octubre, davant la Comissió parlamentària d'Assumptes socials. No s'hi va produir, emperò, perquè es va desconvocar a darrera hora, davant la negativa del Director provincial de l'INSALUD a fer-s'hi present.

Una vegada més, els màxims responsables de l'INSALUD a les Illes Balears han

demonstrat el seu altíssim grau de covardia i falsedat. Covardia, perquè no s'han atrevit a passar comptes ni a donar cap casta d'explicació al Parlament de les Illes Balears sobre la pèssima gestió sanitària que hi despleguen, en matèria de transport sanitari.

Un cop més han preferit mostrar el llautó, fent del tot palès als ulls del nostre poble que són la més viva representació pública d'allò que se'n diu en llenguatge molt planer una guarda de covards de set soles!

Falsedat. Perquè, si tot això no bastava, i volent afegir més llenya al foc, han fet molt evident als ulls del nostre poble que són més falsos que un duro sevillà! On s'ha vist mai rebutjar i negar-se a darrera hora a donar la cara davant del Parlament?

Altres representants d'altres institucions públiques de l'Estat, lluny d'haver-hi posat cap emperò, s'han apressat amb molt de gust a comparèixer davant dels representants més genuïnament democràtics de les Illes Balears, i hi han donat la cara i tota casta

d'explicacions sobre qualsevol assumpte que se'ls ha demanat.

Basta recordar-ne alguns, dels que hi han passat enguany: El Jutge Degà de Palma, en representació de l'Administració de Justícia (21/02/01); la presidenta de l'Institut Europeu de Dret (27/02/01), adscrita a la Unió Europea i al Consell d'Europa; la Fiscal coordinadora de Violència domèstica, en representació del Ministeri Fiscal adscrita al poder judicial; la presidenta de la Federació estatal de dones progressistes (06/06/01); el Cap de Servei d'Atenció a la família, de la Prefectura Superior de Balears, responsable dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, adscrit al Ministeri de l'Interior (25/04/01), etc etc.

Però es veu que l'INSALUD a les Illes Balears és tota una altra cosa. És tot un món a part. En haver-se convertit en un dels darrers reductes que li queda per poc temps, - la transferència d'aquesta competència és a punt de ser feta - els representants territorials del govern centralista espanyol continuen com-

portant-se amb un tã alt nivell de superba prepotència, que la seva actitud es fa del tot oiosa, per no dir indignant.

Un dia o un altre, tammateix, aquests responsables de l'INSALUD hauran de passar comptes davant del nostre poble. El mateix que podrà jutjar i mirar de prim compte totes les accions i omissions, els abusos i maltractes, tot quant negoci brut o d'altra casta de possible robatori s'hi hagi produït al llarg de tots aquests anys, al si mateix d'un Institut tan poc procliu a atendre com pertoca la salut pública a les illes Balears i Pitiüses. Tan poc procliu a comparèixer davant del Parlament.

Llavors hauran de parlar clar. Hi hauran de donar la cara. N'hauran de donar les pertinents explicacions. Els haurem d'escoltar amb les orelles ben badades. **Ω**

Mallorca, 9 d'octubre de 2001.

Cecili Buele i Ramis

Diputat del PSM-Entesa Nacionalista al Parlament de les Illes Balears.

Entre "manis" i reunions

Alguns activistes socials de l'antiga escola tracten repetidament de justificar la seva vinculació ideològica en funció de la quantitat de gent que assoleixen d'aplegar. Aquesta és certament una data irrefutable sobre l'èxit d'una convocatòria o no, i per extensió, del suport d'una determinada opció socio-política. La presència física d'una persona en un determinat acte és una dada important; a tenir en consideració.

No obstant, tot i les 300.000 persones aplegades en contra del "PHN" o tantes altres problemàtiques socials, ambientals i polítiques, amb aquestes xifres, malgrat la satisfacció moral que donen als organitzadors, assolim, sense ànim de frivolitzar-ho, ben poca cosa, doncs els que no es pronuncien ni es decanten obertament són la franca majoria, tot constituint, no se sap massa bé el motiu, la justificació del dirigents governamentals per prendre tota mena de decisions.

Efectivament, molt governants no prenen en consideració el moviment socials, en base, a la posició dels que ni es manifesten ni van a conferències, arguint que la majoria que es queda a casa, pel fet de ser-ho, és la dipositària de la voluntat popular, que ells, en tant que governants democràticament elegits, representen.

Curiosament, aquest argument s'aplica sense objectivitat. Per exemple: en el cas de les manifestacions convocades pels líders polítics i els governants en motiu d'un atemptat violent, tot i la gran assistència de població al carrer, aquesta continua essent minoria en relació a la que es queda a casa, i no per això, ells prenen la posició contrària.

Si aquesta discussió és en si perversa, molt més n'esdevé si entrem en les valoracions numèriques del que pot esdevenir una nodrida manifestació o no.

Alguns actes públics sobre determinades matèries, amb 25 assistents, ja es consideren un

èxit. Una proclamació nacional per exercir el dret a l'autodeterminació, suposem per el cas dels Països Catalans, amb menys de 100.000 persones seria considerat un autèntic fracàs.

La sortida d'aquest embolic està: entre prescindir-ne del tot confiant en la força dels arguments, o alimentar-la i tractar d'esbrinar-ne els seus ressorts (sistemes de propaganda, control dels mass media, lideratge personal,...).

Per sort, és la primera opció, una de les més ben agafades per la població dels Països Catalans. La força dels arguments pel seu contingut i la seva prudència, són el motor d'un bast teixit de relacions socials, cíviques i associatives, que no els hi cal la seva expressió en forma de massa aglutinada i manipulable, feta amb motiu d'alguna efemèride o per gosadia d'algun eixelebrat.

Tot i constatar que un cos no és sinó un conjunt de cel·lules ben organitzades, això, no resta importància a la possibilitat de reu-

nir milers de persones, membres a la vegada de milers de col·lectius i federacions, com una mesura de la disconformitat popular davant un nou problema ambiental o polític, sobre el qual les autoritats no en saben treure una solució prou bona.

Però això no s'improvisa. No n'hi ha prou amb detectar la injustícia i revoltar-se ("l'autonomia que cal és la de Portugal !"). Ni en complir per anar tirant.

Darrerament, les paraules i les pràctiques s'han convertit en modes fugisseres. El seu significat concret s'ha volgut deliberadament transformar en funció del context social. Mai havia quedat en dubte el respecte entre els adults i els infants. Ni entre l'alumnat i el professorat. Ni entre els de casa i els de fora. Ni entre l'home i la dona. Ni entre la ciutat i el poble.

Tot una manera d'escoltar, valorar i comprendre no són actituds impossibles d'ésser prou esteses com per configurar la nostra

consciència humana i nacional d'una manera plena.

El silenci i la paraula, en tots els àmbits de la vida, en coherència quotidiana, són fites que aixequen la consciència col·lectiva molt més lluny del que hom pogués imaginar. Altres postures també són interessants, però sempre seran parcials, i per tant, incompletes.

Una vida i una nació portada en la coherència del respecte mutu i propi es sadolla per si sola. Després tot cau pel seu propi pes, com el fruit més madur.

Molts moviments veïnals i socials van sucumbir després de l'hostigament perpetrat durant la transició, i van abandonar el carrer. Avui, noves fórmules de reacció social, inspirades en l'ecologia, el territori o d'altres diferències, mantenen un pols viu. La Plataforma Antitrasvassament n'és un exemple. Per sort no n'és l'únic. També hi ha els col·lectius en pro de l'agermanament Occitano-Català, les agrupacions de marxistes independentistes, els Correllengua,... **Ω**

Llorenç Prats-Segarra

(campusjove@correu.vilaweb.com)

Amor i vi, a uns fa viure i a altres morir.

Any de mal vi, beu el teu i compra el seu.

Any de molt bon gra, poc de vi.

Any de molt lli, any de molt vi.

Any de panís, vi agre.

Any de poc vi, el tassó petit; any de molt, el tassó gran.

Any de vespes, any de vi.

Any de vi i de granons, n'hi ha de contents i de fellons.

Any de vi, any de bruixes.

Anyada de vi, anyada de bruixes.

Aquell qui té un jove per mestre, és semblant a l'home que menja raïms

Dites relacionades amb el vi

verds i beu vi dolç; però el deixeble del vell, menja raïms madurs i beu

vi ranci.

Arròs, carbassa i peix mor en vi i en aigua neix.

Arròs, peix i pebrot volen el vi ben fort.

Beu bon vi, i menja bon pa, i viuràs sempre sa.

Beu bon vi, vell, i estimaràs el consell.

Beu fins que et puguis riure del vi i no esperis que el vi es pugui riure de tu.

Beu vi amb bóta i amb tassa, però mai no beguis massa.

Beure bon vi és enteniment; el que no és bo és beure'l dolent.

Beure més vi que una mula aigua.

Beure vi amb mida allarga la vida.

Beure vi en dejú fa posar malalt.

Blat i vi, avui per tu, demà per mi.

Blat i vi, mai van per un camí.

Bo és poc vi, molt és verí.

Bon pa i bon vi escurcen el camí.

Bon pa i bon vi fan bon llatí.

Bon pa i bon vi i deixa dir.

Bon pa i bon vi i faràs bon camí.

FIRA D'ALCÚDIA



Fa 4 anys que na Tona Palmer a qui veiem amb el seu home Tem i la seva filla Elisabet, és monitora de teràpia ocupacional a l'Hospital Psiquiàtric de la Ciutat de Mallorca. Tel. 971 768813



Na Caterina Pericàs és la madona de la botiga de Flors Cati al Port d'Alcúdia. Tel. 971 547 821



Fa un any que en Rafel Amengual, n'Elisabet Perelló, n'Antoni Sanpol i n'Immaculada Arróm s'associaren per fundar l'empresa Beep Informàtica al carrer dels Lledoners d'Alcúdia. Tel. 971 897 223

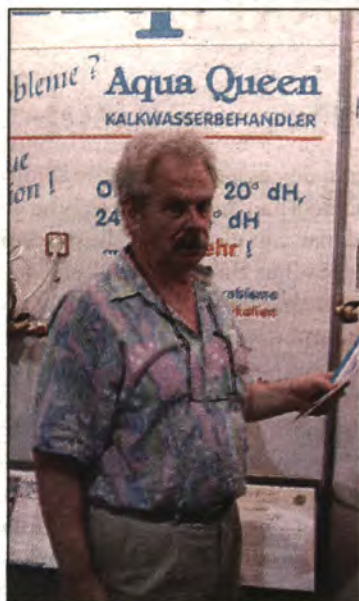


Fa 4 anys que en Clifford Kretschmer d'Alemanya regenta l'empresa de lloguer de Cabines Sanitàries (excusats) a Binissalem. Són uns excusats provisionals mentre duren les obres en la construcció. Tel. 971 605 400



En Sigfrid Navarro és el president i en Lluís Torrent és el psiquiatre de l'Associació Cívica es Garrover de malalts mentals i les seves famílies. La finalitat d'aquesta associació és la inserció dels malalts mentals a la societat. Tel. 971 502 966

FIRA DE L'HABITAT



Fa 12 anys que en Pairan Horst va obrir l'empresa Aqua Queen i carrer de l'Arenal, 48 de s'Arenal. Fa tractaments d'aigua. Tel. 971 494 410.



Fa 23 anys que en Xavier Arbó va obrir l'empresa Tilsa de tancaments en alumini al carrer can Valero del polígon del mateix nom. Tel. 971 208 412



Són les famílies Mora i Rosello que fabriquen vibrats de Formigó al carrer Passarai de Porreres. Tel. 971 647 143



Na Núria Puig de Girona és la comercial de l'empresa Maiores Décima al costat de s'Arenal. Ven pisos des de devuit milions i mig fins als quaranta nou milions de pessetes. També ven xalets des dels 54 milions fins als 68 milions de pessetes. Tel. 971 740 502



N'Antoni Beltran és l'amo jove de l'empresa d'obres públiques Man amb seu a Inca. eixamplen carreteres i en fan de noves. Tel. 670 376 308

FELANITX



Fa 16 anys que en Sebastià Obrador és l'amo de la Assessoria Comptable, Fiscal i Laboral Obrador a carrer de ses Eres de Felanitx. Tel. 971 581 336



Fa 18 anys que en Guillem Serra i el seu fill compren, venen, i restauren mobles al seu taller del carrer de ses Eres de Felanitx. Tel. 971 582 932



Fa 23 anys que na Francesca Febrer va obrir la Perruqueria Febrer al carrer de ses Eres de Felanitx. A la foto amb el seu home Onofre Llinàs, president l'Associació de Veïns Santuari i de la seva filla Maria Antònia. Tel. 971 581 214



Fa 2 anys que en Nicolau Montserrat regenta el Restaurant Cafè des Mercat a Felanitx. Despatxa menús a 1000 ptes. festiu a 1500. A la carta se menja per una mitjana de 2.500 ptes. Dissabtes tancat. Tel. 971 580 008



MORA & ROSSELLO

VIBRATS DE FORMIGÓ

C/ Passaraitx, núm.89 i C/ Es Terrers, s/n. 07260 PORRERES (ILLES BALEARS)
Tel:971 647 143 Fax:971 166 550 e-mail: morarosello@construnet.net



Perruqueria Febrer

Carrer de Ses Eres, 75 - 07200 Felanitx

Tel. 971 58 12 14

El president del Recreatiu Cultural Esportiu Santa Ponça, Felipe Domínguez ¡A judici! el President del Club de Futbol Santa Ponça ja s'ha posat nerviós

MARCADOR ACTUAL: (DESPRÉS DEL JUDICI PREVI)



Joan Lluís Gamundí, agredit



Felipe Domínguez, agressor.



El gol d'en Domínguez, va produir una creuada de fils elèctrics. La conseqüència va ser una violenta agressió, contra en Gamundí, pacifista, persona solidaria, amb la gent que no ha tingut sort en la vida.

“PRORROGA DECISIVA”

El gol d'en Joan Lluís Gamundí va ser, en els jutjats n° 4 de Palma, expedient 1492, procediment abreujat, interessat que s'examinés s'hi hi havia proves suficients per anar a judici per causa criminal.

En Joan Lluís Gamundí, si bé es sabut, en altres temps, per els jutjats li varen fer una “correguda de toros”, quant va denunciar per estafa i altres motius, a un conegut advocat per Deusto i registrador de la propietat, segueix creient, en la justícia diu:

“La justícia, no pot deixar de ser un dels òrgans, més importants per al equilibri social. Jo crec en ella. Sempre que hi ha excepcions, jutges corruptes, com que de corruptes n'hi ha per tot. Però la gran majoria, són persones preparades i responsables que desenvolupen una tasca, que no te preu i que jo no seria capaç de fer. Els respectaré sempre. Tenen massa feina i tenen poc suport, no se com poden treballar. Si hi ha un col·lectiu, que se hauria de potenciar i pagar millor, aquest és els dels jutges, fiscals i del personal del Ministeri de Justícia”.

“En Domínguez
pareix que està
molt nerviós”

De seguida, en Felipe Domínguez, quan va pegar a n'en Gamundí, no va pensar en les conseqüències, demostrant, que apart de ser un home violent i vulgar, a pesar de que els seus autos “audi”, no li cabien dins sa portassa, no coneixia de veritat, en Joan Lluís Gamundí.

De diners, en Felipe Domínguez, per els signes externs que mostra, en té moltíssims mai perdonarà a en Gamundí l'haver estat el seu “verdurer”, fa molts d'anys.

Els diners, deia que no ho son tot, en aquesta vida i per a Domínguez, seran la seva perdició.

Mai no perdonarà, que com sempre, només li ha interessat guanyar diners i tenir molts d'estanys (amb lo difícil que es aconseguir-los, en te més de tres, encara que siguin a nom dels familiars).

Tenir una vivenda, un espectacular xaletarri a Santa Ponça, on sa gent no li fa gens de cas, ja que en Domínguez, com es persona poc cultivada, ignorant i inculta i els veïnats, son al contrari.

Així, la convivència es fa difícil. En Domínguez diu:

“Els podria tapar de diners, a n'aquesta colla de bufes, veïnats meus, creguts”.

En Domínguez es pot quedar sense comptable i dependents i fins i tot sense dona, per haver testimoniat en fals al judici previ, cometent d'aquesta manera perjuri en causa criminal. Els que així li ho varen aconsellar els feren un favor ben magre. Depèn, de si en Joan Lluís Gamundí, els denuncia o bé per que són treballadors els persona.

Sabem, que en Gamundí esta molt enfadat, per ses mentides que digueren i molt agraït al comptable, que en tot moment, va intentar subjectar a en Felipe, quan aquest, havia perdut els papers i al cap, pegant en el Gamundí, com una bèstia sense control.

En el pròxim número, d'aquesta revista, vos contarem, els motius reals d'aquesta operació. En Domínguez, per aquell temps, es va dir a finals de desembre de 2000, tenia molts problemes amb el promès de la seva filla, amb la esposa del seu fill i amb la malaltia de la seva dona, per lo que se comentava dels comptes monetaris del Santa Ponça, club de futbol, i dels seus diners negres, etc.

AH! ES EL SÚMMUM! UNA ALTRA AMENAÇA!

En Felipe Domínguez, va amenaçar a en Gamundí, de que li tornaria inflar la cara, si quant passava per davant ca seva (són veïns) amb el cotxe, mirava cap a seva, ja que ell deia, que en Gamundí, tenia aterrides la seva dona i la seva filla. Segons se comenta, allò que té preocupada aquesta família, es el càncer que diuen que té la seva dona i sa forta depressió que tenia sa filla, quan en Domínguez, va fer engegar el seu promès per lo que vos contarem al pròxim número.

Aquesta es l'antigua lluita del “Poll entrat en costura” (Domínguez) i un senyor mallorquí pels quatre costats, ascendent matern de Inca i Binisalem i per la part de pare de Muro i Santa Maria, de familia d'apotecaris que això si, els e t;e ben posats, es solidari en la persona que no ha tingut sort en aquesta vida i que es sabut per tots, que en Joan Lluís Gamundí... NO VA D'HOSTIES.

Si a la nostra estimada Mallorca, hi hagués més “Gamundís”, un altre gall ens cantaria. Però es que avui, només pensam en fer diners, diners i més diners. La solidaritat cap als marginats, pobres, malalts i gent sense sort, no mos lleva sa son.

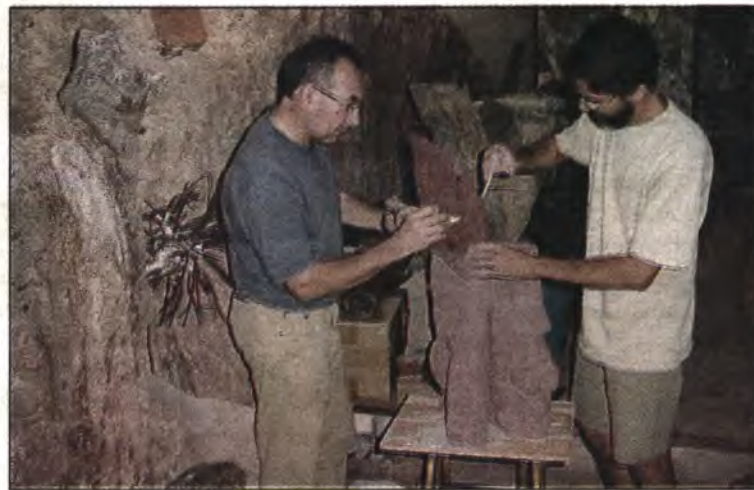
“Així mos llueix el pel”. Es trist ei?

“En Gamundí diu: Jo
demostrare una vegada més
que el deu dels DINERS, té
es peus de fanc”

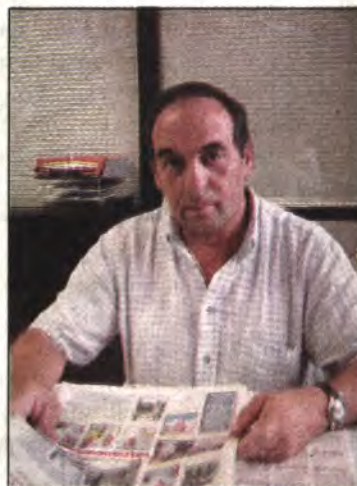
FELANITX



En Gaspar Bonnin és la segona generació de botiguers de la botiga can Gaspar del carrer de ses Eres de Felanitx. Va obrir aquesta botiga son pare i sa mare fa 50 anys. A la foto en primer pla na Caterina Fortesa, la fundadora, avui ja retirada. Tel. 971 580 240



Fa 40 anys que n'Andreu Maimó pinta a l'oli. Fa impressionisme, expressionisme i abstracte. Amb en Carles Menendez que és litògraf estan fent soques de figura de ceràmica que couen al taller Call Vermell de na Maria Ramis. Actualment estan preparant una exposició al Museu de Mallorca (carrer de la Portella de Ciutat) que estarà oberta a partir del 4 de desembre durant 2 mesos. A més de les soques de figura, hi haurà xilografies i gravats. Tel. 971 580 265



Fa 9 anys que en Pep Coves regenta la Fàbrica de vibrats i pretensats de formigó Cás Moliner a Felanitx. També magatzem de material de construcció. Va obrir aquesta empresa en Francesc Moliner fa 65 anys. Tel. 971 580 197



Fa 21 anys que en Gabriel Soler amb en Joan Binimelis obren l'Electrònica Solbin a Felanitx. Tenen tota classe d'electrodomèstics i posen antenes de TV i Via Satèl·lit. Tel. 971 827 265



Fa 5 anys que en Marino Talamante va obrir la botiga d'animals de companyia Talacan al carrer de Costa i Llobera de Felanitx. Tel. 971 827 160



Fa 8 anys que en Joan Galeano regenta l'empresa de Construcció i Projectes Felanitx al carrer Onofre Ferrandell del poble. Amb una quarantena d'operaris més els subcontractats pot envestir a qualsevol lloc. Tel. 971 827 314

Llengua de cancelleria, llengua nacional: per una koiné catalana

Una llengua standard, koiné, unificada per damunt de dialectes (fàcilment centrífugs, en ser atats ben sistemàticament per poders aliens glotòfags) ha menester tant d'una mentalitat autocentrada com d'un poder polític propi real i dominant. Autocentrament i poder polític van interrelacionats i també estretament lligats a una llengua nacional "koiné". Koiné era el nom del grec unificat de l'època hel·lenista de l'Imperi Romà.

Durant l'Edat Mitjana, quan tot el poder polític a ca nostra era català i la nostra mentalitat era autocentrada i expansiva, les diferències dialectals eren escadusseres i hi havia una llengua nacional modèlica, irradiada des de la Cort del Casal de Barcelona i des de les Generalitats i Consells, totalment standard: un idioma bell, eufònic, harmoniós i de dinàmica creativa lliure.

A hores d'ara hi ha bàsicament tres standards regionals: el principatí-centrat en el barceloní; el valencià i el balear-mallorquí.

Naturalment el barceloní hi juga-perraons pragmàtiques de nombre de parlants, pes econòmicomediàtic, etc.- un paper de supràstandard (així, Joan Fuster escrivia en barceloní, bàsicament).

Tanmateix, aquest sistema és el fragmentari resultat de segles de dispersió i de repressió i de l'actual Estado de las autonomías, que pretén dividir i menjar-se per parts els idiomes nocastralans.

Es tracta d'un sistema de compromisos fatals i de renúncia a la lliure interrelació nacional i, doncs, de renúncia al ple autocentrament, riquesa, creativitat i dinamisme lingüístic propi.

Cal tombar, doncs, aquestes barreres, autèntics murs de Berlín castellanistes dins la nostra llengua nacional.

Ja sé que no sóc pas el primer a suggerir un supràstandard per al català (sols realment i plenament factible socialment en la mesura que recobrem el poder polític, la sobirania nacional). Però és cert que aquesta proposta és molt dèbil tot just perquè el nostre sentit nacional és molt feble. A "Regles de esquivar vocables o mots grossers pagesfols" (ca. 1490), d'en Bernat Fenollar, prevere valencià, i Jeroni Pau, canonge barceloní, llegim al subtítol: "mots o vocables los quals deu esquivar qui bé vol parlar la llengua catalana". Fenollar hi diu que "entre persones de bon ingeni o experiència fàcilment se coneix dits vocables ésser d'Empordà, o d'Urgell, o de Xàtiva, o de les Mallorques...".

En aquest llibre ja pretenen una llengua catalana unificada, "standard", cosa que, encara avui, no hem assolit plenament, la qual cosa ens deuria fer una idea realista i aproximada d'on realment es troba actualment la cultura catalana. El llatí i el castellà, la Decadència i la manca de sentit polític faran fracassar i ajornar aquest interessant plantejament sociolingüístic a ca nostra.

Proposta general

El llenguatge barceloní és un sistema lingüístic més evolucionat i allunyat de la llengua de cancelleria medieval que no pas el valencià o el mallorquí.

Per a refer una koiné nacional, per tant, cal agafar allò més pràctic, significatiu i eufònic dels tres estàndards regionals més usats i de la llengua clàssica medieval (com a model generatiu i autocentrat). Sempre hi caldrà donar preferència a la claredat, la unificació, la brevetat, l'eufonia i el màxim clasi-

sicisme possible sense que resulti excessivament forçat o postfís.

1.-Les conjugacions

A la majoria del domini lingüístic els subjuntius són ara en -i-, malgrat que en la llengua clàssica i en valencià són en -a, -e-. Les formes en -i- tenen l'avantatge de ser més regulars i clares que no pas el sistema clàssicovalencià. Per tant valdria la pena d'adoptar-les.

Tanmateix caldria conservar les formes clàssiques en certs verbs com ara sia/sien, visca/visquen, etc.

Quant als incoatius, fóra menester de mantenir les formes clàssiques (-esca, -esques, -esquen), en les quals coincidien bàsicament valencià, balearic i llengua clàssica i que, a més, són més curtes.

Val la pena de fer notar que en la llengua clàssica i de vegades en la parlada encara avui dia (per ex., a poblacions de la Plana Baixa) són ben poc usats alguns incoatius en indicatiu, la qual cosa s'escau millor a la brevetat i elegància de la llengua, segons el model de llengua clàssica medieval.

Per ex.: llig per llegeix, enguls per engoleixes (o empasses), etc. Fos millor de triar-hi les formes sense incoatiu per ser més clàssiques i breus, i encara vives: eliminar-ne els incoatius (generalitzats a partir del s. XV-XVI) té un avantatge afegit perquè ens deslliurem de la varietat dialectalitzant de la 1^a persona d'infinitiu (afeg-esc, -isc, -eixo, etc.) i també la tendència del valencià parlat a preferir

-ixes, -ix, -ixen a -eixes, -eix, -eixen...

Quant a l'indicatiu en general, tenim que la 1^a persona singular, dialectalment, pot ser en -a (l'Alcalatén), -e (valencià majoritari), -i (nordcatalà, per influència occitana), -o (probablement pe influència aragonesa: Franja, lleidatà, tortosí pronunciat -o, Principat-est pronunciat -u), -ot a la zona de Figueres, sense desinència a les Illes i en català clàssic d'abans del s. XVI, etc.

En principi la forma sense desinència sembla la millor: és més curta, més clàssica, encara viva i elimina la varietat postclàssica, és a dir, unifica tota la dialectalització tot tornant a les arrels (jo parl, jo puig, jo don...).

Tanmateix hi ha el problema d'algunes formes de molt difícil pronúncia com els verbs acabats en -itzar -tjar, -rrer o d'altres amb doble consonant (tranquil·litzar, viatjar, córrer, condemnar... haurien de fer jo tranquil·litz, jo viatj o viaig, jo corr, jo condemn...). També els verbs acabats en -iar (on el mallorquí -i el nordcatalà -fa -iï: jo estalviï).

Segurament la millor solució fos de fer la primera persona singular del present d'infinitiu com en valencià central, que és també una forma clàssica de la llengua del s. XV, o sia, endògena, sense influències externes al català. Talment diríem: jo parle, jo viatge, jo tanquil·litze, jo condemne, jo estalvie...

Quant a la 1^a i 2^a persones del plural de l'indicatiu, podríem fer ús de les formes clàssiques, que perviuen en mallorquí (-am, -au) i potser deixar per al subjuntiu les formes en -em, -eu. De tota manera aquest és un punt un tant problemàtic, car el valencià central tendeix a fer-ho a l'inrevés, i perquè el profit que se'n treu és molt minso.

Les formes del passat perifràstic hauran de ser les curtes (vaig per vareig, vas per vares...). I millor encara les formes clàssiques no perifràstiques, encara vives al valen-

cià central: parlí per vaig parlar, etc. Són més breus, a més de més clàssiques. Les perifràstiques sols tenen la peculiaritat de ser formes només existents en català i en aragonès (d'on provenen molt probablement).

2.-Els possessius.

El català clàssic feia ús dels adjectius possessius simples, més curts (mon, ton, son, ma, ta, sa, mos, tos, sos, mes, tes, ses, nostre..., vostre..., llur, llurs), si bé també feien ús dels composts (lo meu, la tua, les sues...). Només en queden, a hores d'ara, alguns fòssils en valencià (mon pare, ma tia, ma vida, ma casa...) i mallorquí (mumare...). En qualsevol cas els plurals femenins (mes, tes, ses) estan extingits a tot el domini lingüístic. Tanmateix, aquestes formes tenen l'avantatge de ser formes úniques i més breus, car els femenins actuals varien del català oriental (meva, teves...) a l'occidental (meua, teues...). Val la pena de plantejar-se la reintroducció de les formes simples com a adjectius sempre que puguem i deixar les compostes per als pronoms (el meu, les teves...), tal com fan els altres idiomes veïns (francès, castellà, etc.). I millor fer ús dels femenins orientals (en -v-: les teves...) per ser més generals que en -u- (les teues: sols al País Valencià, Eivissa i en tortosí).

Especial interès tenen llur, llurs (>illo-rum), extingits almenys a l'àrea catalana de l'Estat espanyol, i amb equivalent a la major part de llengües europees (occità lor-s, italià loro, francès leur-s, anglès their, alemany Ihr-e).

3.-Els plurals.

El català occidental serva les formes clàssiques de plurals masculins en -ns en un seguit de noms plans (hòmens, jòvens...) perdudes en el català oriental. Personalment trobe més pràctic d'emprar les formes orientals, més breus i generalitzades, malgrat que oblidin l'etimologia llatina (homes, joves).

4.-La pronúncia.

La pronúncia té sempre molta importància perquè és la imatge de la llengua i el mitjà és el missatge en la cultura de masses.

El barceloní parlat imperant -especialment- empobreix alguns aspectes, com ara la confusió entre v i b. Totes les llengües transpirenques i també el portuguès difereïen clarament v de b. També cal diferenciar ll de i/j. I també fos menester de diferenciar clarament cada so, i pronunciar els mots sencers: totalment, no pas totalmèn, etc.

Quant al sistema vocàlic caldria donar preferència al català nordoccidental, que en definitiva és una pronúncia més clàssica (la pronúncia oriental és en bona part d'influència occitana), molt més diàfan i ajudador de l'escriptura i abandonar el confús so de l'e neutra del català oriental. Per contra cal potenciar la diferenciació entre e i o obertes de les tancades, tal com fan clarament el valencià central i en part el mallorquí.

Un model aproximat de koiné parlada podria ser el tortosí, certament molt eufònic i clar.

5.-Alguns pronoms de complement indirecte i adverbials.

Mentre al País Valencià hom fa ús de les formes datives li (sing.) i els (plural), a Barcelona només hi empen un pronom adverbial: hi, que bàsicament havia de quedar reduït més aviat a locatiu, per tal de diferenciar-lo del datiu. O sia: li dic, abans que no pas hi

dic, i els parle millor que no hi parlo.

Hi ha una perillosa tendència, sobretot al País Valencià i zones urbanes, entre el jovent i sectors castellanitzants (o provinents de famílies no catalanoparlants que ara ja parlen català) a eliminar els pronoms adverbials. És menester de mantenir-los per ser un tret absolutament bàsic en tot el plantejament central i creatiu de la llengua catalana, a més d'un tret comú a la majoria de llengües romàniques, a excepció del castellà i del portuguès, que els perderen durant l'Edat Mitjana.

6.-Lèxic i expressions.

És menester d'acceptar i revitalitzar tot el lèxic local, comarcal o regional encara viu, i també mots clàssics o extingits que puguin ser útils o especialment expressius.

En la mesura d'allò possible caldrà cercar-hi un sentit especialitzat, escaient, a cada mot, a fi d'augmentar l'expressivitat i l'exactitud del lèxic nacional.

Val la pena d'emprar el nostre lèxic local barrejat amb el general i amb el clàssic, a fi de fer-lo conèixer arreu la nació. És necessari de fer ús de tots els nostres recursos, els més expressius, a fi de defugir la latinització i la sensació de llengua postissa i de laboratori que escampen les conselleries, generalitats i televisions autonòmiques.

Cal escoltar-se a fons la gent de comarques i, sobretot, les dones grans, les quals són les qui millor serveixen a muntó trets genuïns i fins i tot clàssics.

Especial força vital (la que hem de menester per fer atractiu l'idioma parlat) tenen el munt d'expressions eixerides, plenes de gràcia, ironia i humor, els refranys dits quan s'escau i amb força expressiva gairebé teatral, els genèrics molt generadors de noves formes -molt expressives- com ara els acabats en -am i -um (mamellam, forasteram, fustam, cabrum, resclum, ferum...) i tot el patrocó de recursos vius semblants.

És menester de rebutjar enèrgicament l'encarcament (tipus "entesos?" de TV3, com si no poguéssim dir també: conformes?, m'has comprès, d'acord?, ho faràs?, etc. etc.) i fer de l'idioma una força generativa i creativa, optimista, lliure, capaç d'inventar noves fórmules dels propis recursos tradicionals, d'inventar els propis cantirolegs sobre la marxa.

Cloenda.

A grans trets aquesta podria ser una proposta de català supràstandard/batua/koiné, unificat. El cas basc, on efectivament ho han fet (l'euskara batua), es basa sobre la necessitat d'unificar els dialectes d'un espai molt més reduït que no pas el nostre, l'avantatge d'un sistema demogràfic més equilibrat comarcalment i d'una consciència nacional prou més forta que no la catalana, massa mancada de sentit d'Estat.

Perquè, en definitiva, una llengua nacional unificada, de cancelleria, sols és totalment possible amb un Estat propi, o bé amb un poble mentalment molt disciplinat i autocentrat nacionalment i cultural, que no és el nostre cas.

La recuperació lingüística, doncs, va estretament lligada a la consciència nacional ordenada i diàfana. Ω

Ricard Colom



Apunts per a la nostra història menuda

Any 1571

Sembla que fou aquest any que, Gabriel Mallol, o si tant voleu Maiol, de la vila de Sóller -el mateix que deu anys abans havia comprat, a una subhasta, la possessió de Moncaira, i per tant avantpassat directe del cavaller apuntant-feu construir una torre. Aquesta torre seria la ditxosa torre de Can Maiol on morí, finals del segle XIX el poeta Pons i Gallarza besavi del qui seria president del Congrés de Diputats i de les Corts espanyoles Fèlix Pons Irazazabal.

1 de febrer de 1874

Bartomeu Mayol Mora, de Fornalutx és examinat com a patró de cabotatge.

17 de novembre de 1875

El fornaltuxenc Joan Busquets i Busquets ja és en aquesta data mariner de primera classe.

26 de maig de 1876

Vicenç Barceló Mayol alies fava de Fornalutx és patró de cabotatge. Ja el 1862 navegava en el "San Juan"

25 setembre de 1877

La vila de Llubi aquest dia tenia com batle a Bernat Mulet.

30 d'octubre de 1880

En aquesta data a la vila d'Andratx o Andraig - si bé hi

ha qui s'encabota escriure ANDRAITX per dur la contra - el batle és diu Gabriel Valent i Moner. Els regidors de les Casses de la Vila són: Pere Antoni Alemany Riutort, Josep Calafell Martorell, Mateu Pujol Pieras, Andreu Roca Alemany, Miquel Coves Pujol, Josep Perpinyà Alemany, Bernat Calafell Alemany, Pere Antoni Alemany Castell, Guillem Castell Juan, Guillem Moner Juan, Antoni Martorell Jofre, Guillem Jofre Pujol i Guillem Castell Ensenyat. El jutge del municipi és diu Baltasar Ensenyat Alemany i el metge nom Josep Riera Massanes mentre que l'apotecari és Montserrat Lliteras.

Mossèn Pere Antoni Muntaner Melià és el rector de l'església parroquial, Pere Antoni Pujol Alemany el mestre d'escola i Antoni Valent el perit agrònom.

Nota de la redacció: En aquell temps no hi havia cap regidor ni cap persona que comandàs que tingués noms espanyols com passa ara amb n'Hidalgo. Els Moners, si que comandaven i ja eren batles del poble.

11 de juny de 1885

Miquel Torrens consta en aquesta data com a batle de la vila de Llubi

20 de febrer de 1910

Aquest dia es celebra la vista d'un judici contra el francès Arthur Villanueva (sic) Mathieu que treballava a les obres del tren de Sóller. La malifeta que Villanueva havia comès tingué lloc al Cafè de Can Ros de dita vila

de Sóller on begué uns quants tassonets de vi que li donaren vòmits. Anà després a l'escussat on es quedà dormit. Es presentà el jovenet de 19 anys Antoni Cànaves Reus qui li pegà una empenta. Hi hagué una brega entre en Cànaves i el francès. Quan sortí aquest darrer de Can Ros es va treure un ganivet, atacà en Cànaves i li produí ferides.

A la vista declaren com testimoni Joan Arbona Frontera, Pau Noguera Ferrer (descendent del glosador Pau Sarol) i Joan Arbona Oliver. El fiscal del tribunal nomia Joaquim Pascual i l'advocat defensor de l'acusat era Antoni Pou. El jurat trobà culpable en Villanueva el qual fou condemnat a 12 anys i un dia de reclusió.

Any 1925

Aquest any mor, als 20 anys, a París la capital de França, Catalina Darder Rivièrre. Era filla del solleric Bonaventura Darder i de la francesa Alphonsine Rivièrre.

Un germà seu Joan August Bartomeu, treballà molts d'anys a l'empresa del Ferrocarril de Sóller i era el cap dels carlins o carlistes sollerics. Fill d'aquest darrer i per tant nebot de Catalina Darder Rivièrre és el pintor Gabriel Darder Batle mentre que el metge de l'hospital Joan March i cap del Grup Tradicionalista Independent de Sóller Joan Antoni Darder Colom, fill del constructor Bonaventura Darder Batle, és un renebot. Ω

(Apunts presos pel Cavaller Estades de Moncaira)

Agafau el mòbil, si us plau

Des d'aquestes línies hem advertit, en algunes ocasions, de la penosa confusió lingüística-cognitiva que s'està produint en el parlar de Mallorca pel que fa a la significació i ús dels verbs *collir* i *agafar*, en llurs accions principalment transitives. En aquest sentit, i com ja sabem, els àmbits d'ús d'aquest darrer estan essent envaïts i colonitzats, ineluctablement, pel primer, etimològicament consemblant al castellà *coger*.

Aquesta pertorbació lèxico-semàntica, l'abús barroer de la qual està condemnant a la mínima expressió els usos genuïns del preciós verb *agafar*, deriva d'un desconeixement fenomològic evident -almenys del sistema eco-lingüístic català-, i ha estat profusament assajada, sempre (re)seguint l'esquema castellà, que està provocant un daltabaix considerable en la normalització del codi verbal de la llengua catalana, molt especialment de les accions aprehensibles.

La generalització dels telèfons mòbils i d'altres objectes de la tecnologia moderna, a través dels quals es destil·la la molt subtilment la interferència lingüístico-política-cognitiva espanyola, sembla haver accentuat encara més aquesta suplantació fatal de tipologia lèxica verbal, cosa que fa que resti malmès el dipòsit cognitiu-interpretatiu dels individus catalano-parlants.

Podria semblar així que, paradoxalment, la frenètica activitat turístic-construïda ha suposat un extraordinari desenvolupament de l'agricultura, car ara tothom *cull*... sense haver de *semar*!, sobretot en les zones costaneres, on en temps passats mai no

havia sembrat res. Les collites actuals són, per tant, extremament profitoses, puix que tot déu té possibilitat de collir tot l'any -en el sentit figurat de prendre, subjectar, apoderar-se, obtenir, adquirir o aconseguir quelcom- amb un senzill acte de lingüo-comunicació humana.

És per tot açò que les autoritats civils i religioses de totes les viles i ciutats de Mallorca -no pas, però, les militars, car aquestes deixaren de ser mallorquines arran de l'infestat Decret de Nova Planta i l'ocupació castellana del territori-, amb tot d'ordenaments filològic-lingüístics escaients, s'haurien d'implicar decisivament en la recuperació urgent dels preuat verb *agafar*, de tal manera que torni a ser present en tots els àmbits d'ús que amb justícia li pertocquen.

(Nota de la redacció): A la pagesia, encara filam més prim i deim collir quan agafam els fruits de l'arbre o de la planta, però aplegar ametlles, aplegar olives o figues, quan les aplegam del terra. Els qui empren aquest verb d'una manera primària, com si en lloc de tenir mans tinguessin urpes són els nostres amics valencians que en lloc de dir agafar, diuen agarrar. Coses de la colonització castellana que va començar per Almansa. I ja se sap, "El mal que ve d'Almansa, a tots *alcanza*" Ω.

Andreu Salom i Mir

Conveni Trapa-TUI

8 d'octubre de 2001

El GOB i la Preussag AG (world of TUI) signen un conveni de col·laboració per a la gestió de la finca de La Trapa

Avui matí, representants de les dues entitats han visitat les tasques de recuperació forestal i les obres de restauració de La Trapa. En el marc del programa d'actuació del GOB per a la gestió sostenible de la Reserva Biològica de La Trapa, avui matí, la Preussag AG (world of TUI) i el GOB han signat un conveni de col·laboració.

L'objecte del conveni és la contribució de Preussag AG (world of TUI), al projecte de "Gestió global de la Reserva Biològica de la Trapa, període 2.001-2.003", promogut i executat pel GOB. Aquest projecte inclou l'impuls a les tasques de refores-

tació, prevenció d'incendis, voluntariat, educació ambiental, recuperació arquitectònica, difusió i extrapolació de resultats.

Preussag AG (world of TUI), a través del seu departament de Medi Ambient, es compromet així amb un projecte que permet garantir un millor futur pel nostre medi ambient i, en concret, amb la gestió sostenible d'un espai emblemàtic com La Trapa.

A l'acte hi han estat presents, per part del GOB, Antoni Muñoz, secretari general de l'ONG, i Joan Juan, responsable de la gestió de la finca de La Trapa.

Per part de Preussag AG (world of TUI),

han assistit a la signatura del conveni Michal Iwand, responsable del programa medioambiental de l'empresa, Jörg Stepputat, delegat de TUI España i Sigrit Feith, delegada de TUI-Service a Mallorca.

A més de la signatura del conveni, s'ha aprofitat la pujada a La Trapa per conèixer les tasques de reforestació i les obres de recuperació arquitectònica. Els representants de TUI s'han mostrat molt interessats en el detall tècnic del projecte i a partir d'ara, rebran informació detallada de totes les actuacions que es duguin a terme a la reserva.

Aquest conveni és una iniciativa en la línia encetada ja fa uns anys pel GOB d'aconseguir que la societat s'impliqui en la millora de la gestió de La Trapa. Volem recordar, en aquest sentit, els convenis establerts entre el GOB i el Consell de Mallorca per a la restauració de les cases i el monestir i també l'establert amb Sa Nostra per a la realització d'activitats educatives. Ω

Podeu trobar fotografies de la signatura del conveni a la nostra adreça: <http://www.gobmallorca.com/imatges-GOB/TUI-Trapa.htm>



Qui ha guanyat els drets civils?

Per Bernat Joan i Marí

Una de les grans conquestes de la nostra part del món, durant el convuls segle XX, ha estat la dels drets civils. Arribar a considerar que totes les persones tenen els mateixos drets, que tothom és igual davant la llei, que –en democràcia– tothom té dret a dir la seua i tothom ha de votar perquè algú resulti elegit legítimament, equiparar els drets dels homes i de les dones, reconèixer la possibilitat de tothom d'ocupar totes les posicions en el si d'una societat, constitueixen conquestes que, de cap de les maneres, no hem de deixar perdre. Ni hem de posar absurdament en perill, tenint en compte quant han costat d'aconseguir.

Sense la Revolució americana, que va culminar amb la constitució dels Estats Units d'Amèrica, i sense els principis emanats de la revolució de Cromwell i, posteriorment, de la Revolució francesa, no s'hauria arribat a con-

cebre –o a acceptar de manera generalitzada– que tots els éssers humans gaudim, pel simple fet de ser persones, d'uns drets que ens són inherents. Sense l'esforç de grups com ara el de les sufragistes americanes dels anys vint, no s'hauria arribat a aconseguir el vot femení, i potser encara en les eleccions democràtiques només votarien la meitat –o menys– dels éssers humans majors d'edat de cada lloc. Sense l'esforç d'uns i altres, trencant amb l'ordre establert i amb allò que eren les convencions de segles i més segles no s'hauria arribat a l'equiparació formal, quant a drets civils, d'homes i dones. Sense les lluites obreres, no s'hauria arribat a considerar el dret de tothom a poder ocupar qualsevol lloc en la societat. I, així successivament, en un llarguíssim etcètera que, sortosament, hi podem afegir.

Potser sí que els occidentals, amb la nostra capacitat de colo-

nitjar altres països (o de neocolonitzar-los) i amb l'hàbit de ficar el nas pertot, especialment si s'hi pot implementar una mica de comerç o de negoci, hem aconseguit que molts països, arreu del planeta, s'empipassin amb nosaltres. També és possible que això hagi acabat provocant una reacció pendular, que ha fet que, mentre una part del món, es capbussa en la societat posttecnològica, l'altra reculi decididament cap a les etapes més sòrdides de l'Edat mitjana. Mentre amb sang, suor i llàgrimes, a la nostra part del món hem aconseguit un mínim de drets civils a què fèiem referència anteriorment, una altra part del món se submergeix en un sistema de valors exactament contrari al que nosaltres defensam.

Una anècdota, contada per la periodista italiana Oriana Fallaci (a El Corriere de la Sera), ens ofereix mínimament les dimensions de tot això que estam comentant. Fa poc, Silvio Berlusconi,

primer ministre italià, home conservador i poc hàbil en l'ús de la paraula, va dir que la civilització occidental era superior, per exemple, a l'àrab, perquè nosaltres hem aconseguit difondre i assumir uns valors (com ara la justícia, la llibertat o la igualtat) que no s'assumeixen enlloc més del món. Immediatament, es va produir una protesta generalitzada, i, al cap de devers vint-i-quatre hores, el primer ministre havia de rectificar les seues paraules. No només rectificava, sinó que fins i tot demanava disculpes al món àrab en bloc, per si hi havia hagut algú que s'hagués pogut sentir ofès. En una entrevista que li féu la pròpia Fallaci, l'asser Arafat, president de l'Autoritat Nacional Palestina, va afirmar sense posar-se vermell que la civilització àrab és molt superior a la civilització occidental, perquè s'inventaren la medicina amb Averrois i crearen els números. Ningú no li va demanar rectificació. Òbviament,

menys que ningú els seus propis compatriotes. I, encara més òbviament, suposant que algú li hagués demanat que rectificàs, no crec que ho hagués fet. Ans al contrari: probablement s'hauria refermat encara més en les seues conviccions xovinistes i xenòfobes.

Actituds com aquesta poden molestar els governs occidentals, però especialment haurien de molestar els sindicalistes que treballen per la igualtat de tots els treballadors (els últims incorporats inclosos), haurien de molestar els que creuen en la igualtat de drets entre homes i dones, haurien de molestar els demòcrates, haurien de molestar els que han patit el xovinisme, haurien de molestar els que estan contra el racisme i la xenofòbia, haurien de molestar els que han lluitat pel dret de tothom a participar en democràcia.... Haurien de demostrar, en definitiva, aquells que no dubten a donar, acríticament, la raó a Arafat en qualsevol enfrontament que tenguí, posem per cas, amb el govern israelià. Ω

Bernat Joan i Marí
President d'ERC-illes Balears
i Pitiüses

Immigració i perversitat espanyolista

El darrer conflicte lingüístic generat al Fòrum de Immigració de Salt, (a la comarca del Gironès) on un grup d'immigrants magrebins i llatinoamericans varen exigir que les intervencions en l'assemblea es fessin en castellà, és d'aquelles coses que els catalans, sobretot en aquests moments, no ens podem permetre. És quelcom molt greu, on ens la podem jugar de debò en vistes a articular una societat clara-ment cohesionada i equilibrada.

De tota manera, aquest episodi és la conseqüència de les febleses lingüístiques, culturals, històriques, polítiques, econòmiques que en aquest moment travessa Catalunya i també les Illes Balears. Això, és un símptoma evident de les nostres mancances col·lectives i que les nostres institucions no acaben d'impulsar la consolidació d'una identitat nacional amb tots els ets i uts, lògicament també la societat civil no ajuda massa i els de Madrid no paren de posar pals a les rodes.

El problema de fons és que els immigrants no tenen ni punyetera idea del que és Catalunya. La qual cosa –i aquí rau un dels greus perills que tenen actualment plantejats els Països Catalans– pot provocar que aquest desconeixement sigui explotat pel govern espanyol –com ja ha fet altres cops amb diferents grups socials i tal com fa amb les cases regionals a les illes i on es constata que la seva perversitat no té límits– per tal de fer servir els immigrants (sobretot els llatinoamericans) com a potents agents neocolonitzadors d'una Catalunya en plena metamorfosi política i social. Entre tots cal fer un esforç suplementari per tal d'ajudar a integrar als novinguts i sobretot cal exigir a les nostres autoritats autòctones més fermesa i alhora intel·ligència política cap a les provocacions dels botiflers, els quals tenen sempre a punt la seva criminal estratègia neolerrouista, per tal de dividir a la societat i fer fracassar els nostres projectes col·lectius de futur. Ω

Josep M. Loste



Netejar, torcar, rentar, llavar, escurar i fer la bugada

CATALÀ

* Netejar

(acció genèrica, no específica)Limpiar

*Torcar

(acció "en eixut": taula, la pols, el cul...)Limpiar/secar/enjuagar.

* Rentar (acció amb aigua)Aclarar/enjuagar

* Llavar (acció amb aigua i sabó/detergent)

-- (les mans...)Lavar

-- (el terra...)Fregar/Limpiar

* Escurar (els plats...)Fregar/Limpiar

* Fer la bugada/ruscadaHacer la colada

CASTELLÀ

TORCAR EN SUEC ÉS TORKA.

Vaig passar 15 dies el 1993 amb la família a ca uns amics suecs a Smaland, el centre-sud de Suècia, terra idíl·lica de boscatges selvàtics a base de taiga, terra negra, prats i aiguamolls, amb casetes de Hansel i Gretel, cérvols, esquiroles i molsa d'un metre d'alçària. Em va encisar, hi vam estar devers St. Joan, tots els vergers plens de flors grans, transparents, virolades i al bosc 40 classes d'orquídees silvestres i també petites i molt flairoses fraules silvestres, com al film del meu director de cinema favorit, en Bergman. Control prou l'anglès i una mica l'alemany i entenia algunes coses en suec. La sonoritat del suec és com uraloàltica, o sia, moltes repeticions estil finès. Fa a muntó noms composts, estil alemany. Però en vocabulari se sembla més a l'anglès que no pas a l'alemany. Curiosament em contaren que els danesos solen entendre prou bé els suecs, però els suecs no gaire els danesos. Al sud de Suècia hi ha una regió sense boscs, molt semblant a Dinamarca, que es diu Scannia o Skaneland, prou industrial i, durant segles pertanyent a Dinamarca.

Encara que els meus amics suecs em negaren qualsevol vel·leïtat independentista d'aquella regió, després he vist a Internet que sí que hi ha un moviment nacionalista (ho sospitava perquè vaig vore una bandera pròpia escana en un mapa de nacionalitats sense estat d'Europa).

Lingüísticament hi escoltí una cosa més que curiosa: la nostra amfitriona Inger, quan alçava taula, deia no sé què de "torka". Li demaní sobre aquest mot i, amb gran sorpresa, resulta que al suec hi ha una paraula exactament igual en tots els seus usos al nostre "torcar" (=netejar o arreplegar amb un drap eixut alguna cosa humida), entenc jo que vol significar, sense mirar el diccionari, en suec ho apliquen a "torcar taula", "torcar la pols", "torcar-se la cara o el cul", etc., igual que en català; per tant el seu origen, desconegut segons el diccionari, ara quedaria ben clar). Tal com "blau", "torcar" és un mot d'origen germànic.

Torcar és refregar un paper o un drap per un lloc determinat amb la finalitat d'eixugar-lo si està banyat o treure-li la pols o qualsevol altra substància que hi pogués estar adherida. Torcar sempre és arreplegar, amb un paper o un drap, aigua, pols, emplastres o el que sia. Ω

L'Any 2001: Any Europeu de les Llengües

El Consell d'Europa i la Unió Europea han unit esforços per organitzar Europa, conjuntament, han organitzat l'Any Europeu de les Llengües 2001. Aquesta 2001 (AEL). La iniciativa es fonamenta en dos eixos bàsics:

a) en primer lloc, la idea que, avui com ahir, la diversitat lingüística és un element clau del patrimoni europeu i de la humanitat, i que ha de continuar essent-ho en el futur; per això, l'Any Europeu de les Llengües l'AEL inclou totes les llengües d'Europa, com d'Europa –com a part fonamental de l'herència cultural europea, europea– i totes les llengües parlades arreu del món.

b) En segon lloc, la idea que mai mai no és tard per aprendre un nou idioma, i que tothom ha de tenir l'oportunitat de fer-ho, ja que el coneixement de llengües suposa un bagatge enriquiment personal que proporciona beneficis econòmics i culturals a qui el posseeix i que, a més, contribueix a fomentar la tolerància entre persones d'origens diferents. Entendre la llengua de l'altre dels altres permet apreciar millor la personalitat de les persones i la seva cultura.

Les Illes Balears: punt de contacte de llengües

Els experts assenyalen que les situacions de contacte lingüístic, més que ser l'excepció, seran la norma en la societat les societats del futur. Ara bé, aquest fenomen no és una novetat per als illencs. El desenvolupament de la indústria turística al llarg del segle xx ha convertit les Illes Balears en un lloc de confluència de gent d'origens i de cultures diversos. Aquest fet, afegit al fenomen migratori que ha afectat la nostra terra durant la segona meitat del segle xx, i que avui encara continua, fa de les Balears un dels indrets d'Europa on el contacte entre llengües ja fa temps que és una realitat. No és cap novetat. Tampoc no és nova la inquietud dels illencs per aprendre idiomes, de manera que són molts els nostres conciutadans que parlen una o dues llengües estrangeres, a més de la pròpia.

Malauradament, però, aquesta situació de contacte lingüístic, en molts d'aspectes, s'ha produït en detriment de la vitalitat del català, llengua pròpia de les Illes Balears d'ençà de fa més de set segles. set-cents anys. L'exclusió secular del català de la nostra llengua dels àmbits oficials i del món de l'ensenyament té, encara avui, conseqüències greus sobre la confiança dels mateixos catalanoparlants en la seva llengua. Per aquest motiu, un dels objectius de l'Any Europeu de les Llengües és oferir als ciutadans de les Illes Balears una percepció de la llengua catalana ajustada a la posició que, per la demografia, la producció cultural i pel dinamisme de la societat que la parla, li correspon entre les llengües d'Europa i del món.

Els reptes del futur

Si volem que la nostra societat s'articuli com una comunitat cohesionada, hem de refermar-nos en el convenciment que la nostra llengua i la nostra cultura han d'esdevenir el punt de confluència de totes les persones que viuen a les Illes Balears, independentment de la seva procedència geogràfica, lingüística o social. No podem confondre multiculturalitat amb la simple juxtaposició d'individus de cultures i

llengües diferents, perquè aquesta situació desembocaria com aquesta desemboca en una societat atomitzada i desestructurada, fàcilment abocada a l'esclat de conflictes socials. La suma dels elements diversos que integren una societat cohesionada dona com a resultat una riquesa molt superior a la de la simple addició d'elements inconnexos. I, d'aquesta riquesa, ens en beneficiem tots, autòctons i vinguts de fora.

L'Any Europeu de les Llengües a les Illes Balears

Des de les Illes Balears compartim plenament la filosofia de l'AEL, amb el benentès que s'ha d'evitar que, a causa de la inèrcia estatista de la Unió Europea, els efectes positius de la iniciativa només beneficiïn les llengües reconegudes com a oficials de la Unió, mentre que les altres en l'Any Europeu de les Llengües 2001. L'adhesió queda al marge. Així mateix, l'adhesió del Govern de les

Illes Balears a l'AEL a l'Any Europeu de les Llengües també es basa en la convicció que, contribuint a la cohesió de la nostra comunitat lingüística, contribuïm a la preservació de la diversitat lingüística europea i mundial, i que és possible conjugar la preservació de les comunitats mundials lingüístiques tradicionals amb l'increment del poliglòtisme dels seus ciutadans. D'altra banda, moltes de les iniciatives proposades a favor de l'aprenentatge de segones llengües són assumides des de fa temps per les institucions de les Illes Balears, i es tradueixen en activitats que es realitzen de forma permanent: oferta de cursos de català i de llengües estrangeres de l'Institut

Balear d'Administració Pública; doble llicenciatura de la Universitat de les Illes Balears amb la Universitat de Sheffield; cursos d'idiomes per a desocupats i per a professionals en actiu (Objectiu 3), cofinançats pel Fons Social Europeu i el Govern de les Illes Balears; actiu; cursos d'idiomes per a desocupats del Pla FIP (Formació de Formació per a la Integració Professional); programa EPI, de foment de l'ensenyament primerenc d'un idioma estranger (adreçat a l'alumnat d'educació infantil i del primer cicle de primària, i que també preveu la formació del professorat que participa en el programa); cursos d'anglès per al professorat tutor que participa en el programa internacional Leonardo; incorporació de l'ensenyament oferta d'una tercera llengua en els programes de garantia social com a assignatura complementària; intercanvis lingüístics, culturals i de formació del professorat i de l'alumnat; organització de seminaris de participació de representants de la Comissió Europea per al tractament de les llengües en els processos de mobilitat, etc.

Actuacions previstes

En el si del Govern de les Illes Balears, s'ha constituït la Comissió Interdepartamental de l'Any Europeu de les Llengües, l'AEL, responsable del programa d'actuacions. Aquestes han estat organitzades per diferents departaments i conselleries diverses àrees del Govern de les Illes Balears i per organismes que en depenen. Balears. Les actuacions abracen tot l'any 2001 i algunes s'allarguen fins a l'any 2002.

Algunes Una part d'aquestes actuacions tenen com a objectiu la divulgació de l'Any Europeu de les Llengües: edició en català de la carpeta de presentació de l'Any Europeu de les Llengües, amb un catàleg de tots els centres de les Illes Balears on es poden estudiar llengües estrangeres; creació d'una pàgina web del Govern de les Illes Balears dedicada a l'Any Europeu de les Llengües (s'hi podrà accedir des deladreça); cicles de conferències; activitats didàctiques adreçades a les escoles, etc.

Altres actuacions s'han organitzat amb la finalitat de difondre informació sobre la diversitat lingüística i la necessitat de preservar-la com a patrimoni de la humanitat. En són exemples activitats ja realitzades com l'exposició itinerant «Segells Plurals»; Plurals, una exposició sobre diversitat lingüística que podem veure a les Balears a partir del mes de desembre; el congrés de diaris europeus en llengües minoritzades, que va tenir lloc a Palma el mes d'abril d'enguany; l'edició de texts legals, com la Llei de normalització lingüística, la Carta europea de les llengües regionals o minoritàries i la Declaració universal dels drets lingüístics; el cicle de cinema europeu en versió original; lingüístics. A aquestes activitats, se n'hi sumaran d'altres com una exposició sobre diversitat lingüística, que podem veure a les Balears a partir del mes de desembre, la creació d'un joc d'ordinador sobre les llengües europees, etc.

Interessa especialment la divulgació de la realitat lingüística de les Balears entre la població insular i a l'exterior. En aquest sentit, s'ha organitzat el cicle de conferències i taules rodones «La llengua catalana a Europa». Les Illes Balears seran han estat presents a les diverses edicions de l'Expolingua (Madrid, Berlín, París), ambde Madrid (amb un estand compartit amb la Generalitat de Catalunya) i ho seran a les edicions de Berlín i de París. S'ha editat, en diverses llengües, el fullet de divulgació El català, llengua d'Europa. En la mateixa línia, s'han editats i editen materials plurilingües per fer conèixer la nostra realitat lingüística als turistes que ens visiten. També es faran projeccions de pel·lícules catalanes subtítolades en alemany, anglès, etc., adreçades a aquests sectors de públic. En aquest sentit, també s'ha promogut la traducció d'obres d'autors balears a diferents llengües europees: romanès, rus, hongarès, italià, francès, anglès, alemany, gallec, espanyol, neerlandès...

D'altra banda, es pretén promoure l'aprenentatge de llengües entre els residents a les Balears. En aquest sentit, s'ha editat el CD-ROM A l'abast, per facilitar als residents estrangers un primer acostament a la llengua catalana. S'ha penjat a la xarxa el programa

PELC, d'ensenyament de la llengua catalana per Internet. També continua durant tot l'any l'oferta de cursos de català per a estrangers. Així mateix, coincidint amb l'Any Europeu de les Llengües, l'AEL, s'ha ampliat l'Escola Oficial d'Idiomes a Calvià, on s'oferiran cursos d'anglès, alemany i català. L'oferta de cursos de les Escoles Oficials d'Idiomes.

En el camp de la didàctica de la llengua, la Universitat de les Illes Balears participarà en organitzar a Palma les II Jornades de l'Institut Europeu de Programes d'Immersion. Durant el mes de setembre s'organitzaran Immersion, els seminaris de compensatòria per al tractament lingüístic de l'alumnat d'incorporació tardana i unes jornades sobre el tractament de les llengües en el currículum.

Aprofitant el marc de l'Any Europeu de les Llengües, l'AEL, també s'han promogut actuacions específiques relacionades amb la planificació i la promoció del coneixement i de l'ús de la llengua catalana, especialment entre la població jove. Per exemple, durant el darrer trimestre d'enguany s'oferirà un cicle de conferències sobre planificació lingüística a càrrec dels responsables polítics de diversos països. Així mateix, s'ha incorporat la llengua catalana al carnet europeu de llengües. D'altra banda, un dels objectius del Pla estratègic de joventut del Govern de les Illes Balears és reforçar i prestigiar el coneixement i l'ús de la llengua catalana com a vehicle de comunicació entre els joves.

En el camp de les noves tecnologies, s'ha previst l'adaptació de les bases de dades del sistema informàtic del Govern de les Illes Balears al motor de cerca multilingüe Excàlibur. També s'ha previst prioritzar la instal·lació de la versió catalana de les eines corporatives del Govern de les

Illes Balears (processador de texts, navegador, correu electrònic...).

Finalment destacarem que un altre dels objectius del Govern de les Illes Balears, dins l'Any Europeu de les Llengües, és la promoció del reconeixement institucional del català a la Unió Europea. Entre les actuacions en aquest sentit hi ha la constitució del Consell de la Llengua, la campanya, en el marc de la Lletre de Convit, perquè la llengua tenguí el màxim reconeixement dins la Unió Europea, i la celebració d'unes jornades, organitzades conjuntament pel Centre Balears Europa i el Patronat Català Pro Europa, en les quals es tractarà del paper del català dins la Unió Europea.

26 de setembre: "Dia europeu de les llengües"

El dia 26 de setembre va ser declarat «Dia europeu de les llengües». Al voltant d'aquesta data es concentraren una sèrie d'actuacions, com la publicació a la premsa de reportatges i articles sobre l'Any Europeu de les Llengües, sobre la diversitat lingüística, etc.; l'organització d'un concurs escolar sobre el tema; entre les quals hi ha la difusió pública dels lemes de l'Any Europeu de les Llengües i d'informacions sobre la realitat sociolingüística de les Illes Balears, etc. Així mateix, coincidint amb el «Dia europeu de les llengües», es va oferir un concert multilingüe amb un programa integrat per cançons infantils populars de diversos països del món. Ω

La diversitat lingüística és un element clau del patrimoni europeu i de la humanitat, i ha de continuar essent-ho en el futur.

La nostra llengua i la nostra cultura han d'esdevenir el punt de confluència de totes les persones que viuen a les Illes Balears, independentment de la seva procedència.

Mai no és tard per aprendre un nou idioma, i tothom ha de tenir l'oportunitat de fer-ho.

Apocalipsi



Pròleg (1,1-8)

1:1 Revelació de Jesucrist, que Déu li donà perquè fes conèixer als seus servents allò que aviat s'ha de complir. Jesucrist envià el seu àngel per comunicar-la a Joan, el seu servent, 2 i Joan ha donat testimoni de tot el que ha vist, que és paraula de Déu i ha estat confirmat pel mateix Jesucrist. 3 Feliç el qui llegeix aquesta profecia i feliços els qui l'escolten i fan cas de tot el que hi ha escrit, perquè l'hora s'acosta!

Salutació

- 4 Joan, a les set esglésies que hi ha a la província de l'Àsia. Us desitjo la gràcia i la pau de part de Déu, el qui és, el qui era i el qui ve, de part dels set esperits que estan davant el seu tron, 5 i de part de Jesucrist, el testimoni fidel, el primogènit dels qui retornen d'entre els morts, el sobirà dels reis de la terra. Ell ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang, 6 i ha fet de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare. A ell sigui donada la glòria i el poder pels segles dels segles. Amén.
- 7 Mireu, ve enmig dels núvols, i tothom el veurà amb els propis ulls, fins aquells qui el van traspasar; tots els pobles de la terra faran grans plansys per ell. Sí! Amén!
- 8 Jo sóc l'Alfa i l'Omega, diu el Senyor Déu, el qui és, el qui era i el qui ve, el Déu de l'univers.

Les set cartes (1,9-3,22)

Visió preparatòria

- 9 Jo, Joan, germà i company vostre en la tribulació, la reialesa i la constància que compartim amb Jesús, em trobava exiliat a l'illa de Patmos per haver anunciat la paraula de Déu i per haver donat testimoni de Jesucrist. 10 El dia del Senyor, l'Esperit es va apoderar de mi i vaig sentir darrere meu una veu forta, com un toc de trompeta, 11 que deia:
- Escriu en un llibre això que veus i envia-ho a les set esglésies d'Efes, Esmirna, Pèrgam, Tiatira, Sardes, Filadèlfia i Laodicea.
- 12 Vaig girar-me per veure de qui venia la veu que em parlava i vaig veure set lampadaris d'or 13 i, enmig dels lampadaris, algú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins als peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or; 14 tenia els cabells del cap blancs com la llana més blanca i com la neu, i els seus ulls eren com una flama; 15 els seus peus semblaven metall incandescent, i la seva veu era com el bramul de les onades. 16 A la mà dreta hi tenia set estrelles, i de la boca li sortia una espasa esmolada de dos talls. La seva cara era com el sol quan resplendeix amb tot el seu esclat.
- 17 En veure'l vaig caure als seus peus com mort, però ell va posar sobre meu la mà dreta i em digué:
- No tinguis por. Jo sóc el primer i el darrer. 18 Sóc el qui viu: era mort, però ara visc pels segles dels segles i tinc les claus de la mort i del seu reialme. 19 Escriu, doncs, el que has vist, el que ara és i el que vindrà després.
- 20 »Les set estrelles que has vist a la meua mà dreta i els set lampadaris d'or signifiquen això: les set estrelles són els àngels de les set esglésies i els set lampadaris són les set esglésies.

Carta a l'església d'Efes

2:1 »A l'àngel de l'església d'Efes, escriu-li:

»Això diu el qui té a la mà dreta les set estrelles i es passeja enmig dels set lampadaris d'or:

- 2 »Conec les teves obres, el teu esforç i la teva constància. Sé que no pots suportar els dolents: has posat a prova els qui es diuen apòstols i no ho són, i els has trobat falsos. 3 Ets pacient i constant, i no has defallit quan has hagut de sofrir pel fet de portar el meu nom.
- 4 »Però tinc contra tu que no tens l'amor que abans tenies. 5 Recorda, doncs, com eres i d'on has caigut. Converteix-te i torna a obrar com abans; si no et converteixes, vindré a trobar-te, i trauré el teu lampadari del seu lloc. 6 Tens, però, a favor teu que detestes la manera d'obrar dels nicolaïtes, que jo també detesto.
- 7 »Qui tingui orelles, que escolti què diu l'Esperit a les esglésies. Als qui surtin vencedors, els concediré de menjar el fruit de l'arbre de la vida que hi ha en el paradís de Déu.»

Carta a l'església d'Esmirna

- 8 »A l'àngel de l'església d'Esmirna, escriu-li:
- »Això diu el primer i el darrer, el qui era mort però ha tornat a la vida:
- 9 »Conec la tribulació que passes i la teva pobresa, encara que, de fet, ets ric. Sé com t'injurien els qui es diuen jueus i no són res més que una sinagoga de Satanàs. 10 No tinguis cap por dels sofriments que t'esperen. El diable, per provar-vos, en llançarà alguns de vosaltres a la presó, i la tribulació durarà deu dies. Sigues fidel fins a la mort i et donaré la corona de la vida.
- 11 »Qui tingui orelles, que escolti què diu l'Esperit a les esglésies. Als qui surtin vencedors, la segona mort no els farà cap mal.»

Carta a l'església de Pèrgam

- 12 »A l'àngel de l'església de Pèrgam, escriu-li:
- »Això diu el qui té l'espasa esmolada de dos talls:
- 13 »Conec el lloc on resideixes: Satanàs hi té el seu tron. Sé que et mantens fidel al meu nom. No vas renegar de la fe en mi, ni tan sols en els dies que Antipes, el meu testimoni fidel, va ser mort en aquesta ciutat on resideix Satanàs.
- 14 »Però tinc alguna cosa contra tu: dins teu n'hi ha que segueixen la doctrina de Balaam, aquell qui ensenyava Balac a fer caure els israelites en la trampa de menjar carn sacrificada als ídols i així prostituir-se. 15 De manera semblant, dins teu hi ha qui segueix la doctrina dels nicolaïtes. 16 Per tant, converteix-te; si no ho fas, vindré a trobar-te de seguida i lluitaré contra ells amb l'espasa de la meua boca.
- 17 »Qui tingui orelles, que escolti què diu l'Esperit a les esglésies. Als qui surtin vencedors, els donaré el manà amagat i una pedra blanca amb un nom nou inscrit que ningú no coneix, fora dels qui el reben.»

Carta a l'església de Tiatira

- 18 »A l'àngel de l'església de Tiatira, escriu-li:
- »Això diu el Fill de Déu, el qui té els ulls com una flama i els peus semblants a metall incandescent:
- 19 »Conec les teves obres, el teu amor, la teva fe, el teu servei i la teva constància. Sé que ara les teves obres són més nombroses que abans.
- 20 »Però tinc contra tu que toleres Jezabel, aquella dona que es fa passar per profetessa: enganya els meus servents i els ensenya a prostituir-se menjant carn sacrificada als ídols. 21 Jo li he donat temps perquè es convertís, però no vol penedir-se del seu comportament immoral. 22 Doncs mira, la llançaré al llit de la gran tribulació juntament amb els seus companys d'adulteri, si no es converteixen de la manera de viure que ella els ha ensenyat; 23 i fins i tot faré morir els fills que ella ha tingut. Així totes les esglésies coneixeran que jo penetro el cor i els pensaments i us pago a cada un segons les vostres obres.
- 24 »En canvi, a vosaltres, a la resta dels de Tiatira, als qui no seguïu la doctrina d'aquella dona ni heu volgut conèixer el que ells anomenen les profunditats de Satanàs, jo us dic que no us imposaré cap més càrrega. 25 Ara bé, el que posseïu, guardeu-ho fidelment fins que jo torni.
- 26 »Als qui surtin vencedors, als qui es mantinguin fins a la fi en la pràctica de les meves obres, els donaré poder sobre els pobles, 27 perquè els governin amb una vara de ferro com qui esmicola els gerros de terrissa. 28 Aquest és el poder que he rebut del meu Pare. Els donaré també l'estel del matí.

- 29 »Qui tingui orelles, que escolti què diu l'Esperit a les esglésies.»

Carta a l'església de Sardes

3:1 »A l'àngel de l'església de Sardes, escriu-li:

- »Això diu el qui té els set esperits de Déu i les set estrelles:
- »Conec les teves obres. Sé que el teu nom significa que vius; de fet, però, ets mort. 2 Estigues en vetlla i enforteix tot allò que encara viu, abans no es mori. Les teves obres no les he trobades perfectes als ulls del meu Déu. 3 Recorda, doncs, el que vas escoltar i acceptar. Fes-ne cas i converteix-te. Si no vetlles, vindré com un lladre, i no sabràs pas a quina hora et cauré al damunt.
- 4 »Però hi ha dintre teu, a Sardes, unes poques persones que no s'han tacat els vestits. Aquestes m'acompanyaran vestides de blanc, perquè en són dignes.
- 5 »Els qui surtin vencedors aniran, doncs, amb vestits blancs. No esborraré els seus noms del llibre de la vida, sinó que els reconeixeré davant el meu Pare i els seus àngels.
- 6 »Qui tingui orelles, que escolti què diu l'Esperit a les esglésies.»

Carta a l'església de Filadèlfia

- 7 »A l'àngel de l'església de Filadèlfia, escriu-li:
- »Això diu el Sant, el Veraç, el qui té la clau de David, el qui obre, i ningú no pot tancar, el qui tanca, i ningú no pot obrir:
- 8 »Conec les teves obres. Mira, he posat davant teu una porta oberta que ningú no pot tancar. No ets gaire fort, però has guardat la meua paraula i no has renegat del meu nom. 9 Posaré a les teves mans alguns de la sinagoga de Satanàs, dels qui es diuen jueus i no ho són, sinó que menteixen. Jo els faré venir a prosternar-se als teus peus i reconeixeran l'amor que et tinc. 10 Ja que has guardat amb constància la meua paraula, també jo et guardaré de l'hora de la prova que és a punt de caure damunt tota la terra i els seus habitants. 11 Vinc de seguida: el que posseeixes, guarda-ho fidelment, perquè ningú no et prengui la corona.
- 12 »Als qui surtin vencedors, jo els faré columnes en el temple del meu Déu, i ja no se'n mouran mai més. Gravaré en ells el nom del meu Déu i el nom de la ciutat del meu Déu, la nova Jerusalem que baixa del cel venint del meu Déu, i també el meu nom nou.
- 13 »Qui tingui orelles, que escolti què diu l'Esperit a les esglésies.»

Carta a l'església de Laodicea

- 14 »A l'àngel de l'església de Laodicea, escriu-li:
- »Això diu l'Amén, el testimoni fidel i veraç, l'origen de tot el que Déu ha creat:
- 15 »Conec les teves obres i sé que no ets ni fred ni calent. Tant de bo que fossis fred o calent! 16 Però, ja que ets tebi, i no fred o calent, estic a punt de vomitar-te. 17 Tu dius: 'Sóc ric, m'he enriquit i no em manca res', però no t'adones que ets el més miserable i digne de compassió, pobre, cec i nu. 18 Per això et recomano que em compris or refinat al foc, que t'enriqueixi; vestits blancs, que cobreixin la teva nuesa vergonyosa, i pomada per a posar-te-la als ulls, que et torni la vista.
- 19 »Jo reprenc i corregeixo tots aquells que estimo. Sigues zelós i converteix-te. 20 Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi.
- 21 »Als qui surtin vencedors, els concediré d'asseure's amb mi en el meu tron, tal com jo, que he vençut, m'he assegut amb el meu Pare en el seu tron.
- 22 »Qui tingui orelles, que escolti què diu l'Esperit a les esglésies.» Ω



Numerologia. Com seran les noves torres bessones?

«La realitat és un missatge xifrat del Da-Sein» (Heidegger).

El dia de l'atac: 9/11 - 9+1+1=11

El 11 de Setembre és el dia 254 de l'any, 2+5+4=11

Queden, després del 11 de Setembre, 111 dies per a finalitzar l'any.

119 és el codi d'àrea internacional de Iraq/Iran. 1+1+9=11

Les Twin Towers parades una al costat de l'altra, visualment formaven un 11

El primer avió que es va estavellar contra una de les torres, era el vol 11

L'estat de N.Y. va Ser l'onze (11) estat, que es va agregar a la Unió, 11 lletres té "Nova York City".

11 lletres té «Afghanistan»

11 lletres té «The Pentagon».

Ramzi Yousef, acusat per l'atemptat en 1993 a les Twins, el seu nom té 11 lletres.

En el vol 11 anaven 92 passatgers a bord: 9+2=11

En el vol 77 anaven 65 passatgers a bord: 6+5=11

L'atemptat va ser un 11 de setembre. Per als americans 9/11 i 911 és el nombre d'Emergències què en pensem?

DEU SER CASUALITAT O CAUSALITAT?

11 euro son 1830,246 pts=1830 1+8+3+0=12, me n'emporte una => 11 (Vamos a morir!)

Més curiositats:

11-09-1714

A part de la combinació 1+1+9=11

1714: 7+4=11 els nombres que hi queden ja formen un onze => redundància

Decret de nova planta: 1716

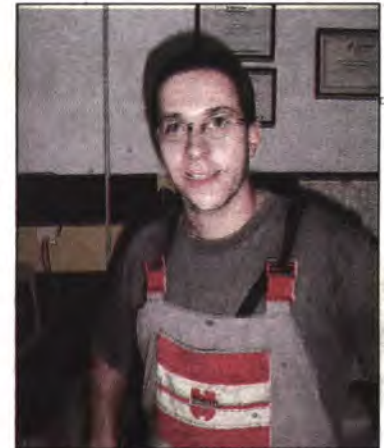
7+6=13 13-1-1=11

A més, l'onze es un número primo i els catalans els seus profetes. Ω

FELANITX



Fa 15 dies que na Francesca Puig ha obert la Corresponsalia de la RACC a Felanitx: Assistència mecànica i personal, assegurances i moltes coses més tot referents amb l'automòbil. Tel. 971 556 597



Fa 5 anys que en Miquel Àngel Xilet regenta el Taller de Pneumàtics Xilet a la barriada del Convent de Felanitx. Tel. 971 580 459

ENTREVISTA AL BATLE



Fa tres mesos que en Miquel Julià és el batle de Felanitx. El trobam al seu despatx de venda de cotxes i li feim unes preguntes relacionades amb la política nacional:

- Tu ets d'UM el partit nacionalista de la dreta mallorquina. Fins fa poc el nacionalisme no havia tingut incidència a Felanitx, ara amb el PSM el partit nacionalista de l'esquerra Mallorquina i el PSIB, la sucursal mallorquina del PSOE, governau no sols a Felanitx, sinó a totes les Balears. Com ho valoreu?
- El nacionalisme va endavant, i hi anirà de cada dia més. L'Estat espanyol ofega econòmic i culturalment tres de les quatre nacions de que està compost. Madrid ens espolia. Se'n duu molts de doblers de Mallorca i en torna ben pocs, llavors tenim males carreteres, mala sanitat i mals serveis.
- Veus remei a tot això?
- Avui per avui les estructures són massa fortes. Amb els nostres doblers, l'Estat espanyol te un poder mediàtic i de propaganda molt fort. Si qualche dia la gent obri el ulls a la realitat i deixa de votar partits centralistes i centralitzadors, la cosa ens pot anar molt millor. Mateu Joan

FIRES DE LLUCMAJOR



Fa dos anys i mig que en Miquel Font i na Maria Màs obren la botiga Videomàmic Il·lusions al Passeig de Jaume III de Llucmajor. Lloguen i venen pel·lícules de Vídeo.



Fa 18 anys que en Bartomeu Mestre pinta a l'oli paisatges i marines. Han exposat a la Fira de Llucmajor. Tel. 971 615 188



N'Elisabet Alsamora, en Joan Ignasi Barceló i en Marc Masmiquel han estat un anys al Paraguany patrocinats pel Govern Balear on fundaren una cooperativa agrícola per tal d'ajudar als pagesos a comercialitzar els seus productes. Aquests dies han exposat les fotos que feren i el material tèxtil de la cooperativa a la Fira de Llucmajor. Tel. 971 616 552



De tota la vida, na Magdalena Ramon fa aquarel·les al seu estudi de Bellavista de s'Arenal. Na Magdalena està associada a la Agrupació d'Aquarel·listes de les Illes Balears. Tel. 971 740 104

Madrid, una paparra monstruosa xucla la sang de Mallorca

El Lobby per la independència s'adhereix a la Plataforma reivindicativa davant Madrid

La situació ha esdevingut insostenible. L'ofensiva del govern del PP de Madrid liderat pel Sr. Aznar ha anat acumulant des que disposa de majoria absoluta al parlament espanyol una llista interminable d'agressions contra les institucions de Balears ja siguin el Govern, els Consells o la UIB, per exemple. Vegem: nova llei de finançament autonòmic que continua deixant Balears a la coa del finançament des les comunitats; recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de Comerç que defensa la petita i mitjana empresa mallorquina davant la voracitat de les grans superfícies forasteres; recurs d'inconstitucionalitat contra l'ecotaxa; Llei d'estabilitat pressupostària que és una moció de censura encoberta contra l'autonomia pressupostària de les comunitats; Llei orgànica d'Universitats que no té altre objectiu que retornar als temps del franquisme quan el professorat i l'alumnat foraster gaudia dels privilegis colonials sobre el professorat i l'alumnat indígena; renovació d'alts càrrecs del Tribunal Constitucional amb la marginació racista dels representants dels Països Catalans i d'Euskal Herria i amb l'afavoriment dels representants d'origen castellà-andalusí; incompliment descarat del Règim Especial de les Balears que condemna a les empreses mallorquines a no poder competir amb igualtat de condicions amb les forasteres; espoliació fiscal de 150.000 milions anuals, etc. etc. Tota aquesta acció destructiva dirigida i planificada des del PP de Madrid no ha d'ocultar, però, l'ofensiva desplegada per la sucursal del PP d'aquí per convertir Mallorca en una província de llengua i de cultura andalusina. Ens estam referint, naturalment, al finançament amb doblers públics de qualsevol manifestació de folklorisme andalusí que va acompanyat de la discriminació i marginació de la cultura de Mallorca. El darrer exemple l'hem viscut amb el boicot que l'Ajuntament de Sant Joan comandat pel PP ha fet dels actes programats per Aires de Pagesia amb motiu dels 25è aniversari d'aquesta entitat sant-joanera.

És per tot això i més, que el LOBBY PER LA INDEPENDÈNCIA, no tan sols s'adhereix a la Plataforma reivindicativa davant els atacs de Madrid contra la nostra economia, la llengua i la cultura de Mallorca, sinó que fa una crida al conjunt de la nostra societat a sumar-s'hi. Finalment volem acabar amb una última reflexió: cada agressió del PP de Madrid contra Balears, a més de deixar en una situació insostenible els propis militants del PP de les colònies d'ultramar tipus Pere Rotger o Jaume Font, són un impuls formidable cap a la independència ja que demostren què mani qui mani a Madrid, es diguin PP, PSOE o IU, allà sempre es posen d'acord a l'hora d'espoliar-nos fiscalment i es comporten com una PAPARRA MONSTRUOSA que viu mans aplegades, com tot bon paràsit, de sucra l'economia de les colònies fins a la darrera gota de sang.

Cordialment, en nom del Lobby per la independència, signa, **Jaume Sastre. Ω**

Crims contra la Humanitat dels fanàtics integristes a Indonèsia i Filipines

colomtaube@hotmail.com

INDONÈSIA: UN PERILLÓS ESTAT-FRANKESTEIN

El 1999 els guerrers integristes aplegats en una gran plaça de Jakarta es pronunciaren per la Jihad, prests a donar la vida matant "infidels". Durant el 2000 els grups humanitaris han anat rebent alarmats correus electrònics, dia a dia, demanant auxili i protecció davant la fúria dels pogroms anticristians.

Hi ha tota una enorme i brutal conxorxa integrista per islamitzar totalment l'immens Estat indonesi. I a poc a poc, davant l'evidència de les matances, els ciutadans de les distintes nacionalitats que hi ha se n'estan adonant.

Indonèsia és, de fet, el major Imperi musulmà del món (hi ha uns 180 milions de musulmans), però hi viuen també uns 20 milions de cristians, i també gent d'altres religions. Fins al 1990 era un país prou tolerant, però des d'aleshores molts cents d'esglésies han estat cremades, a muntó cristians han estat empaitats a tot arreu, i una sagnant guerra d'extermini menada pels integristes musulmans javanesos ha estat dirigida contra moltes minories religioses i nacionals, com en el cas més conegut de Timor.

L'EXIMPLI DE LA GRANOTA I LA CASSOLA AL FOC

Hom diu que, si fiquem una granota dins una cassola amb aigua bullint, se n'escapa d'un bot. Però si la fiquen dins una cassola d'aigua fresca i van escalfant-la a poc a poc, la granota no s'adona del perill fins que ja és massa tard. Aquesta és la situació normal de les minories (nacionals, religioses, lingüístiques, etc.) en urpes d'Estats aliens que les volen fer malbé. És el cas que dels jueus al III Reich i és el que ens ha passat periòdicament als afgats catalans sota la bota de l'ocupació espanyola. I també és el cas dels cristians a Indonèsia.

Durant anys aquest país fou considerat un model de tolerància, malgrat que periòdicament calaven foc a esglésies. D'ençà el '93, aquestes cremadisses s'han multiplicat. Des del gener del '99, les milícies musulmanes han enviat centenars de "combatents" a les Moluques amb la benedicció d'oficials de l'Exèrcit i de la policia, i han arrasat a foc i ferro aquestes illes de majoria cristiana. Aquests bàrbars integristes, sostinguts per Aràbia Saudita, Líbia i Afganistan, amb bases al sud de Filipines, actuen obertament i no s'acaloren gens per les decisions ni advertències del govern moderat de Wahid.

POGROMS I MATANCES CONTRA LA MINORIA CRISTIANA SILENCIATS PER LA PREMSA ESPANYOLA

Ja en fan prou, de milers de cristians assassinats, a Indonèsia, i més d'un miler les esglésies cremades. Molts cristians han estat massacrats pels integristes de Java i d'Aceh. El món sencer (esglésies occidentals vergonyosament inclòses) tanca els ulls a la sort de molts milions de cristians asiàtics (els Mon i Karen a Birmània, els Hmong a Indoxina, els de les Moluques...).

"Pensem que és un privilegi si Déu ens jutja dignes de

sofrir per Ell. Però no podem sortir-nos-en sense el vostre ajut. Trobem molta oposició, fins i tot de les autoritats. Sisplau, ajudeu-nos, pregueu per nosaltres", deien cristians perseguits indonesis.

15-12-99: Una banda d'uns 5 joves "defensors de l'Islam" calaren foc a tots els edificis de l'escola bíblica Doulos, a la perifèria de Jakarta. Hi mataren un estudiant i en feriren 40, 12 d'ells toxicòmans en un programa de rehabilitació. Els dormitoris, la biblioteca i l'edifici principal quedaren destruïts. Abans de l'atac havien ja estat avisats, però, on refugiar-se? Dues setmanes més tard, però, 10 nou estudiants s'hi van escriure.

Durant la recent crisi política el conflicte religiós s'ha agreujat encara més: colles d'avalotadors atacaren 5 esglésies a l'est de Java i 6 cristians han estat assassinats per arma blanca a Amboine al maig. El 15-5 integristes atacaren de nit barris de majoria cristiana. Tot seguit la violència s'escampà a Java, illa superpoblada, on els partidaris del president Wahid protestaven contra els intents de destituir-lo. Malgrat que Wahid és conciliador, els seus partidaris feren malbé una església i en saquejaren 4 més. Wahid és quasi cec i depenia dels seus consellers, els quals li passaven informacions manipulades.

MATANCES A LES ILLES MOLUQUES

El sangonós lema dels integristes islàmics en llur Jihad contra la població civil cristiana és "Mai cap Nadal més a les Moluques". El depositat president Wahid, partidari de "la reconciliació" no ha estat pas capaç d'aturar aquests 15000 fanàtics. Progressivament els informes són més alarmants. Avui ja no queden cristians a Ternate, la vila on començaren les massacres a les Moluques, fa dos anys. Segurament Occident espera, com de costum, matances més greus i camps de concentració abans d'intervenir-hi. Però aleshores potser ja serà massa tard per als 20 milions de cristians indonesis, molts d'ells pertanyents a minories nacionals greument oprimides. En sols dos anys hi ha hagut ja 8000 assassinats a les Moluques, quasi tants com a Bòsnia en 5 anys de guerra.

Milers de cristians esperen ser evacuats de les Moluques a llocs més segurs, però sovint no tenen diners per a pagar-s'ho.

Els integristes amenacen de massacrar els cristians de Java (que són de l'ètnia dominant) si el govern els obliga a deixar les "províncies" de les Moluques on practiquen el genocidi.

Molts cristians nominals s'han convertit realment als camps de refugiats. A muntó ambonencs i timoresos hi viuen des de fa més d'un any.

AMBOINE

Les esglésies protestants i catòlica de l'illa d'Amboine envien continuament missatges d'alarma a l'ONU, però cap govern no pareix interessar-s'hi, car no hi ha interessos geoestratègics que justifiquin enfrontar-se a aquest enorme superestat de 200 milions d'habitants. I, més greu encara: no hi ha tampoc cap gran grup d'esglésies occidentals que s'hi interessin, com tant s'interessen en uns altres temes menors. De tal manera, les ben establertes i sovint insolidàries esglésies occidentals solen deixar que a països sense llibertat religiosa ni democràtica matin cristians sense ni assabentar-se'n ni moure un dit. I, si no s'hi interessen les esglésies, molt menys podem esperar que s'hi interessin, a Occident, la majoria religiosament amorfa o no creient.

L'ILLA DE LOMBOK

Els patiments continuats soferts en comú creen lligams: cristians de distintes denominacions començaren a coo-

perar. A l'illa de Lombok poques esglésies s'han deslliurades de ser arrasades i els cristians de distintes grups s'apleguen ara junts. Al gener 2000, els joves integristes (la nostra versió d'aquests energúmens fos els joves que per ací pul-lulen amb la bandereta espanyola) hi calaren foc a quasi totes les esglésies. Els llocs de culte cristians hi foren saquejats i incendiats, i, quan començaren a ser restaurats, el batle prohibí aquests treballs, fins i tot ordenà tancar les esglésies ja restaurades. Davant les vehements protestes, algunes esglésies de l'època colonial pogueren restar obertes, però per a totes les altres cal demanar una autorització abans de restaurar-les i, per obtenir aquesta autorització, cal fer signar a tots els habitants del barri una "declaració de no-objecció", condició -com podem comprendre- pràcticament impossible. Fins i tot hi ha casos d'intimidació contra gent disposta a signar.

PAPUA

Els cristians de Papua Occidental (Irian Jaia) es troben dividits per les crides independentistes: els passa com als catalans, que de tan a prop que tenim el problema, no el veiem amb perspectiva, i no s'adonen que la independència és l'única manera política de protegir-se d'ètnies fanàtiques i integristes dedicades de mena i per tradició al genocidi i al canibalisme cultural, tal com ho són la majoria indonèsia i la majoria espanyola a ca nostra.

CASOS ATÍPICS I INTERVENCIONS DIVINES

Molts cristians es desesperen: Per què ni Déu ni ningú no hi intervé?

Cert que els cristians no han pas esperat sempre la intervenció divina. Allà on eren majoria han estat a voltes ells mateixos els provocadors a fi de venjar-se'n tot seguit, tot ignorant bojament l'explosiva situació general. I a Polo, a l'arxipèlag de les Celebes, els cristians, després de ser atacats per segona volta, s'han venjat en un bany de sang, en matar per sorpresa un miler de fanàtics integristes en una emboscada i cremar 9000 cases de musulmans.

Al setembre una colla d'integristes armats fins a les dents volien atacar la illa de Kisar (Moluques). Els cristians hi són una petita minoria i no podien defensar-se davant un enemic molt superior en nombre. Avisats del perill, s'aplegaren a pregar. La marea era baixa i els fanàtics esperaven que pujàs dins llurs 20 vaixells. Però la marea no pujà fins a 20 h. més tard.

Conten també que els combatents integristes que venien a massacrar un vilatge cristià, prengueren por i se'n fugiren en veure un estol d'homes blancs que el guardaven. Com que no hi ha blancs per allà, els cristians pensen que potser els integristes veieren àngels.

9-1-00, a la fi del Ramadan, els cristians estaven ben angoixats: remors anunciaven que seria "la Diada del Judici" contra els cristians. Però plougué a bots i barrals durant aquells dies, talment que els musulmans celebraren Idul-Fitri en casa. Les manifestacions, que fàcilment podien haver degenerat en pogroms anticristians, foren anul·lades.

ISLAMITZACIONS FORÇADES I MOLTS CRIMS INTEGRISTES

A l'illa de Ceram (Moluques), milers de cristians han estat obligats a islamitzar-se a correuita com a única via de salvar llurs vides.

Els ensenyants E. Rumatera i David Bahibun, de l'illa de Kesui, preferiren deixar-se matar abans de fer-se musul-

mans, però davant l'amenaça imminent de mort, la majoria de cristians s'islamitzen, com farien també a ca nostra a muntó cristians en casos semblants. A moltes illes, després de mesos de privacions, els cristians s'han refugiat a la selva per escapar, però han de tornar a vila per no morir de fam. Llavors els integristes els estan esperant i els donen a triar entre morir o islamitzar-se.

D'entre 671 cristians empresonats a Kesui (est de les Moluques) 46 han estat assassinats per no voler islamitzar-se. Igualment a Halmahera, on 5 cristians foren assassinats a trets dins la boca.

Els 400 cristians de Jibubu, a Bacan, han estat empresonats pels musulmans i ara els toca agenollar-se 5 vegades diàries vers la Meca, sota l'aguait dels integristes. Tots els homes han estat obligats a circumscidar-se. Ho sabem per una lletra secreta del cap del vilatge. 600 cristians de l'illa veïna de Latalata han patit la mateixa sort.

PREPARAR-SE PER A LA PERSECUCIÓ

P.O. hi ha pogut desplegar seminaris pertot, tret d'Amboine (anul·lats l'estiu del 2000). La millor manera de preparar l'església a la persecució i a la victòria -tot i que, com sol passar, una mica tard- és transmetre-li les lliçons apreses en uns altres països. L'estiu del 2000 el pastor sudanès "Deng" hi fou convidat. "La persecució és també una benedicció": Aquest era el missatge del pastor sudanès als seus germans d'Indonèsia. Mai no hauríem gosat dir això els qui no hem estat mai caçats al nostre país, però per al pastor sudanès aquest missatge és una realitat plenament viscuda. Mentre que el cristianisme indonès corrent es demana com defugir la persecució, "Deng" encoratja a no amagar-se: "Mostreu audàcia i valor. Obriu la boca per Jesús. Obeïu quan ell us envii". "No cal renegar mai de la fe. Val més fugir cap a una altra vila. És també allò que Jesús va fer. Jesús va dir que Ell renegaria davant de son Pare dels qui renegassin d'Ell davant els homes" (Mateu 10:33). Algunes persones es ficaren a plorar: havien pintat el mot "Musulmà", en gran lletres, en llurs vitrines, amb l'esperança d'escapar als saqueigs de l'any anterior a Jakarta. Igual que els nostres acastellanats volen dissimular que són catalanoparlants per no patir els menyspreus i el racisme espanyol, i reneguen de la pròpia nació i dels propis trets culturals. Ser uns renegats és una condició certament trista, mesquina i patètica, però molt pròxima a la caiguda natura humana, i més si aquesta natura no cerca el Just ni la Justícia.

Increïblement, però, hi ha ara nombroses conversions al cristianisme entre els musulmans, i a tot arreu: han estat impactats per senyals i miracles i per la fe de cristians que prefereixen morir abans que no renegar del nom de Jesús. Les persecucions també han dut vers un aprofundiment de la fe entre una església desesperadament dividida.

FILIPINES

El sud filipí és bàsicament musulmà i hi ha moviments islamistes actius que segresten gent i assassinen caps cristians. No hi ha ponts de contacte entre musulmans i cristians. Els cristians tenen molts prejufis a causa de la por i de l'herència racista de la colonització imperialista castellana i, doncs, no han fet pas gran cosa per anunciar-los l'Evangeli, però això comença ja a canviar. Una església indígena, formada per exmusulmans, creix a les illes del sud. Tanmateix hi progressa, tot alhora, la islamització: "missioners" pakistanesos hi són convidats per ensenyar el "ver Islam" als musulmans tebis de Jolo i Basilan.

Dos missioners cristians col·laboradors de la "New Tribes Mission" (NTM) foren segrestats el 27-5-01 amb 18 persones més en una estació turística de Dos Palmas, al sud: Gracia i Martin Burnham, mentre festejaven llur aniversari de casament. Aquesta guerrilla tracta pitjor els nordamericans: el 12-6-01 els rebels anunciaren d'haver degollat un tercer ostatic nordamericà. Tot i que el seu cos no ha estat trobat, les autoritats filipines consideren versemblant la seva execució.

L'exèrcit filipí acaça els rebels d'Abu Sayyaf a l'illa de Basitan, quasi 900 km. al sud de Manila, a fi de deslliurar els ostatics. Ω

Antifeixistes: violència gratuïta o estratègia

Abans de començar hem de dir que els membres de l'Espr@i no sabem res més que qualsevol altre mortal i que el que direm aquí és només fruit de la nostra interpretació dels fets i no pas pel fet de tenir accés a informació privilegiada. Comencem:

La policia va disparar primer.

La manifestació convocada per bloquejar l'accés dels fatxes als actes ultres del "Día de la Hispanidad" va transcórrer amb normalitat i sense incidents fins que es va trobar, al carrer de Mèxic, amb un grup d'uns 50 antiavalots de la policia espanyola.

Els antifeixistes tenien com a principal objectiu bloquejar de forma simbòlica alguns accessos a Montjuïc com a mostra de rebuig als actes nazi-feixistes que se celebren cada any al districte de Sants-Montjuïc de Barcelona.

Per tant, quan van arribar a una trentena de metres dels antiavalots, van plantar les seves pancartes i van mantenir-se tranquils durant una hora.

Poc després la policia va decidir atacar el bloqueig i va començar a llençar boles de goma directes contra els antifeixistes i en va tocar uns quants que van haver de ser hospitalitzats. Al costat del que us escric aquesta narració va caure un jove amb els vidres de les seves ulleres clavats a la còrnea del seu ull.

Defensa contra la violència policial.

La resposta dels antifeixistes no es va fer esperar.

Amb la pretensió de mantenir les seves posicions i poder continuar amb el bloqueig, van utilitzar contenidors i cotxes com a barricades per evitar els trets de la policia espanyola. També va començar el llançament d'ampolles i pedres contra els grups de la policia que pretenien arribar als antifeixistes.

Després d'una mitja hora d'enfrontaments, la policia va anar guanyant posicions i els antifeixistes es van veure expulsats dels carrers adjacents a la muntanya de Montjuïc.

Un any més, els fatxes podrien fer, amb el permís de la Delegació del Govern espanyol i la protecció de la policia espanyola, les seves crides a l'odi racial, a la supremacia de la raça espanyola, la negació de l'holocaust nazi i exhibir i homenatjar les seves banderes espanyoles amb l'àguila franquista.

L'estat espanyol no compleix les seves pròpies lleis.

Un manifestant antifeixista ens comentava que "no hi ha dret. S'ha fet una manifestació pacífica fa 5 dies, un munt d'ajuntaments catalans -inclòs el districte de Sants-Montjuïc- han aprovat una moció on demanen a la Julia García Valdecasas que no permeti l'acte feixista, unes 150 entitats han demanat que no es faci l'acte nazi, s'han presentat proves on es demostra que els fatxes cada any incorren en diversos delictes -apologia de la xenofòbia, el genocidi i el feixisme o l'exhibició pública de símbols nazis- i no passa res.

La policia, en comptes de detenir-los, els protegeix."

Les destrosses: una operació quirúrgica

Un cop expulsats fins a la Gran Via, els antifeixistes van avançar cap a l'interior del barri de Sants. Al seu pas, i selectivament -amb molt de compte de no perjudicar les botigues del barri-, atacaven el poder econòmic: Bancs, caixes, immobiliàries, empreses d'assegurances... "Si nosaltres, de forma pacífica, no els podem fer complir les seves pròpies lleis serà el poder econòmic qui ho farà", ens va dir un altre manifestant. La teoria diu que si cada 12 d'octubre que hi ha un acte nazi, els representants del poder capitalista tenen pèrdues milionàries, potser hi haurà un dia que els bancs, les immobiliàries i les empreses d'assegurances diran que ja n'hi ha prou d'actes feixistes. Si el poble per les bones no pot aconseguir allò que és just, ho aconseguirà per altres vies. És arriscada, perquè aquest any hem de lamentar 28 detencions i l'alarma del veïnat, però és una estratègia. Veurem què passa l'any que ve. Ω

12 d'octubre contra la hispanitat Pau entre Pobles, Guerra a l'Imperialisme

L'any 1492 la Monarquia Hispànica inicià la "Conquesta" del continent Americà. La combinació del fanatisme religiós, del militarisme i de les malalties van contribuir a liquidar els sistemes d'organització social, cultural i econòmic de les nacions ameríndies. L'extermi, la submissió i l'aculturació són les diferents fases del genocidi històric sofert pels amerindis.

I, malgrat el vernís democràtic, cada 12 d'octubre l'Estat espanyol venera l'essència històrica del passat imperial, enalteix la segregació racial amb el "Día de la Raza" i s'envaneix amb la secular imposició de l'espanyol damunt de quítxues, nahuatl, bascos i catalans...

La significació del 12 d'octubre és obertament espanyolista i reaccionària i per tant serveix als interessos de les institucions d'un Estat que ja fa temps que només es belluga a cops de sabre o de legislació antiterrorista.

Cada 12 d'octubre, la Guàrdia Civil, la Monarquia, la Real Academia de la Lengua i el capital financer

espanyol (BSCH, BBVA, Telefónica, Iberia...) celebren un anacronisme, que els serveix per emmirallar-se davant del totpoderós capitalisme global controlat per l'imperi nord-americà.

Els catalans i les catalanes no tenim res a celebrar. El 12 d'octubre és la festa dels nostres botxins que ens ocuparen militarment, ens reclogueren en províncies i autonomies regionals tot imposant-nos l'espanyol igual que ho feren amb els pobles amerindis.

Ara que els ianquis fan el paper de botxins, de guerrers i d'inquisidors ens remetem a la penosa experiència de la hispanitat i volem reafirmar el compromís del jovent català per agermanar les lluites dels pobles, dels treballadors i les dones oprimides. Plegats i plegades capgirarem la barbàrie de guerra i destrucció que ens envolta i edificarem una nova societat d'homes i dones lliures en una terra lliure.

El combat Mauleu continua! Ω

Països Catalans, 12 d'octubre del 2001

Xenofòbia antiianqui al servei de la pudenta colonització espanyola

Textos dispersos però interessants presos de Vilaweb-fòrums:

http://nosaltres.vilaweb.com/vilaweb/forum.planaForum?p_idforum=568407

Eliminem la xenofòbia de les nostres cançons

Cantar: "tingueren la culpa els americans" es xenofòbia miserable. Sóc català i em sap greu quant veig que ens deixem enredar com a ximples, vitorejant una cançó imperialista espanyola que amb un crit de Visca Catalunya! com a lllaminadura per fer-nos picar, treu la culpa al decrepit imperi espanyol d'una guerra que portà els nostres avis a morir lluny del país.

Després la gent es pregunta: Com es que no aixequem cap? Dons mireu, si ens les segueixen colant així de grosses, ho tenim malament. Es normal que creixés un cert antiamericanisme a Catalunya quant els aliats van permetre el manteniment de la dictadura franquista, la qual cosa es pot explicar perfectament en la guerra freda encara que nosaltres en vam sortir perjudicats, però finalitzada la dictadura i la guerra freda, el bon sentit ens ha de portar a veure en tot estat autènticament democràtic un aliàt. Sobre el desastre de l'atac terrorista vull dir que els comentaristes catalans que en parlen diuen coses molt interessants, com n'Obiols, però ni ha un futimer que prefeixen alimentar "una mica" l'estupidesa xenòfoba i com que no tenen on agafar-se es dediquen a criticar la corbata d'en Bush i la cara que va posar en els seus discursos. Llastimós, Carles.

Una: Els Europeus hauríem d'agrair durant mil anys el paper dels EUA a la 2^a GM. Hiroshima, Nagasaki i Dresde són els exemples que cita l'extrema dreta europea (a l'aguait amb les teves fonts!) per desprestigiar el seu paper. Evidentment obliden les matances que els americans van patir a Pearl Harbor, Corregidor, Luzon, Manila, Tarakan, Moluques, Batan, Palembang, Darwin, el mar de Java, el mar del Corall, Midway, Guadalcanal, Kokoda, Buna, Nadzab, Tarawa, Wake, Biak, Aitape, Morotai, Leite, Mindoro, Legaspi, Iwo Jima, Okinawa, etc. Només he fet esment de batalles sagnants de la zona Pacífic amb tropes EUA. Deixem les grans batalles del sud-est asiàtic, de l'Índia o les de la petita i egocèntrica Europa. Pensa que només a Okinawa hi van caure 50.000 atacants nord-americans per 160.000 defensors japonesos. En comparació, el bombardeig més mortífer de tota la guerra el va rebre Tokio el 9 de Març de 1945, amb 120.000 civils morts, ni Hiroshima ni Nagasaki ni Dresde, però és clar, no és tan espectacular com una bomba atòmica ni és Europeu.

Dues: les morts al tercer món no són perquè nosaltres visquem en democràcia sinó perquè ells viuen en dictadures (força de les quals d'origen comunista). Si s'ha de canviar alguna cosa és com viuen ells, no com vivim nosaltres.

Tres: el sionisme va començar a tenir força al segle XIX. Molts jueus arreu del

món compraven terrenys a Palestina per començar a construir-se un país propi.

La matança feixista dels 40 va obligar a accelerar el procés però l'antisemitisme europeu va propiciar l'enfrontament amb el món àrab, no buscat pels jueus (que prou feines tenien a sobreviure). Després de vèncer quatre guerres seguides (vençudes gràcies al fet de ser un exèrcit de voluntaris i supervivents enfront d'exèrcits amb comandaments corruptes i inútils) es va decidir que la millor manera d'evitar una nova guerra era ocupar els territoris d'on sorgien aquestes guerres. Així portem trenta anys sense guerres però amb terrorisme constant, que no sé si és millor o pitjor.

Quatre: islàmics amb suport comunista: Líbia, Egipte, Sudan, Etiòpia, Líban, Síria, Palestina, Iran, Iemen.

Islàmics amb suport capitalista: Àrab Saudí, Afganistan, Iraq.

Cinc: la democràcia consisteix en assumir la voluntat de la majoria i respectar els drets de la minoria. La majoria no és el 50%+1, perquè no hi ha mai dos blocs (contra el que vol fer creure el pensament únic neocomunista), n'hi ha més dels que les petites ments poden capir. A Catalunya el govern pot governar amb menys del 40% dels vots, perquè hi ha moltes altres opcions que es reparteixen la resta. Així, el tercer món no és únic ni homogeni, ni tampoc crec adequat considerar que els haguem de salvar en nom de determinats valors que ni són acceptats per tota la nostra societat ni els podem extrapolar com a universals o ètics. En tot cas són ètics a la nostra cultura, i res més. El mal del colonialisme és fer creure que els europeus som superiors al tercer món fins i tot en moral, o que la seva manera de viure és pitjor perquè és diferent (no estic parlant dels casos d'esclavatge i la resta de qüestions que denuncia l'ONU). El mal jacobí i comunista és fer creure que algú, pel fet de tenir un càrrec o haver llegit quatre llibres, pot decidir sobre el futur d'un estat, que no és sinó una creació artificial per servir a les persones i no al revés. Les llibertats, inclosa la d'expressió, no ens venen donades pels aparells administratius, sinó que ens les guanyem exercint-les, com fem en aquest fòrum. Això és llibertat. A la Xina o a Iran, Internet estan censurades. Això no és llibertat. Salut. Antoni Desvallés del Poal

I els àrabs, no són pas racistes i genocides?

M'agradaria, tanmateix, preguntar-te per què dius que Israel és un Estat racista i genocida. D'acord que Sharon és un assassí, però potser Israel no té dret a defensar el seu territori nacional?

I els palestins, no són pas racistes i genocides? ¿Has sentit parlar mai un àrab qualsevol dels israelians? T'asse-

guro que els consideren no-humans, una mena de bèsties animals, amb un cos que fa una pudor especial. Ara bé, potser tu consideres que aquest racisme és just i necessari.

Els atemptats continus de Hamas o la Yihad islàmica, matant contínuament civils israelians, ¿no ho consideres un crim? Els seus projectes d'expulsió en massa de la població de RAÇA jueva, de deportació fora d'Orient Mitjà, no és, per a tu, un exemple clar de RACISME GENOCIDA?

Ah, però és clar, m'oblidava que els esquerranosos ja esteu acostumats a justificar genocidis (genocidis comunistes, és clar) i que un genocidi més, comès per una teocràcia totalitària contra un país democràtic liberal, no us preocupa gens.

Que els déus et conservin aquesta capacitat de veure la palla en l'ull d'altri i no veure la biga en el propi.

Gombau de Trameset

Visca la Democràcia

Un cop més els amics dels trencaaparradors, els encobridors d'eternes i ex-sicaris del "gulag" volen justificar allò que és injustificable: l'assassinat de persones innocents. Perquè Bush i la resta de mandataris que suposa són els culpables dels mals del món, segueixen ben vius (Saddam i Gadaffi inclosos).

Són els mateixos que es manifestaven als anys 70 i 80 contra Pinochet (molt ben fet!) però volien silenciar què feien Ceausescu i Pol Pot.

Els mateixos que van condemnar França per les proves nuclears a Mururoa (de nou molt ben fet), però que callen com a putes quan els assajos atòmics de Xina, Índia o Paquistàn.

On era aquí la doble moral pseudo-progressista? Els Estats Units tenen la culpa que Corea del Nord es mori de fam? I els pseudoprogress hauríem d'estar contents del bloqueig a Cuba, perquè si s'aixequés el bloqueig Cuba cauria en mans de la globalització perversa i criminal. I ara, en canvi, només coneix les excel·lències del socialisme. Mare de déu, què seria d'una Cuba globalitzada?

Res justifica l'assassinat d'innocents d'ahir. I només hi ha dos bàndols: o ets solidari amb les víctimes o fas el joc als assassins, no hi ha punt intermig. I avui, el gran perill per al món el representa l'integritat islàmica. Una religió que beneeix la guerra com a "santa" i incita a la matança d'infidels.

Totes les religions tenen la seva llegenda negra, totes. Però mentre el cristianisme ha evolucionat de la barbàrie inquisitorial cap a postures de tolerància i diàleg, l'Islam ha fet just el viatge en sentit contrari: de la convivència de cultures de l'Edat Mitjana cap al fonamentalisme present.

Hem d'eradicar aquest càncer amb la mateixa fermesa i resolució que la Democrà-

cia va eradicar el nazi-feixisme. És clar que si és sense míssils, tal com ens vam deslliurar mitja Europa de la tirania comunista, doncs molt millor. I com hem vist en aquests dos casos, la Llibertat sempre ha sortit guanyadora perquè encarna la Justícia. I encara que de vegades sembli impossible, el Bé sempre acaba per imposar-se.

Hem guanyat i, quan calgui, tornarem a guanyar. I mentrestant, els valents s'emparen en l'anonimat.

Aquells dibuixos de la premsa espanyola que representaven els nord-americans com a porcs encara fan el seu efecte més d'un segle després. Curiosament, ara que Espanya ressorgeix econòmicament i comença a entendre com és el món en realitat, és a Catalunya on tenen veu els projectes i idees que beuen directament del disbarat.

La Catalunya del XIX va saber tenir clars els referents de modernitat i nació. Això va dur al ressorgiment del país i contribuï a l'adveniment de la República. Actualment sembla que el discurs intel·lectual s'automargini del món en reemprendre el pòsit d'antisemitisme, antiliberalisme i antidemocràcia que havíem deixat enrera. Cal passar pàgina a l'antifranquisme i entendre que si el comunisme va tenir força contra el franquisme no era per ser cap panacea sinó per l'interès imperialista en crear un primer estat comunista a l'Europa Occidental.

Els EUA van crear un país nou basat en la democràcia.

Van rebutjar crear una monarquia o altres experiments socials i ho van fer sense necessitat de revoltes sagnants. Recordem que a França, després del Terror, tot va quedar igual però amb noms diferents (Napoleó ho sabé interpretar perfectament). A Mèxic i a Rússia se substituïren uns règims corruptes per uns altres, perquè el canvi principal no es va fer: donar realment a la gent el poder de canviar les coses.

A Catalunya el pensament ha d'entendre d'on vénen realment els trets i adaptar-se a un món que no para de canviar. No hi ha solucions màgiques a res així com no hi ha culpables de tots els mals. L'època de la colonització va començar a acabar amb la independència dels EUA, que si abandoneu els prejudicis reconeixereu històricament com a principal valedor de la independència de les nacions oprimides i fustigador dels règims dictatorials, ni que sigui perquè les economies democràtiques funcionen més bé (la memòria a curt termini ens du en canvi el record de l'amarg suport a determinats dictadors per evitar l'imperialisme comunista). I ni tan sols podem avalar els valors Occidentals com a valors universals: això és altre cop producte pervers de la colonització.

Tan de bo haguéssim seguit l'esforç del lobby català creat als EUA l'any 1945 per pressionar el seu govern per aconseguir la independència de Catalunya enlloc d'apuntar-nos a aventures socialistes. Els

jueus se'n van sortir molt millor. Antoni Desvalls

Una Gran, Llarga i Terrible Guerra ha sortit a la llum.

La població alemanya parlava en el seu moment que l'única solució era xafar el cap de la serp (Hitler).

La globalització lliberal té el cap als USA, tots sabem que el liberalisme avui és el sistema que crea més riquesa en el món de l'oferta i la demanda així com que condemna a la mort a +- 100.000 persones diàriament per manca de recursos, guerres, espoliacions, ocupacions, epidèmies, fams, etc. etc.

La immensa majoria de la població mundial veu amb ràbia com llencem el menjar i vivim en un món de superluxe mentre ells mancats d'allò més elemental en general pateixen una llarga i lenta agonia.

Algunes religions com l'Islam (=sotmetiment) mantenen les tesis de la reproducció exponencial dels seus sotmesos per a la guerra santa a mort contra els no sotmesos, única via de guanyar el paradís d'Alà (Deu).

Evidentment estem davant un problema de difícil solució, el final violent d'aquest enfrontament en un llarg termini de temps serà terriblement car en vides (milers de milions de persones) com en recursos (milers de bilions...).

No ens queda altra alternativa que destruir tots els centres de formació de "terroristes" tant entre el món desesperat o Islàmic, com en aquelles ocupacions, espoliacions, guerres provocades, etc. entre el món que s'alimenta excessivament.

La única possibilitat de sortir definitivament d'aquest món és que tots els humans paguin un impost directe i d'acord als seus ingressos per poder finançar el cobriment mínim de les necessitats suficients perquè totes les persones del món tinguin accés a guanyar-se el pa per ells mateixos. Nosaltres els europeus som els que estem més a prop de poder començar per aquest camí, i no ens fem il·lusions, doncs tenim a davant de moment + de 5.000 MM de persones que venen cap aquí demanant menjar.

Per la Llibertat, per les nostres cultures Nacionals, per l'Amor que Déu ens va ensenyar. Claudi. Ω



En Jordi Pujol i la tolerància 0

Jordi Caldentey

En Jordi Pujol, el president del govern català que dona suport al PP a canvi de no res i que subvenciona cada any la Feria de Abril de Santa Coloma, demana tolerància de cap als immigrants que diuen: hablem cristiano als catalans.

La terminologia pujolista, ara ja absolutament adaptada a l'espanyolista, aplica el mot immigrant exclusivament als ciutadans que no tenen el DNI espanyol. Al Principat, els qui suposen més del 90 per cent de la immigració, que són els espanyols, passen de dir-se xarnegos a castellans; de castellans a immigrants, d'immigrants a nous catalans i ara, en acte de claudicació vergonyosa davant l'espanyolisme, ja no tenen nom.

En Pujol, agafat pels dallonses com el tenen els burgesos, no pot parlar del contingent que posa realment en perill l'existència de Catalunya: la part dels immigrants espanyols no integrada ni amb ganes ni necessitat d'integrar-se. És clar, els grans grups econòmics que realment comanden a la Catalunya Central, tenen interessos a Espanya, que és allà on exporten la seva producció industrial i comercial. Però no en tenen al Magrib ni a l'Àfrica subsahariana.

En Pujol, per això, calla com un mort davant l'espanyol que li escup a la cara: hablem cristiano, i es fa el gall de brega davant el moro o el negre que li fa la mateixa sortida.

Així de cínica és la hipocresia del burgès, que no té més pàtria que els duros i que ho subordina tot, absolutament tot, al compte corrent. El pseudocatalanisme del pujolisme no és més que una gran estafa que s'aprofita del sentiment sincerament catalanista dels indígenes de la Catalunya Central per muntar-se una paradeta de poder al servei dels interessos dels burgesos del Principat. Això explica per què en Pujol, abans de reaccionar davant les agressions a la identitat catalana, abans mira d'on procedeixen els qui les protagonitzen. Una vergonya! Ω

Jordi Caldentey de Manacor

El Trot es cosa nostra



Primera Diada Autònoma del segle XXI

Miquel Alemany i Bal·le

Muro és un poble mallorquí del partit judicial d'Inca, amb una gran afeció a les corregudes de cavall de trot.

Nombrosos cavalls que han sigut campions, han nascut a les quadres mureres, bé de Son Blai o Cas Panaré, sense oblidar a Miquel Seguí o la païssa des Moyà, guanyadora del darrer Criterium dels dos anys, que com cada any es celebra cada 12 d'octubre a Son Pardo.

Enguany els apostants coincidiren en que guanyaria el cavall de Muro: «Gristan Mar».

Aquest magnífic equí, fill de «Tristan» i «Kosmorama» de dos anys d'edat havia guanyat quasi totes les corregudes importants reservades per la seva edat, tant a Son Pardo, com a Manacor.

Es presentava a la prova del Criterium com el cavall favorit per guanyar, molt per damunt els altres.

Només hi havia un cavall que li podia fer ombra. Aquest era en «Gicalam Tirety», de la quadra «Au Tirety-Gijon».

A les set del horabaixa, es donà la sortida de la cursa. Nou participants es posaren rera l'autostart per poder sortir a la recerca de la victòria. Aquesta fou pel cavall de Muro

«Gristan Mar». El poltre, ben dirigit per Joan Carles Rotger arribà en primera posició aturant el cronòmetre a 1'16"5, establint el rècord de la prova clàssica del mes d'octubre a Son Pardo.

Els propietaris de «Gristan Mar» es posaren molt contents quan veren que un cavall seu guanyava sense que hi hagués cap cavall que li fes nosa. El que més fou Nofre Femenies, entrenador d'aquest equí que es troba en camí de guanyar la carrera més important del trot: El Gran Premi Nacional, que es disputarà el proper mes de maig a Son Pardo.

«Gristan Mar» fou el verdader triomfador de la primera Diada Autònoma del segle XXI. A més, cal destacar al cavall d'en Nadal Orell: «Atas Nice Star L», que demostrà que fa tot lo impossible. Es a dir, guanyar totes les corregudes a que es presenta.

Avui en dia, això no succeeix pas. Nadal Orell s'ha especialitzat en tenir cavalls victoriosos. Tots els equins que ha importat, han estat molt bons. Recordem a «Coolman» o «Borgia du Pont», que el seu dia foren invencibles als hipòdroms mallorquins.

Cal destacar també a la jove promesa del



«Atas Nice Star L» establí el rècord de la Diada Autònoma amb un temps de 1'16"3.

trot balear: Victòria Ginard Jürgens (coneguda com «Vicki Ginard»). Aquesta jove menadora, encara no té divuit anys, només porta dos anys com a menadora amb carnet d'aprenent i ja ha guanyat catorze corregudes. Na Vicki ha après molt ràpid i ha sabut escoltar els bons consells de son pare: Damià Ginard.

Des de molt petita, na Vicki ha estat rodejada de cavalls de carreres. Ha sabut aprofitar bé els gens transmesos per son pare, guanyant corregudes o quedar ben col·locada. Ara, en aquest moment és líder a la classificació de les dames i es troba en les primeres posicions en el ranking dels aprenents. Si segueix així, aviat esdevindrà una gran jockey. Talent i bons cavalls no li falten. Esperem que no s'espanyi.

La principal novetat en infraestructura que el hipòdrom de Son Pardo presentà,

fou la nova torre de control de corregudes que ha substituït l'anterior i el nou marcador electrònic, molt més complet que el que existia abans. Es nota que el Consell de Mallorca fa molt perquè els aficionats tinguin un hipòdrom amb unes instal·lacions modernes que agradi a la família del trot illenc.

La promesa de Maria Antònia Munar és una realitat, ella va prometre al seu dia unes obres de modernització de Son Pardo. La presidenta de UM, ho està aconseguint poc a poc.

Els cavallistes sempre tindran un deute amb ella, que mai podran pagar amb diners. Només ho podran fer a les urnes quan vinguin les eleccions d'aquí a dos anys. Ω

Miquel Alemany i Bal·le

Restaurant Hípica son Pardo

Menús a 900 ptes.
Diumenges a 2000

Tel. 971 201 017

PATRICIA

PERRUQUERIA UNISEX EUROPEA AFRO-AMERICANA

TOT TIPUS DE TRUNYELLES, EXTENSIONS, PÈL COSIT, TENYIT FIXOS I TEMPORALS, PERMANENTS, TALLATS, EMMOTLLATS, POSTISSOS, CUES, PERRUQUES, MAQUILLATGE, MANICURA, PEDICURA... PRODUCTES AFROAMERICANS

CARRER DE JERONI POU, 4

CIUTAT DE MALLORCA

TEL. 971 465 094





CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

El ple Renaixement europeu (1491-1520): anys 1518-1519

PER RICARD COLOM -

Colomtaube@hotmail.com



De com els espanyols reescriuen la Història.

A les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric hom valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat «catalanote» i «viejo catalán» per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñigas de Castilla son oro en Aragón*).

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: <http://www.unitat.org/colomn.htm>



CRISTÒFOR COLOM.

CRISTÒFOR COLOM.

Durant els Austries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els ame-

rindis (més de 100 milions de morts en dos segles). D'això en digueren la "leyenda negra inventada por los luteranos".

"Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios", però en realitat "picaros, soplones, inquisidores y caciques". Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin.



5-4-1518: 4 naus i 200 homes surten de Cuba devers Mèxic (probablement hi ha marina catalana), comandats per Juan de Grijalva.

5-1518: Luter escriu al Papa sobre l'abús de les indulgències. Lleó X no en fa cas i tracta de dominar-lo pel General de l'orde agustiniana, a l'assemblea de Heidelberg, on Luter és present. Davant la divisió d'opinions sobre les «95 tesis», Luter renuncia al càrrec de Vicari de Districte. Hi és substituït per un amic seu.

1518: Atacs de pirates magribins contra Dénia, Alacant i d'altres viles costaneres.

A les Corts de Valladolid, Castella s'autoadjudica unilateralment tots els drets sobre Ameríndia, amb olímpica exclusió envers Aragó-Catalunya, gràcies a la correlació de forces demogràfica, militar i de poder favorable.

Grijalva voreja el Golf de Mèxic fins al Cap Roig. La Verola desembarca a Ameríndia-Tahuantinsui.

Luter escriu dels enviats papals: «inventen cada dia noves classes de claus. A fi de què? De buidar totes les nostres bosses i cofres i, després, d'obrir l'infern i tancar el cel. Aquests homes són pitjors que els turcs a les nostres portes, car ells són adins».

El frare Bernat Samson predica indulgències per Suïssa i hi provoca gran oposició.

Mor l'hindí Kabir, qui havia unit l'Islam amb la creença autòctona de la reencarnació (karman) en una religió sincrètica.

ca.1518: Naix, segurament a València, el poeta Joan Timonedà, elegant i italianitzant.

7-8-1518: Ordre papal per obligar Luter a acudir a Roma (amb perill de ser-hi assassinat), modificada gràcies a l'Elector: Luter només haurà de presentar-se al representant papal a Augsburg.



PHILIPP MELANCHTON (1497-1560)

25-8-1518: El jove Felip Melanchton arriba a Wittemberg, és el primer professor de grec, amb 22 anys.

29-9-1518: Grijalva se'n torna a Cuba després de vorejar el Golf de Mèxic i haver-hi contactat amb súbdits asteques.

Darreries-1518: Zwingli és nomenat rector de la Gran badia de Zürich.

1518-1519: Germana de Foix pren per marit el marquès de Brandenburg, partidari de l'Emperador, a indicacions de l'hereu Karl/Carlos I. Durant aquest matrimoni sembla que mantingué relacions amb Carlos I, de qui hauria tingut una filla, Isabel. Germana era «poco hermosa, algo coja, muy amiga de holgarse y andar en banquetes, huertas, jardines y fiestas» (Prudencio de Sandoval).

d. 1518: Comença el tràfic a gran escala d'esclaus negres devers Ameríndia (en mans d'alemanys, holandesos, portuguesos i anglesos). Almenys un terç dels esclaus moren durant el viatge. Són els mateixos negres africans els qui solen caçar-los per vendre'ls als esclavistes amb vaixells que els porten a l'Ameríndia on els vendran a castellans, etc.

1-1519: Luter accepta d'excusar-se al Papa, però els papals, prepotents, se'n desinteressen.

Primeries-1519: Zwingli comença a Zürich la predicació dels Evangelis sobre text bíblic: hi acuden laics i clergues en massa.

18-2-1519: Hernan Cortés ix a conquerir Iucatan des de les Antilles amb 11 vaixells, 550 homes i 16 cavalls.

4-1519: Fundació de la «Villa Rica» de la Veracruz per l'expedició de Cortés, malgrat la prohibició de colonitzar, segons l'acord amb els asteques. Com de costum, l'ambició i l'avarícia castellana cerca el pretext de la religiositat integrista i es passa per l'entrecuix tots els acords presos i qualsevol legalitat -si tenen superioritat i poden apoderar-se dels altres.

1519: Els pirates ataquen Borriana i Orpesa (la Plana). Pesta a València.

Alacant té 600 cases.

Les Corts aragoneses encara reclamen el dret de Justícia d'Aragó a conèixer en recurs les causes promogudes a terres valencianes sotmeses al Fur aragonès.

Mapa americà de Lopo Homem, amb les quatre barres catalanes.



HERNÁN CORTÉS.

Hernan Cortés entra a l'antipla d'Anaguaqui, a l'actual Mèxic, on viuen més de 23 milions d'indis (asteques, golmeques, tolteques, maies...).

Introducció de la xocolata a Europa, des de Mèxic.

Pineda explora des de la Florida fins al riu Panuco (Mèxic): finalment s'esvaeix l'esperança de trobar-hi un estret al Pacífic des del Carib.

Primer colònia espanyola vora el Pacífic.

Mor Maximilià. Karl/Carlos n'hereta Àustria i rodalies, la sobirania sobre el nord d'Itàlia i el dret a ser proposat com a Emperador.

Moren Lucrècia Borja i Leonardo da Vinci.



LEONARDO DA VINCI.



KAISER KARL.

28-6-1519: Karl/Carlos, després de subornar els electors amb els préstecs del banquer Fugger, és proclamat Emperador, front a les pretensions dels reis de França i d'Anglaterra.

7-1519: Inici de les Germanies

4-8-1519: Debat públic a Leipzig entre l'hàbil sofista dominicà Johan Eck i Luter. Eck, representant papal, ateny que Luter defensi «l'heretge» Huss, un virtuós nacionalista txec i reformador cristià damnat pel Papa Luna i assassinat per la Inquisició, a fi de poder-lo declarar

també heretge.

Mitjans-8-1519: Cortés surt devers Tenochtitlan.

31-8-1519 a 7-9-1519: Llargs combats entre tlaxcalteques i espanyols. Intel·ligent i tenaç resistència indígena i descoratjament castellà.

9-1519: Comencen les contínues ambaixades agermanades a l'Emperador-rei.

22-9-1519: Els espanyols entren a Ocotelolco, capital tlaxcalteca.

4-11-1519: Primera ambaixada agermanada rebuda per l'Emperador.

8-11-1519: Amb grans honors, Cortés entra a Tenochtitlan, on fa presoner Moctezuma II, emperador de la Confederació asteca.



ZWINGLI.

d. 1519: Relació Erasme-Zwingli.

1519-1520: Corts Catalanes a Barcelona, en un clima tens entre les festes lluentres per la mort de l'emperador Maximilià i la successió de Karl/Carlos. Els catalans es malfien del rei i dels seus consellers estrangers, que veuen com a exploriadors absentistes. Posició contrària -molt ferma- a la política imperial.

Moviment municipalista i antiabsolutista de las

«Comunidades» castellanes o «comuneros», de caràcter burgès i democràtic.

1519-1522: Revolta burgesa de les Germanies al Regne Valencià i les Illes, amb concomitancies al Principat.

Viatge F. Magalhães-Jon Elcano (el primer portuguès, el segon basc), primera circumnavegació terràquia: Per l'Atlàntic, pel sud de Terra de Foc, travessen tot el Pacífic fins a Filipines (on mor Magalhães) i Moluques, després tornen per Sudàfrica. Elcano torna a Sevil·la: provada l'esfericitat de la Terra. ☺



Gran església i pocs perdons

PERE FELIP I BUADES

Això és el que ens passa als mallorquins. A Mallorca produïm molt i ens deixen amb molt poc. La setmana passada, apareixia un reportatge a UH, que ens informava que el consum elèctric puja a Ciutat un 55% per a l'ús residencial i turístic.

Així mateix el DdM publicava que quatre de cada deu llocs de feina eren ocupats per estrangers. El director general d'Economia del Govern Balear Antoni Montserrat, assenyalava "som la comunitat autònoma amb més estrangers i la majoria pertany a països amb rendes superiors a les nostres. No és una immigració de subsistència, sinó que ve arrossegada pel motor de la economia de les Illes, el turisme.

Sobre aquest tema, UH deia "uns deu mil comunitaris venen a les Illes a fer feina en temporada alta, per llavors tornar als seus països d'origen".

A aquests xifres s'hi han d'afegir les que corresponen a treballa-

dors immigrants de la Península que, al ser espanyols, no estan inclosos en aquests informes que acabe de detallar, que han sortit a la premsa local.

D'aquesta manera, si quatre de cada deu llocs de feina creats per la indústria turística són ocupats per estrangers, quants d'aquests llocs de feina són ocupats per immigrants espanyols? Quatre, cinc, sis de cada deu?

O sia, que el turisme crea llocs de feina nous... però per els immigrants espanyols i estrangers i no per els illencs... al cap i a la fi, aquests ja fa molts d'anys que el tenen...

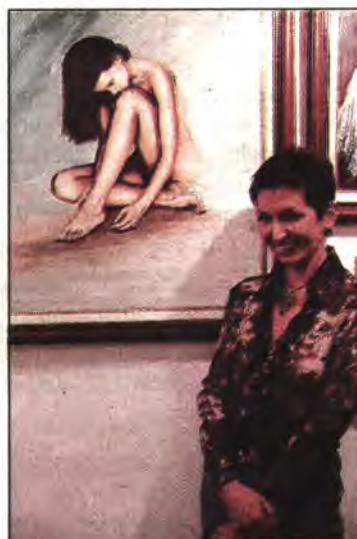
Com queda demostrat, la potència de creació de llocs de feina que genera el turisme per a res afavoreix als illencs i si als arribistes, aprofitats i explotadors que a onades, van arribant de cada dia més a les nostres illes atrets pel fulgor d'aquest nou "El Dorado", creat pels mitjans de comunicació i del turisme.

El cas és que, a l'igual que succeï en "El Dorado" californià, al quedar explotada excessivament la capacitat de les illes, degut a l'ex-

cessiva aflluència de turistes i servidors o explotadors del turisme, lo que passarà és que tot quedarà depredat. Tot allò que avui és fulgor, brillantor optimisme, productivitat, creació de riqueses... a l'igual que allò que passà allà, a Califòrnia, a conseqüència de la febre de l'or, quan no quedí res per explotar, degut precisament a la sobre-explotació, tots aquests depredadors se'n aniran. Se'n aniran amb les seves riqueses i ens deixaran a nosaltres amb la ingent tasca de salvar allò insalvable.

No oblidem que a canvi de les poques nous que rebem, som els qui pagam els impostos més cars d'Europa. Són els qui pagam els aliments més cars, així com la roba i els serveis. Som els qui pagam amb els nostres impostos la promoció d'un negoci privat, el turisme: I qui són els qui s'aprofiten d'aquests turisme? El Govern espanyol, els touroperadors, els transportistes, els aeroports i ports, els immigrants europeus, africans i espanyols que no paguen impostos. Els pagam nosaltres. Ω

FIRES DE LLUCMAJOR



Fa 17 anys que na Pepita Comas pinta a l'oli nus, mimoses, paisatges i bodegues al seu estudi del carrer de sa Font de Llucmajor. Tel. 619 904 812



En Pons Sebastià a qui veiem amb el seu ajudant, és un del socis dels Amics de les Bístis. Al seu Hort de son Colom des Pil-larf, te cavalls de carreres, els millors dels quals són En Tivortí Real i na Bibiana Ve. Tel. 971 261 091



N'Andreua Adrover és la presidenta de la Associació dels Amics de Les Bístis de Llucmajor i comarca. Són 76 famílies associades que fan excursions en carro i a cavall i alguns tenen cavalls de carreres. Tel. 619 155 055



Na Margarida Reina que viu a la barriada de ses Veles de Ciutat te una parella de cans eivissencs a qui fa participar en concursos. Tel. 630 294 028



Des de la seva joventut en Daniel Codorniu pinta a l'oli sobretot marines. També regenta la Galeria Punt de Llum al carrer Vicent Joan i Rosselló de Ciutat. Tel. 619 421 508



Na Joana Loré i Gelabert és soprano. Canta a les celebracions religioses com a comunions i bodes. Si voleu que la vostra celebració sia tot un luxe, telefonau-li al 971 121 123



Des de la seva joventut en Miquel Company pinta aquarel·les. També pinta paisatges i marines a l'oli. Tel. 971 460 987

MEDICINA NATURAL

Psoriasi

Malaltia de la pell caracteritzada per l'aparició crònica d'unes plaques vermelloses i escamoses, fonamentalment en els colzes, genolls i cuir cabellut.

SÍMPTOMES: A part de les plaques mencionades anteriorment no sol produir cap símptoma més. En molts pocs casos els afectats solen patir picantor.

CAUSES: Alimentació inadequada (Massa greixos animals, begudes alcohòliques, pastissos, xocolata, etc.) Causes de origen psíquic.

FITOTERÀPIA: Ús intern (Infusions de plantes depuratives) Dent de lleó: (Taraxacum officinale.) (Infusió de les arrels o fulles seques) (Amanida de fulles tendres.) Fumària: (Fumaria officinales L.) (Infusió de les flors seques. Una cullerada de flors per tassa.) Saüc: (Sambucus nigra L.) (Infusió de les flors seques. Una cullerada de flors per tassa.) (Fruits en melmelada.) Julivert: (Petroselinum hortense) (coccio de 50 gr. d'arrel per litre d'aigua. Una tassa al dia en petites dosis.)

Sarna

Malaltia contagiosa de la pell, deguda als conductes que construeix sota la pell el paràsit àcar de la sarna

(sarcoptes scabiei)

SÍMPTOMES: Picor extrema en els dits, aixelles, canells, colzes i òrgans sexuals. Accen-

tuació de la picor durant la nit a l'escalfar-se a dintre del llit.

CAUSES: Paràsit. Poca neteja personal que afavoreix la implantació del paràsit.

FITOTERÀPIA: Ús extern. All: (Allium sativum L.) (Refregar la part afectada amb all matxucant en oli d'oliva.) Evònim: (Evonymus europaeus L.) (coccio de 30 gr. de fruits en un litre d'aigua. Netejar la zona afectada. L'evònim en ús intern és tòxic !!!) Olivera: (Olea Europea L.) (Refregar la part afectada amb oli d'oliva.) Sàlvia: (Salvia officinalis L.) (Gàrgares amb la infusió de la planta seca.)



L'all és espontani de l'Àsia central. A les nostres latituds és amplament conreat als horts per als usos domèstics.

Urticària

Malaltia de la pell consistent en l'aparició de punts vermells semblants a la picadura de l'ortiga i d'un efecte també paregut (Dona la sensació que ens estan picant ortigues.)

SÍMPTOMES: Aparició dels punts. Picor molt forta que sol desaparèixer bastant aviat sense deixar rastre.

CAUSES: Al·lèrgia a certs aliments. (maduixes, conserves, llet, xocolata, etc.) Agents físics. (sol, aire etc.) Contacte amb plantes o animals. (ortigues, heura, insectes, animals domèstics, etc.) Contacte amb determinats productes químics o drogues. (detergents, opi, etc.) Certes malalties infeccioses. (tifus.)

FITOTERÀPIA: Ús intern (Infusions depuratives. Dent de lleó: (Taraxacum officinale.) (Infusió de les arrels o fulles seques) (Amanida de fulles tendres.) Fumària: (Fumaria officinales L.) (Infusió de les flors seques. Una cullerada de flors per tassa.) Saüc: (Sambucus nigra L.) (Infusió de les flors seques. Una cullerada de flors per tassa.) (Fruits en melmelada.) Julivert: (Petroselinum hortense) coccio de 50 gr. d'arrel per litre d'aigua. Una tassa al dia en petites dosis.) Ortiga: (Urtica dioica L.) (coccio de un grapat d'ortigues per litre d'aigua. Dos o tres tasses diàries.) (Menjar les ortigues en verdura, bullides amb espinacs. Prendre la quantitat que es desitgi.) Ω

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

SERVEIS
PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 <http://paisoscatalans.org//tres>.

PERSONALS

Som na Tànja i na Verònica, dues al·lotes molt sensuales. Tenim 19 i 21 anys i moltes ganes de parlar amb tu. Crida al 906 299 416... per a una xerrada molt calenta i sensual! Anima't i petonets on més t'agradi. Tànja

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommeu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala

fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Lloveres. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanqueria, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53

Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensenyans a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. <http://www.estelnet.com/lluita>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berri-papera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2- 01020 Victoria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

BIBLIOTEQUES DE MALLORCA
- Centre Coordinador-
BIBLIOTECA MUNICIPAL DE S'ARENAL
AJUNTAMENT DE LLUCMAJOR

Un dissabte matí sortirem al carrer, enregistradora amb mà, i férem una pregunta als infants i adolescents que trobarem: - **Per què vas a la Biblioteca?** Les respostes foren variades i aquest és el resultat:

Toni: Vaig a la Biblioteca a cercar informació per fer els treballs de l'escola

Aina: Jo hi vaig per cercar un llibre perquè m'avorresc.

Cati: A la biblioteca hi vaig per cercar el silenci ja que a casa meua no hi puc estudiar.

Lluís: Quan vaig a la biblioteca me'n duc llibre de n'Asteritx.

Jaume: Hi vaig per cercar informació dels temes que m'interessen.

Joan: Jo no hi vaig mai perquè, fins avui, a casa nostra he trobat tota la informació que necessitava.

Jaume: A la biblioteca només hi vaig a cercar llibres.

Sebastià: Vaig a cercar un llibre quan no en tenc.

Francesc: Hi vaig perquè tenen uns llibres de contes fabulosos, gegants, mòvils, sonors... i sobre tot estic molt content perquè la biblioteca em mostra catàlegs i em deixa triar.

Tomeu: Jo hi faig els deures, hi llegesc i m'ho pas molt bé.

Francisca: Hi veng a cercar informació pels treballs de l'escola.

Maria Antònia: Hi vaig per veure llibres d'animals que m'agraden molt.

Maria: Vaig a la biblioteca a llegir, a fer els deures i a passar el temps.

Maria Lluïsa: Jo hi vaig per dibuixar i per llegir llibres.

Blanca: Jo hi faig els deures i me'n duc cintes de vídeo.

Dione: Vaig a la biblioteca per llegir llibres de la col·lecció *El vaixell de vapor*.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom DNI

Cognoms Tel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:
L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

RECORDA

Quan hagis llegit aquest periòdic, si no en fas la col·lecció, regala'l a un amic, veí o parent
EL PAÍS HO NECESSITA



Centre de Dia

MARIA ALBERDINA

CENTRE D'ASSISTÈNCIA A PERSONES MAJORS O INCAPACITADES

Carrer dels Trencadors, 1-bis

Tel. 971 445 101 s'Arenal de Mallorca



**Consell
de Mallorca**

Literatura catalana contemporània

Publicació de Un tango de Gardel en el gramòfon i Perifèries

L'autor de sa Pobla Miquel López Crespí publicarà durant aquest més d'octubre la novel·la Un tango de Gardel en el gramòfon (Editorial 7 i Mig) i el poemari Perifèries (Editorial Aguacilar). Un tango de Gardel en el gramòfon forma part de l'important conjunt d'obres de Miquel López Crespí dedicades a narrar els fets de la guerra civil. Ens referim a novel·les com Estiu de foc (Columna Edicions), L'Amagatall (Premi de Novel·la "Miquel Àngel Riera"), Núria i la glòria dels vençuts (Pagès Editors) i Estat d'Excepció (Pagès Editors).

Un tango de Gardel en el gramòfon continua, doncs, la línia iniciada fa uns anys amb tota aquesta sèrie de novel·les històriques escrites per l'autor de sa Pobla.

Lluís Alpera ha comentat molt favorablement el poemari de Miquel López Crespí Perifèries. Alpera ha escrit: "...Perifèries, el poemari que guanyà recentment el premi de poesia a Petrer. En aquesta ocasió Miquel López Crespí presenta un nou poemari on conjuga magistralment el món de la realitat d'un passat personal immers dins una història col·lectiva amb un món simbòlic d'enlluernadors miratges", mirant de retrobar "els soldadets de plom" o les "faules que la mare pintava a mà". Sota una subtil dialèctica amorosa "estimada criatura d'identitat confusa", el poeta confronta una altra amb llampecs i denúncies d'un assaig de "trens sense tornada" i de "ciutats en derrota", d'una part, i "abstractes fotografies de llums i ombres i espais secrets de la mirada", d'altra.

Perifèries és un veritable caleidoscopi on trobem signes i auguris de tota mena. En aquest poemari el poeta ens presenta sovint una dialèctica amorosa a flor de pell:

'és possible que l'única certitud

sigui ara el pes de la teva boca en la meua'.

'Al costat de l'amor, hi ha un altre tema present al llarg de la lírica de López Crespí: el pas del temps i la memòria del passat amb què connecta algunes de les imatges poètiques més punyents del llibre:

'sent un violí enllà del crepuscle malva

que cau com una oberta memòria de claror'.

'Cal remarcar que Perifèries conté algunes de les més importants preocupacions temàtiques de l'autor: la lluita per un món lliure d'injustícies, la poesia com a forma superior de revolta en una societat banalitzada per la propaganda dels poderosos, l'amor, la lenta però segura vinguda de la mort, el pas del temps, la futilitat de les promeses dels homes, dels juraments amorosos, la cendra de les hores que tot ho engoleix... Preocupacions temàtiques i ètiques que han formalitzat així mateix en un altre excel·lent poemari Revolta que el poeta acaba de publicar a Ciutat de Mallorca, preluat ja des del darrer poema que apareix dins Perifèries.

Miquel López Crespí és novel·lista, autor teatral, poeta, historiador i assagista. L'autor començà l'any 1968 les seves col·laboracions (especialment literàries) en la premsa de les Illes: Diario de Mallorca, Última Hora, Baleares, Cort... Membre de l'oposició antifranquista ha deixat constància d'aquesta lluita per la llibertat del nostre poble en nombrosos llibres i articles, especialment en el llibre de memòries L'Antifranquisme a Mallorca 1950-1970 i en les obres d'assaig Cultura i antifranquisme i No era això: memòria política de la transició. Ω

Servei d'Informació Cultural -Illes

Recerca bíblica

colomtaube@hotmail.com>

15 de maig.

Després d'aquells dies en aquelles coves de Vallvidrera, algun dematí em desperto tota meravellada de trobar-me a casa, en aquest lliu tan tou i tan calent, en aquesta torre tan espaiosa i tan alegre. I ve a ser com en altre temps em despertava tota meravellada de ser cristiana.

Sí, em despertava tota meravellada de ser cristiana, i això era abans del baptisme. Sentia que era cristiana, ho sentia amb tota la força de l'ànima en el moment de despertar-me; i no obstant, ¿què volia dir, ser cristiana? ¿És que seguiré sentint-me'n quan l'Església deixarà les catacumbes? ¿Sabré reconèixer Jesús sota les disfresses que fatalment li tomaren a posar? Reconèixer-lo era tan fàcil en aquells dies de juliol i agost, quan el duien a empentes, esparracat, coronat d'espines, amb la cara coberta de sang i d'escopinades, cap al camp de la Bóta o la carretera de la Rabassada per rematar-lo amb la pistola. ¿Com no sentir-se arravatada de simpatia per Ell, que des de fa dos mil anys va traçant la creu de totes les nostres misèries per tots els camins del món? Voldrem fugir d'Ell i prendrem el camí més desviat, el que més lluny d'Ell sembla que dugui; i encara allí descobrirem el rastre de les seves petjades!

En Lluís és incapaç de sospitar que sóc cristiana; i tan aviat com te'n vas adonar tu! Sí; tu et vas adonar ben aviat que jo no podia suportar la buidor, que necessitava creure. "Hi ha una mena d'optimisme que no és més que la inconsciència dels vegetals", em vas dir una vegada comentant la incompreensible i Aplomada tranquil·litat de certs ateus. "Incerta glòria", d'en Joan Sales.

El misteri del Déu desconegut.

Déu és tan bo i comprèn tant el patiment humà derivat de l'egoisme humà, que s'esdevingué home, i morí víctima d'una conxorxa de l'Imperi amb l'integritat religiosa, tot complint així els brams de molts incrèduls i moltes víctimes que llancen les culpes de tot a Déu -un Déu en el qual, ben sovint, ni creuen, tanmateix i paradoxalment- i, diu la Paraula, s'esdevingué pecat a fi de morir pels nostres pecats. Tot aquell que comprengui aquesta bondat divina i tota la incomprensió humana, sols per la fe, és salvat del propi egoisme que duu cap a l'infern de les mútues acusacions ("l'infern són els altres") i de la pròpia fallida.

JESUCRIST ÉS DÉU. Textos.

"Jesús li contestà:

-Tant de temps que estic entre vosaltres i encara no saps qui sóc, Felip? Qui m'ha vist a mi, ha vist el Pare. Com dius ara: Fes-nos veure el Pare? ¿no creus que jo sóc en el Pare i el Pare és en mi?... (Joan 14:9-10).

"Al principi ja existia la Paraula, la Paraula anava cap a Déu i la Paraula era Déu...Tot començà a existir per la Paraula i, al marge d'aquella, no va arribar a existir ni una sola de les coses que existeixen...el món li devia l'existència, però no la reconegué. Vingué al seu poble i els seus no el van acollir pas...La Paraula es tornà home i va plantar la seva tenda entre nosaltres..." (Joan 1:1, 3, 10-11).

És a dir, la Paraula de Déu, creadora del món, es va fer home en Crist. Com que la Paraula (del poder creador) era Déu, vol dir que Crist és Déu.

"Realment en Crist habita encarnada la Divinitat en tota la seva plenitud". (Colossencs 2:9).

"...el Messies, qui és, per damunt de tot, Déu beneït per sempre més". (Romans 9:5).

"...la manifestació definitiva i gloriosa del gran Déu i Salvador nostre Jesucrist". (Titus 2:13).

A l'escena de la incredulitat de l'apòstol Tomàs, quan se li apareix Jesucrist ressuscitat:

"Tomàs li respongué:

-Senyor meu i Déu meu!" (Joan 20:28).

"Per això volien matar Jesús: perquè...afirmava que Déu era son Pare en sentit propi, fent-se, doncs, igual a Déu" (Joan 5:18).

"El gran sacerdot li digué:

-Et conjuro pel Déu vivent, que ens diguis si tu ets el Messies, el Fill de Déu.

-Tu mateix acabes de dir-ho, li fa Jesús. A més, us dic: a partir d'ara veureu el Fill de l'home compartint el poder amb el Totpoderós..." (Mateu 26:63-64).

Jesucrist ha estat adorat com a Déu:

-pels savis d'Orient: Mateu 2:11.

-per un lepros: Mateu 8:2.

-per Jaire: Mateu 9:18.

-pels seus deixebles: Mateu 14:33, 28:17.

-per la mare dels fills de Zebedeu: Mateu 20:20.

-per la dona cananea: Mateu 15:22.

-per Pere: Lluç 5:8.

-per un invident: Joan 9:38.

-els estols del Cel adoren Jesucrist igual que Déu: Joan 8:19; Hebreus 1:6; Apocalipsi 5:11, 13.

Creure en el Crist és creure en Déu: Marc 9:37.

Negar el Crist és negar Déu: Lluç 10:16.

Sa Capoladora

DEMOCRÀCIA
CONSTITUCIONAL: ITÀLIA

La Constitució italiana, que en el seu article 139 regula la revisió constitucional, és tan democràtica que presenta un límit absolut a la reforma per evitar la involució cap a formes d'estat de caràcter medieval incompatibles amb la igualtat de drets entre tots els ciutadans: "no podrà ser objecte de revisió constitucional la forma republicana" -diu.

EUSKADI - PALESTINA

Referèndum d'autodeterminació - "Intifada".

TVE1 (I)

Entrevista a Fransec Carreras (peu d'imatge). I Cosse Maria Asnar, no?

COPE

En un reportatge sobre el festival de música "Socarrat 2001" que es fa a Xàtiva, el locutor va considerar que aquest nom era una mena de collonada i que la ciutat cremada, socarrada, per Felip V s'havia d'anomenar Játiva, i punt.

No dubtam que més d'un afí a la COPE, ABC, La Razón... faria com el borbó Felipe V i cremaria actualment amb molt de gust aquells que anomenem Xàtiva pel seu propi nom.

TVE1 (II)

Segons ells, el Mallorca juga a "SON MOCS", cosa que no sabem si atribuir a la manca de professionalitat i de respecte cap a nosaltres (que al cap i a la fi som els que els mantinem) dels presentadors monolingües espanyols o fer-ne una segona lectura insultant per als mallorquins: "són mocs".

DAMIÀ CÀNOVES (PSOE)

"La Constitució dóna marge suficient als plantejaments del PSM per l'autodeterminació", declara al DdB de 26 d'agost, on fa un clar paral·lelisme entre l'estat federal i l'aprofundiment en l'estat autonòmic.

Entesos. Ja sabem quins plantejaments són.

SAMPOL A LA UNIVERSITAT
CATALANA D'ESTIU

Segons el DdB de 26 d'agost, "a Prada el vicepresident parlà clar", ja que va fer una intervenció de to separatista quan va presentar Malta com a model per a les illes Balears.

Això, però, fou a Prada. Ara falta que ho repetesqui aquí, clar i fort, com a Prada davant d'un públic afí.

AZNAR I MENORCA

Amenaça de tornar-hi.

11 DE SETEMBRE

Atac terrorista als Estats Units de Nord-Amèrica.

Cop d'Estat de Pinochet a Xile.

Ocupació espanyola de Barcelona.

GESA

Telefonau al 902.500.902 si voleu rebre la factura del consum elèctric en català, tot i que aquesta hauria d'esser la llengua dels rebuts per defecte i qualsevol altra possibilitat (anglès, espanyol, alemany...) hauria d'esser la tria opcional.

EVA SAMNUN

Es comenta que la model sueca té un caminar molt masculí, cosa que pot justificar la simpatia que ha despertat en el príncep d'Espanya.

VICENÇ DE SON RAPINYA

Hem perdut un patriota. Militant del PSM i votant d'ERC.

GOVERN ESPANYOL

Sort que no els creim de res, perquè sinó ja estaríem convençuts que Espanya és la potència mundial que regula la política internacional i marca l'estratègia en la guerra contra l'expansionisme islamista. Ω

Desobeir el Crist és desobeir Déu: Joan 5:23.

Avorrit el Crist és avorrit Déu: Joan 15: 23-24.

Qui coneix el Crist, coneix Déu: Joan 8: 19; 14:6-9; 1^a Joan 2:23.

No ens estenem ara en la gran quantitat de versets que el presenten com a Fill de Déu i d'altres consideracions semblants per no allargar-nos més. De Déu només n'hi ha un, Pare, Fill i Esperit Sant són Un sol Déu. Dir-se Fill de Déu, per tant, és la mateixa nissaga, és dir-se Déu directament. Ω

L'antifranquisme a Mallorca. VIII LLIBRE (Les lluites dels anys setanta)



Mateu Morro l'any 1976 Gramsci en el pensament i l'acció de l'antifeixisme de les Illes

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Amb en Mateu Morro -i altres companys- no solament llegíem Gramsci, Mao o els clàssics del pensament marxista català (Maurín, Andreu Nin...) sinó que, igualment parlàvem dels socialistes utòpics (Fourier, Owen, Saint-Simon...)

Amb en Mateu Morro -i altres companys- no solament llegíem Gramsci, Mao o els clàssics del pensament marxista català (Maurín, Andreu Nin...) sinó que, igualment parlàvem dels socialistes utòpics (Fourier, Owen, Saint-Simon...) i de les obres d'altres figures «menors» de la revolució (Bukharin, Radek...). I no en parlem de les obres del Che Guevara, Fanon o György Lukács...

Per tant, a la direcció de l'OEC es comprenia la importància que per a un militant interessat pels problemes que s'acabaven de viure obrer a l'estat i a nivell internacional tenia aquest contacte personal amb revolucionaris d'altres contrades (em referesc a alguns viatges que vaig fer a Itàlia i França a mitjans dels anys setanta i dels quals ja he parlat en altres capítols d'aquestes memòries de l'antifranquisme). Malgrat que aquest contacte fos estrictament personal -sense cap relació orgànica amb el partit-, en el fons era evident que aquest tipus d'aprenentatge revolucionari només podia servir per a reafirmar les idees del company -o companya- interessat pels avenços de les idees de canvi social i revolució socialista.

Particularment, molt abans de la meua militància a les Plataformes Anticapitalistes d'Estudiants (militava a l'Escola Normal de Magisteri al costat d'Antoni Mir Fullana, Àngels Roig, Biel Matamalas, Josefina Valentí, Salvador Rigo, Margarida Seguí... i tants i tants de companys i companyes d'aquells temps!) i a l'OEC, ja m'havia interessat l'obra i l'acció revolucionària de Gramsci. Ni en Mateu Morro ni jo mateix mai no vàrem fer una lectura reformista del gran dirigent revolucionari italià. Els berlinguerians (el PCI d'Enrico Berlinguer; alguns seguidors en el carrillisme espanyol -PCE-) l'havien fet el cap-



Mateu Morro i Rosa Vich (nova batllessa de Santa Maria del Camí) en el mes d'octubre del 2001. Mateu Morro i la batllessa Rosa Vich militaren plegats contra el feixisme i el capitalisme en l'Organització d'Esquerra Comunista (OEC) demostrant en tot moment un elevat esperit de combat contra la dictadura capitalista.

davanter del possibilisme parlamentari burgès, del legalisme «poltronil», i feien -encara ho fan!- passar aquest material ideològic de desguàs com una «superació» de la suposada estretor de mires de Lenin i Trotski.

Un espectacle vergonyós, aquesta utilització reaccionària del pensament d'Antonio Gramsci.

L'OEC -i abans els Cercles d'Obrers Comunistes, que era una de les organitzacions primigènies d'on procedia el nostre partit- havia fet part indestruïble de la seva metodologia els conceptes gramscians de «Bloc Històric» (la necessària creació i consolidació d'un autèntic «Bloc de les classes populars» per a oposar-se al «Bloc de les classes dominants»). La «superació» de Lenin no la feiem per la dreta (com feien els partits «comunistes» oficials). Ans al contrari: les aportacions metodològiques de Gramsci ens servien per a ampliar encara més els conceptes d'aliances leninistes fins arribar a constituir -si de veritat volíem un autèntic canvi revolucionari- un «Bloc Històric Anticapitalista» que pogués fer front a l'hegemonia política, cultural, ideològica i militar de la burgesia.

Qüestions com les relacions crítiques de Gramsci amb l'estalinisme, l'anàlisi gramsciana de la Revolució d'Octubre, l'experiència dels Consells de Fàbrica, la relació Gramsci-Trotski, el paper del partit del proletariat o el naixement del feixisme...

Amb en Mateu Morro discutírem a fons el llibre de Maria Antonietta Macciocchi *Gramsci y la revolución de occidente* (Siglo XXI de España Editores, 1976).

L'estudi del treball de Maria Antonietta Macciocchi era d'importància cabdal per als revolucionaris dels anys setanta. Qüestions com les relacions crítiques de Gramsci amb l'estalinisme, l'anàlisi gramsciana de la Revolució d'Octubre, l'experiència dels Consells de Fàbrica, la relació Gramsci-Trotski, el paper del partit del proletariat o el naixement del feixisme eren, evidentment, matèria de discussió contínua entre determinats sectors de l'avantguarda esquerrana de les Illes (i de tot l'Estat!).

Però el que més ens interessava d'aquesta «recuperació per l'esquerra» del pensament revolucionari de Gramsci era l'estudi de les relacions

nord-sud i, el més important -com ha hem comentat-: totes les anàlisis referents al paper i funció dels intel·lectuals en una societat de classes (qüestió que anava estretament unida al concepte d'hegemonia cultural i política i a la construcció -per part de les forces revolucionàries- d'un Bloc Històric de classes populars oposat al Bloc de classes dominant).

Aquest és només un mínim resum d'algunes qüestions que debatíem amb l'amic Mateu Morro i altres companys de l'OEC. El debat no era majoritari dins del partit (ni molt manco!). Com hem explicat en nombroses ocasions, un dels càncers que ens enredava molt (massa, potser) era l'estreconomisme de l'organització. Malgrat que l'OEC presumia de ser una de les formacions polítiques més formades de tota l'oposició al feixisme i al seu sistema, el capitalisme, el cert és que la simple lluita per una guarderia o un semàfor, per un petit augment de sou, esdevenia sovint el màxim de la lluita popular del moment, i sempre es tendia a oblidar la necessària importància del combat ideològic i cultural contra la burgesia i els seus representants intel·lectuals.

L'amic Mateu Morro -per la seva

formació marxista- era un dels homes que no deixaven de banda aquestes qüestions i, per això mateix, entenia a fons el debat.

Cal recordar que en els darrers anys de la dictadura, més que consignes abstractes envers els pactes amb la burgesia o amb determinats sectors del feixisme, l'OEC demanava «Tot el poder a les assemblees», és a dir, al poderós moviment de Consells d'obers, de pagesos, d'estudiants, de veïns en els barris, que s'estenien arreu amenaçant la reforma del règim franquista.

Un resum -dins de la línia política de l'OEC- del que era l'assumpció d'aquestes posicions gramscianes d'esquerra (i les trotsquistes de la revolució permanent), el trobam -molt esquematitzat- en el llibre de Carlos Trías *Qué son las organizaciones marxista-leninistas* publicat per la Gaya Ciencia l'any 1976 (vegeu pàgines 56-59). S'hi explicava (pàgina 57) [traducció del text feta per l'autor d'aquest article]: «La tàctica de la revolució socialista passa per:

'a) definir programes anticapitalistes i prosocialistes que organitzin la lluita reivindicativa i política de cada sector social explotat; b) potenciar en cada front formes organitzatives de caràcter anticapitalista fins a esdevenir òrgans dirigents de la lluita de masses [Consells Obrers, tot tipus d'assemblees. Cal recordar que en els darrers anys de la dictadura, més que consignes abstractes envers els pactes amb la burgesia o amb determinats sectors del feixisme, l'OEC demanava «Tot el poder a les assemblees», és a dir, al poderós moviment de Consells d'obers, de pagesos, d'estudiants, de veïns en els barris, que s'estenien arreu amenaçant la reforma del règim franquista]; c) bastir un programa d'aliances entre la classe obrera i el poble treballador en el camí d'anar construint el Bloc Històric i Revolucionari que ha d'imposar el tipus de ruptura política adequada als interessos anticapitalistes i socialistes que tal tipus de Bloc representa; d) orientar la lluita per les llibertats de la clas-

EP!!!

PARES, EDUCAU-ME EN CATALÀ, A MALLORCA HI HA EL MEU FUTUR

L'ANTIFRANQUISME A MALLORCA VIII LLIBRE

de M. López Crespí

Cada quinze dies a L'ESTEL (d'agost de 2001 fins a l'agost de l'any 2002)
Per demanar números endarrerits, telefona al 971 26 50 05

se i el poble treballador envers marcs organitzatius no sindicals [Consells Obrers, etc., unificant coordinadores de Consells Obrers i Populars - Vitòria l'any 1976 va ser l'exemple màxim de «doble poder» aconseguit pel poble enfront la dictadura feixista: l'experiència obrera i popular va haver de ser liquidada amb bales i costà molts morts al poble] ni envers el parlamentarisme burgès [l'OEC lluitava per una Federació de Repúbliques Socialistes Ibèriques basades en els Consells Obrers, és a dir, per a entendre'ns: el poder dels treballadors sorgit de la destrucció de l'estat capitalista i imperialista de la burgesia]... e) defensar el dret bàsic que tenen els treballadors a emprar tot tipus de lluita revolucionària de masses per a defensar-se de la violència institucionalitzada... La Vaga General Revolucionària és un dels mètodes irrenunciables per a conquerir el socialisme».

Evidentment érem molt lluny de les concessions que Santiago Carrillo (P>C>E) feia a la burgesia imperialista i als elements reformistes del feixisme.

Carlos Trias ho explica en el pròleg del llibre citat, quan diu: «La política de Pacte per la llibertat», diu una d'aquelles organitzacions [Organización Comunista de España 'Bandera Roja'], 'és la política de subordinació, en las millors condicions possibles, de la classe obrera i popular als objectius democràtics de la burgesia, sota l'hegemonia d'aquesta, en les aliances tàctiques en curs; la qual cosa és fàcil de veure en la seva [es refereix al P>C>E] indefinició enfront la monarquia, envers el caràcter del Govern Provisional i en les constants garanties per a la integració d'Espanya [es refereix a l'Estat espanyol] en el Bloc Imperialista'. El PC[E], segons els marxista-leninistes, instrumentalitza les accions de masses com a mitjà de pressió per a pactar, i li importa molt més l'espectacularitat d'una acció que no pas que aqueixa acció signifiqui un avenç real per a les masses. No l'amoïna tant consolidar les organitzacions de classe del proletariat com crear un vast moviment sociopolític i interclassista en el qual es dilueixin les organitzacions proletàries. Conseqüent amb aquesta política, el PC[E] s'obre indiscriminadament a sectors de la petita i mitjana burgesia, amb la qual cosa adquireix progressivament la fesomia d'un partit petit-burgès.

'Per als grups marxista-leninistes, en canvi, les aliances de classe s'han de realitzar entorn de la classe obrera i no pas entorn de la burgesia».

Hem de recordar que l'OEC, des del punt de vista internacional, mantenia contactes i participava a conferències i activitats de Lotta Continua i el Partit d'Unitat Proletària d'Itàlia, amb la Lliga Comunista Revolucionària i l'Organització Comunista de Treballadors de França

Als militants de l'OEC (al manco

a alguns) no ens venia gens de nou aquest aprofundiment del partit en el pensament d'Antonio Gramsci. Pel 1968 -per l'octubre havia començat el servei militar a Cartagena- llegíem (dins la línia de copsar tot l'autenticament revolucionari de Gramsci) la magnífica biografia de Giuseppe Fiori Vida de Antonio Gramsci editada per Ediciones Península (primera edició de març de 1968). Pel 1972 «A. Redondo Editor» en la col·lecció Beta havia publicat igualment el llibre de Jean-Marc Potté El pensamiento político de Gramsci. I la «Biblioteca promoción del pueblo» (de Zero) editava el 1974 Leer a Gramsci de Dominique Grisoni i Robert Maggiori. Tots els quals eren llibres bàsics en la nostra formació política i cultural de finals dels seixanta i començaments dels setanta.

Per això, el fet de constatar que en el partit no hi havia problemes quant a unes curtes vacances amb els companys italians em va produir una immensa alegria. De maig a juliol de 1976 (que va ser quan, en cotxe, des de Barcelona, vàrem marxar a Itàlia) vaig estar preparant molt il·lusionat aquest viatge que em permetria un contacte directe tant amb la gent de Berlinguer, com amb els nostres companys d'idees i lluites de Lotta Continua i el Partit d'Unitat Proletària.

Hem de recordar que l'OEC, des del punt de vista internacional, mantenia contactes i participava a conferències i activitats de Lotta Continua i el Partit d'Unitat Proletària d'Itàlia, amb la Lliga Comunista Revolucionària i l'Organització Comunista de Treballadors de França; igualment s'establiren contactes amb Mandel i el Secretariat de la Quarta Internacional, però no ens no ens hi integràrem perquè consideràvem que encara (començaments dels anys setanta) no existien les bases d'una nova organització internacional. Aleshores, si anava a la reunió dels Joves Comunistes italians (Venècia, juliol de 1976) era cert -i així va ser- que em trobaria amb els companys del grups afins.

També manteníem estretes relacions de col·laboració amb el Moviment d'Esquerra Socialista de Portugal, i amb el Moviment d'Esquerra Revolucionària de Xile (MIR), entre molts d'altres grups revolucionaris d'arreu el món.

En el fons -i això cal deixar-ho ben aclarit- si l'OEC, abans i en temps de la transició, no va ser (quant als diaris) tan coneguda com, per exemple, el PTE, l'ORT, el mateix MC, era senzillament perquè mai no participàrem en els fantasmals muntatges «unitaris» promociats pel carrillisme (P>C>E) i sectors del franquisme reciclat. En aquell temps -darreries del franquisme- bastava que formassis part d'una «taula per a la democràcia» o de qualsevol «junta democràtica» sense incidència en el poble o en la lluita enmig del carrer, per a sortir retratat a tots els mitjans d'informació que promocionaven la reforma del règim i el manteniment de la monarquia que ens llegava el dictador. Ω

LA PRIMERA BATLESSA DEL PSM

Rosa Vich, una històrica lluitadora antifeixista

Miquel López Crespí

Volem felicitar a Rosa Vich, històrica lluitadora antifeixista de Santa Maria del Camí, per ser la primera batlessa en tota la història de Santa Maria i també, la primera dona del PSM que assoleix una batlia. Rosa Vich ha estat sempre a l'avantguarda de la lluita pel nostre alliberament nacional i social. Ja en temps de la transició, lluitant amb els homes i dones de l'Organització d'Esquerra Comunista (OEC), demostrà el seu compromís en la lluita antifeixista. Aleshores Rosa Vich, la nova batlessa de Santa Maria, ajudava a crear les Plataformes Anticapitalistes d'Estudiants i de Pobles. Rosa Vich lluità al costat d'històrics de l'anticapitalisme com Jaume Obrador, Maria Sastre, Francesca Velasco, Mari-bel Picó, Paco Mengod, Gaspar Jaume, Maria Vilches (aquests dos darrers, membres en l'actualitat del combatiu grup de música popular Al-Maiurqa). Tant n'Obrador com en Paco, envoltats per desenes de militants de l'OEC, impulsaren les lluites més actives per les reivindicacions populars a Son Cladera, Son Rapinya, la Sole-dat, Son Serra-la Vileta, etc. Antònia Pons, a S'Arenal i Can Pastilla, muntava (amb molts d'altres companys i companyes) les Comissions Anticapitalistes, amb obrers del ram d'hostaleria, reforçant i encapçalant lluites com les dels hotels Panamà, Gran Fiesta, Bahía de Palma, Luna Park, Saratoga i molts d'altres. En Guillem Coll, de Lloseta (un dirigent actual de CC.OO) i en Joan Albert Coll (un company menorquí), juntament amb J. Corral i altres camarades de l'organització (alguns provinents de les JOC), organitzaven els treballadors de la sabata. En Jaume Bueno, excel·lent organitzador obrer (avui esdevingut important advocat progressista) ajudava qualsevol front de lluita contra el govern i la patronal. A Manacor, amb els treballadors de la fusta, enllastien les primeres reivindicacions d'ençà la guerra civil na Maria Durán i en Martí Perelló. En Mateu Morro, els germans Ramis (Mateu, Rafel, Guillem...) na Josefa Núñez, en Sebastià Ordines, na Rosa Vich a Santa Maria de Camí, i en Biel Matamales a Petra, ajudaven a reforçar les Plataformes de cada sector on participaven. A començament hi havia en Francesc Delgado, com a màxim



Santa Maria del Camí 14 d'abril del 2001, acte d'homenatge a la República: Rosa Vich (ajupida, a la dreta) al costat de Jaume Santandreu, Francisc Mengod, Gori Negre, Carlos Zayas i Miquel López Crespí recordant la II República i els republicans assassinats per la dreta antimarxista i antinacionalista.

responsable. Altres cèl·lules s'anaren creant a Montuiri, Sant Joan, Inca, Lloseta, Ciutadella, Maó, Ferreries. El creixement a pobles era molt fort. En Gori Negre, un santamarier de rel, feia les primeres passes cap la futura creació de la Unió de Pagesos. En Pere Tries, que va ser batle nacionalista d'Esporles, no descansava. A Magisteri, n'Antoni Mir -l'actual president de l'OCB-, juntament amb Salvador Rigo, Miquel López Crespí, Magda Solano, Margarida Seguí, Àngels Roig i un llarg etcètera, convertien la «fàbrica de mestres» en un dels centres d'ensenyament més combatius d'aquell temps. Dora Muñoz era una eficient responsable del sector de mestres.

La gent que formàrem l'OEC procedíem de grups revolucionaris que ja actuaven des de feia molts d'anys. Com hem explicat en anteriors articles, la procedència majoritària venia dels Cercles d'Obrers Comunistes del Principat (COC) i dels Nuclis d'Obrers Comunistes d'Euskadi; del cristianisme d'esquerres, concretament de les Joventuts Obreres Catòliques (JOC); i de nuclis que simpatitzaven amb una possible reorganització del POUM (l'organització comunista catalana que dirigí, fins que fou assassinat pel PCE, Andreu Nin). L'OEC era segurament l'únic partit que lluitava per la democràcia de base i no volia assolir el poder polític (ni a nivell d'Estat, si triomfaven les nostres idees, ni a les institucions, de triomfar la reforma del franquisme). Lluny de la nostra

intenció compartimentar el combat revolucionari per «etapes», com feien els grups de procedència estalinista. Anti-buròcrates per excel·lència, el nostre concepte de socialisme no tenia res a veure amb la dictadura del partit exercida a l'URSS i altres estats de socialisme degenerat. Tot assimilant les experiències de la Commune de París, les col·lectivitzacions agràries i de fàbriques a l'Estat espanyol en temps de la guerra civil, volíem un socialisme autogestionari basat en el poder dels consells de treballadors, estudiants i pagesos. La concepció que teníem del marxisme i del moviment obrer era també «herètica». Així com el carrillisme havia oblidat i lluitava activament contra les aportacions de Rosa Luxemburg, Anton Pannakoe, Gramsci, Mao, Trotski, Bukharin, Andreu Nin o tot l'aspecte consellista i de democràcia de base de Lenin, nosaltres, al contrari, ens vanàvem de no tenir pensadors prohibits. Qualsevol experiència del moviment obrer català i internacional eren bones si servien a la causa del socialisme a les Illes. En un temps en que per tot arreu campava l'oportunisme més barroer, la manca de principis més insultant, que el PSM hagi optat per aquesta històrica lluitadora antifeixista per a substituir Mateu Morro al capdavant de la batlia de Santa Maria (onze anys d'honorat exercici del poder municipal) remarca davant de l'opinió pública el camí progressista d'aquesta organització nacionalista i d'esquerres: el Partit Socialista de Mallorca. Ω

F I R E S D E L L U C M A J O R



Na Joana Maria Quintana i n'Esther Ribes s'han associat amb en Gaspar Montserrat, na Mònica Ribes i en Joan Quintana per obrir la Immobiliària Es Trenc a Lluçmajor. Tenen sucursal a sa Ràpida. Tel. 699 452 550



F 2 anys que en Magí Binimelis fa aquarel·les al seu estudi del carrer Cala Virgili de Ciutat. Cada any esposa a la fira de Lluçmajor. Tel. 619 794 709



En Joan López i en Xisco de can Pelín s'han associat amb n'Antoni Luzon, en Pau Frontera i en Xisco Feliu per fundar el Grup Balear de Vins. Distribueixen vins de la Rioja, Ontañón, Arredo, Conte de Caralt, Monte Clavijo i Oro de Castilla. Tel. 971 664 377



En Josep Coll és el nou director dels Apartaments Orlando a les Meravelles de s'Arenal. Són 75 apartaments per a tres o quatre persones amb restaurant agència de viatges i bars. Els apartaments valen 15.000 ptes. diàries. Allà s'hi pot cuinar i fer vida familiar. Tel. 971 492 061



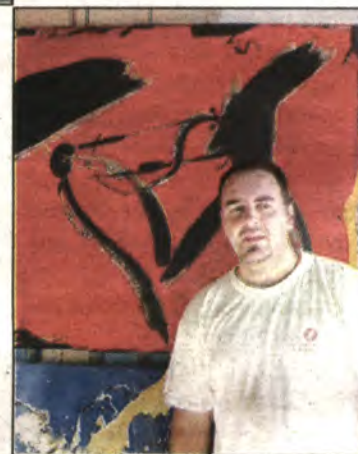
Vaixell català del segle divuit exposat durant les Fires de Lluçmajor a can Carre-ró.



Fa 5 anys que na Tina Roig pinta a l'oli i al pastel, paisatges i bodegues. Tel. 971 294360.



N'Elionor Bonet és la madona jove de la botiga Esports a la Plaça de Lluçmajor. Tel. 971 121 000



Fa 5 anys que en Rafael Antoni Garcia pinta a l'oli, a l'acrílic i a tècniques mixtes. Tel. 971 121 033



És la família d'en Gaspar Oliver i na Caterina Aguiló amb els seus fills Francina Maria i Miquel Àngel.

Fa 10 anys que en Gaspar és regidor de l'Ajuntament de la Ciutat de Mallorca. Els primers 4 anys fou regidor de Relacions amb les Entitats Ciutadanes i els altres 6 és el regidor d'Esports de la capital de les Balears. Na Caterina fa 20 anys que exposa les seves pintures a l'oli a la Fira de Lluçmajor. Ha pintat el President del Govern Gabriel Canyelles, el president del Consell de Mallorca Joan Verger i el Batle de Ciutat Joan Fageda, entre altres personalitats. Tel. 971 428 014



A 12 anys que en Colau Ballester pinta al pastel i a l'acrílic al seu estudi de Lloseta. Tel. 971 514415



Fa 6 anys que na Margarida Colomar policrom estàtues al seu taller del carrer Soldat Bosch Maïans de Ciutat. Tel. 971 768 644



En Bartomeu Oliver és l'amo del Molí d'en Pou al costat del monument al Rei en Jaume III de Lluçmajor. En Bartomeu considera que és una llàstima que aquest molí, patrimoni cultural europeu, hagi estat tapat per una obra que al cantó no té més d'un metre d'amplada, i que de cap manera hauria d'haver estat edificat. En Bartomeu ens conta que el seu avi matern i padrí de les fonts fou el senyor Bartomeu Barceló i Mir, batle de Ciutat l'any 1904, que té un carrer amb el seu nom al Molinar. Tel. 971 722 631

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom
 Adreça
C.P.
 Població
 C.I.F. Tel.

M'interessa una subscripció

ANUAL 5.000 PTS (30,05 euróns)

Rebut domiciliat a un banc o caixa

Banc/Caixa
 Adreça
 Núm. entitat Núm. sucursal
 Compte núm.

Firma

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
 Apartat de Correus 124
 07600 s'Arenal de Mallorca**